

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Sayı 83, Ekim 2013-10, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

Faili meşhur
cinayetler anatomisi

**YENİ
YAZI**

ISSN 1307-072X

Dokunursanız, ÇARŞI karışır!

GENÇ ÖLÜLERİ YÜREKLERE GÖMDÜĞÜMÜZ ÇAĞDAYIZ

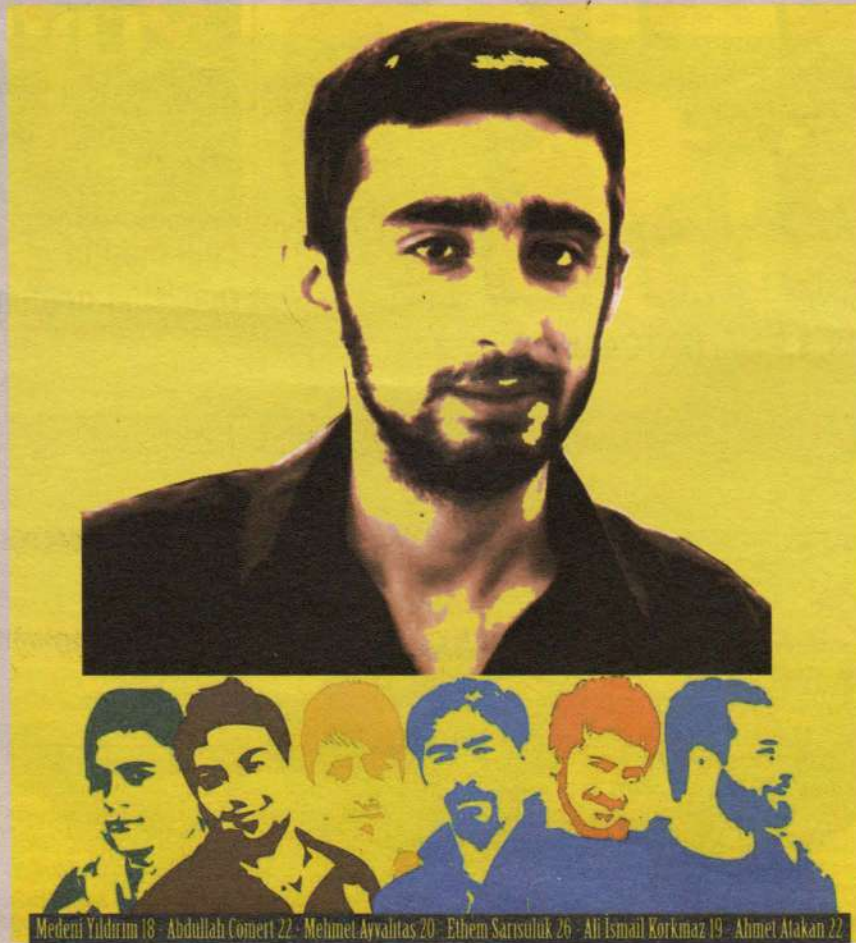
Yalının önce kabul etmediği, nihayetinde de kamuoyu baskısı nedeniyle görüştüğü heyet dönüp, "Hiçbir anlaşılmaya varamadık!" açıklamasını yaptıktan sonra nöbeti devredip eve dönerken aklıma geldi, bakmak. Küçük Armutlu'nun harikulade bir manzarası var. Boğaz, Boğaz Köprüsü... Bu manzaradan da bir bakkal ve Cemevi istifade ediyor yalnızca. Elbette, üretim ve hizmet sektörlerini neredeyse yok etmiş, tüm kişisel ve kurumsal rantını inşaat sektörüne dayamış hükümetimizin bu kocaman alanın iki katlı evlerle, irili ufaklı meydanlarla ziyan edilmesine tahammül göstermesi beklenemez ancak iktidar için sıkıntı şu ki; 5 ve 8 yaşlarında iki küçük çocuğun annelerinden uzaklaşıp atılan hemen hemen her slogana eşlik ederek dolaştığı devrimci bir mahalle Armutlu ve doğa olarak talana müsaade etmiyorlar.

Hasan Ferit de annesinden, babasından, dedesinden devraldığı ve bu mahallede büyüttüğü devrimciliği yaşıyordu. Uyuşturucu çetesi, halka ve yozlaşmaya karşı duran sosyalist çevrelere saldırınca, 29 Eylül Pazar gecesi Armutlu'daki evinden kalkıp Maltepe-Gülsuyu'na gitti, kafasına dört, toplamda altı kurşunun hedefi oldu. 30 Eylül Pazartesi sabahı saat 02:35'de yaşamını kaybetti. Bu satırlar kaleme alınırken, yani 3 Ekim sabaha karşı, cenazesi Armutlu Cemevi'nde bekletiliyordu; çünkü veda etmek, adetlerine göre helallik almak için, öldüğü semte gitmesine Valilik emriyle polis tarafından engel olunuyordu. Aynı zamanda da bir itiraf sayılabilecek olan "Güvenliğinizi sağlayamayız!" gerekçesiyle...

Polis ne iş yapar?

Gezi direnişi sırasında 8 bin kişiyi çocuk çocuk demeden yaralayabilecek kadar gözü dönmüş polis teşkilatı, uzantısı sayılabilecek çeteye karşı halkı korumakla mükellef saymıyor kendini, "Yapamam!" deyiveriyor. Diğer taraftan, yine polis teşkilatı "Kişi, karşısındakini kendinden bilirmiş" sözünü doğrularcasına, hayatımda gördüğüm, duyduğum en ... uygulamayı hayata geçiriveriyor: Hasan Ferit'in cenazesinin bir bagaja konularak kaçırılmasını engellemek amacıyla mahalle girişi ve çıkışlarında arabaların bagajını aramak! Kişiler ya da kurumlar haysiyetten uzaklaşma aralığında bir azami sınır belirlemeli!

Armutlu halkı da gereken cevabı şu sloganla veriyor; Gülsuyu bekle! Hasan Ferit geliyor! Sahiden de o alanda, o korkunç soğuğa rağmen türkülerle halay çeken, "Çay isteyen var mı?" diye seslenen, mahalleli olmadığınızı anlayınca geldiğiniz için teşekkür eden, dediğiniz, içtiğinizden hesap almayan, her göz

göze gelişte selam veren, cenazeye saygısızlık olmasın diye kendi rızasıyla dükkanlarını kapayan o insanlar Hasan Ferit'in yaşadığını hissettiriyor. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı kalanlar için bir teselli olmaktan öteye geçip sorumluluk yükleyen bir gerçekliğe dönüşüyor: Hasan Ferit'in vasiyetini yerine getir, Berkin Elvan'a göz kulak ol, halka karşı işlediği suçlara rağmen mutlu kalabilen Vali'ye ve onu orada tutan bu iktidara karşı, bu rezil provokasyona rağmen soğukkanlılığını asla yitirmeyen Armutlu halkına ve son derece haklı, meşru direnişine sahip çık, gibi.

Liste bu yalan ve talan düzeninin yıkılması sağlayacak maddelerle çoğaltılabilir. Ancak gerçekliğimize dönüp bakınca bu listenin hayata geçirilmesinde epeyce zorlanacağımız anlaşılıyor. Özellikle yalan söylemede, dezenformasyon yaratmada mahir, incecik seviye asla öngörülemeden düşmanlarımız, buna karşın, "Partiden bildirim gelmedi!" açıklamasıyla bireysel olarak bile direnişe dahil olmayan örgütlü gençlerimiz, "Bizim geleneğimizle uyumuyor!" diye ideolojiyi geçtim, durumu insani bir vazife olarak kabullenmeyen ahbablar, teslimiyeti tamamen

kabul etmiş, bir grev kırıcısı gibi çalışan vekiller...

Ancak tüm bu yığına karşı hiçbir Beşiktaşlı'yı yalnız bırakmayan Emrah Serbes, Çarşı, "Seçilenler, atanarlardan üstündür!" başlığında ne kadar mağdur olduklarını ilk yıllarında sürekli dile getiren iktidarın atadığı Vali'nin, görüşmediği İlhan Cihaner, Hüseyin Aygün, eksikliğini hissettirmeyen Ahmet Saymadi, Sebahat Tuncel, anti-kapitalist Müslümanlar, TAYAD'lı aileler, Hilmi Yarıyıcı, hiçbir örgüte bağlı olmayıp vicdanının söylediklerini dinleyen insanlar, başka başka örgütlere bağlı gençler, Hasan Ferit'in arkadaşları, insanlar üşümesin diye yakılan ateşi besleyen güzel Armutlu halkı, o muazzam kadın Nuray Gedik, cenazeye katılmak için hakkı olan izni dört saate düşürülen, o dört saat boyunca da bir polis memuruna kelepçeli halde tutulan İbrahim Gedik, "Asla geri adım atmayacağız!" diyen Mustafa Meray yanımda... Daha da katılacak olanlar var. Bu insanlar sayesinde asla karamsar değilim zira biliyorum ki, "Nitelik niceliği, bilim menfaati yenecek!"

Kazanacağız...

(İtir Sallabaş)

insani yardım

sabahın köründe yine uçaklar geçiyor imroz'un üstünden, aylardır böyle akşama kadar geçiyorlar, bazen gece de ağır ağır bağırarak askeri nakliye uçakları kuzeybatıdan güneydoğuya ağır taşıyor göğü yırtıp havayı kanırtan bombardıman jetleri eşliğinde kem gözle bakıyorum düşüp patlarlar belki çarpışıp tam incirlik üssünün üstünde

antalya'ya, adana'ya, antakya'ya gülme gazi malatya'ya coca-cola, şımağa şişme kadın suriye sınırına kardeşlik mühimmatı gidiyor sevecen ağır makineli, babacan tanklar boy boy hümanist mermiler, füze rampaları ingiltere'den, almanya'dan, holland'a'dan afghanistan'dan, güney kore ve brezilya'dan kuzey amerika'dan evet oradan cilvegözü'ne, ceylanpınar'a barış naklediliyor gün be gün hayatını kaybedenler bildiğiniz gibi değil, hepsi doğal sebeplerden ölüyorlar ampul ışığında doğal seçim şanssızlık ya da dinsizlik sınır ötesinden bir serseri kurşun akrepten nişanlı bir gaz fişegi kafaya saplanan ölür müsün, bitkisel mi yaşarsın? ne farkeders?

onu anasına-babasına sor kardeşine, karısına, dostuna

ırağa onbeş yıldır demokrasi götürüyor aynı uçaklar biliyoruz ortadoğu'ya iman yardımı yapıyorlar denize düşen kürtlere kıyasız bir umut anadolu'ya kindar bir mezhebin suriye'ye zıkkımın kökü filistin'e cenneti taşıyorlar işgallerle göt kadar kaldığından filistin maalesef oraya sığmıyor cennet ve gazze'den mısır'a taşıyor süveyş'ten akan kan ve petrole karışık afrika'nın kalanını kestiriyor gözüne bense artık yorulup bırakıyorum insani yardımların peşini tanzanya, sudan, mali, somali sina, yemen, bahreyn, katar... yeter ulan nereye kadar!

maşa değmiş başım var dağdan düşmüş taşım var bakma yavaşak sözüne nişan al tam gözüne

uzakta yakındayım hattayım satıhtayım erken kalktım çarşıyı tetikteyim, karşıyı

batuğ ş.
2013, ağustos 13

○ Sayı 83, Ekim 2013, Aylık yaygın süreli yayındır ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Adres: Fırzağa Mah. Defterdar Yokuşu No 19/1A Cihangir Beyoğlu - İSTANBUL ○ Tel: 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○ Baskı: Leman Ofset ○ Dağıtım: D.P.P. A.Ş.

○ Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına sahibi: Tuncay Akgün

○ Yazışlıeri Müdürü: Hakan Gülseven ○ Yazı Kurulu: Şöhret Baltaş, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Suzan Yılmaz Okar ○ Avrupa Temsilcisi: Ümit Dertli

○ Yayın Kurulu: Yavuz Alogan, Şöhret Baltaş, Serpil Çelenk Güvenç, Ümit Dertli, V. Ersan, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Baran Kaya, Gürkan Haydar Kılıçarslan, Baha Okar, Serhat Özcan, Le-man Sam, Ahmet Saraç, Burak Sönmezer, Mehmet Ali Tok, Suzan Yılmaz Okar

Sarıgül Bey, porselen dişleri ve sol alternatif

HAKAN GÜLSEVEN

Mustafa Sarıgül Bey'e ilk kez dikkatlice baktığım zaman, Türkiye Milli Futbol Takımı dünya üçüncülüğünü alıp Taksim'deki dev platformun tepesine çıktığı gündü. Sarıgül Bey, yanındakilere omuz atıp öne çıkmaya çalışırken, bembeyaz porselen dişleri gözümü almıştı. Hayır, sanki golleri İlhan Mansız değil de kendisi atmış gibi ahaliye öyle bir el sallayışı vardı ki...

Sonra Sarıgül Bey'i dikkatle izlemeye başladım, o porselen dişler hep gözümü aldı. O güne dek böyle acayip bir adam görmemiştim. Nerede bir toplasma ve kamera varsa, Sarıgül Bey ve bana ayrı bir şahsiyetmiş gibi gelen porselen dişleri oradaydı. Öyle ki, hakkında 'Düğün Evinin Tefçisi, Ölü Evinin Yaşçısı' diye kitap bile yazıldı...

Sarıgül Bey, 1987'de SHP'den milletvekili seçilip hemen TBMM'nin açılışında hır çıkartmış ve dayak yemişti. Böylelikle anında gündeme oturdu. 91 seçimlerinde Meclis'e giremeyen Sarıgül Bey, SHP Şişli İlçe Başkanı oldu ama 'adam dövdürttüğü' gerekçesiyle partiden atıldı.

O atılma, ailesiyle beraber beş parasız geldiği İstanbul'dan Romanya'ya gidiş ve ekmek fırınlarını açış vesilesi oldu. Evet, o beş parasızdı ama ilk evliliği sayesinde, 1980'de şaibeli bir biçimde öldürülen kayınpederinden geriye epey yüklü bir servet kalmıştı. Romanya'da o servet büyüdü. Türkiye'de daha da büyüdü. Çok büyüdü...

Neyse... Bu muazzam servet birikiminin ayrıntılarını merak eden kısa bir araştırma yapıversin...

Sarıgül Bey'e para yetmiyordu; siyasi hedefleri de büyüktü. Yeniden siyaset hayatına daldı. DSP macerası başladı; Hüsametdin Özkan kritik isim, Sarıgül Bey'in sahalarla dönmesinde etkili...

Tabii her şeyin bir miadı var. DSP'de Bülent Ecevit'in ani hastalığıyla birlikte iktidara yükseldiği parlak günlerin sonuna gelmişti. Yeni arayışlar başladı. Arayış olur da Sarıgül Bey olmaz mı? Olur...

O dönemde, rahmetli İsmail Cem ve Hüsametdin Özkan'ın peşine takılan Sarıgül Bey ve porselen dişleri YTP'nin kuruluşunda yer aldı. Kemal Derviş'in vücut çalımıyla batırdığı YTP projesini hatırlayınız. (Sahi, Kemal Derviş ne yapıyordur bu aralar? Rüzgar gibi geçti, değil mi?)

Malum, YTP batınca, Sarıgül Bey ortamı hızla terk edip CHP'ye geçti. Hafife almayın, 50 senelik siyasetçilere bile tur bindiren müthiş bir kariyerdan söz ediyoruz burada. Ama devamı var. CHP'de erken bir genel başkanlık yarışına girip, pek olaylı bir kongrede müstafi genel başkan Deniz Baykal karşısında hezimete uğradı.

Haliyle Sarıgül Bey'in CHP ile yolları ayrıldı. Artık Türkiye Değişim Hareketi zamanıydı. Dağa-taşa 'Çare Sarıgül' sloganları yazılıyor, bir kısım hınzır ise 'çare' lafının başına 'bi' takısı koyup Sarıgül Bey'i 'biçare' yapıyordu. Bir süre toplum olarak öylece eğlendik.

Lakin beklenmedik bir şey oldu sonra. Ani 'kaset' vakası bütün dengeleri alt-üst etti. Deniz Baykal dönemi bitti ve CHP'nin başına, büyük bir popüler destekle, Kemal Kılıçdaroğlu geçti. Hal böyle olunca, Sarıgül Bey de içi yana yana Türkiye'yi değiştirme hamlesinden çark edip CHP'yi destekleyeceğini duyurdu. Onca harcama, bürolar, kampanyalar, imaj çalışmaları falan buhar olup uçmuştu...

Şimdi Sarıgül Bey'in yeniden CHP'ye dönüp İstanbul'a büyükşehir belediye başkan adayı olup olmayacağı tartışılıyor. Sarıgül Bey bütün memleketi dolaşıp demec üstüne demec veriyor. Makamda, koltukta gözü olmadığını ama vatandaşın kendisine görev vermesi halinde o görevi yerine getireceğini söylüyor. Görev adamı!..

Ya işte böyle... Görev adamımızın makamda mevkide gözü yok. Ne var ki, ta ABD'ye kadar giderek istişarelerde bulunuyor. Görüştüğünü ısrarla inkar ettiği Fethullah Bey'in hizmetlerini övmekten geri durmuyor. Bu esnada 'cami-cemevi' projesine Sarıgül sponsorluğunda otobüslerle 'kütle' taşıyor. Türkiye'nin sempati kraliçesi Nagehan Alçı Sarıgül Bey'in hizmetlerini övüyor...

Aslında Sarıgül Bey'in karşılıklı övgüleri çok çeşitli. Seçim kampanyalarında Tuğrul Türkeş'e yazdığı, "Sizler ve bizler gibiler oldukça bu ülkede milliyetçiliğin ve Türkçülüğün önu kesilemez," ve İmam Hatip Liseleri Mezunlar Derneği Başkanı'na yazdığı, "İmam hatiplerin orta kısımlarının kapatılması tamamen saçmalık hatta densizliktir," gibi mektuplar hâlâ hafızalardadır. 10 numara sosyal-demokrat, Türkçü, imamcı, hatipçi... Amerikancı...

Dallas dizisi gibi bir şey işte... Sahi, Ceyar da gülünce dişleri ne biçim parıldardı, değil mi?

Aslında Zübük filmini hayatına uyarlayabilmiş bu zatı mahsusa ile bir kır kahvesinde oturup vakit geçirmek, onunla sohbet eder gibi kafa yapmak, "Aslansın abi, kaplansın abi!"

TUNÇ EL KURT İZ

29 Eylül Pazar günü Balıkesir Güre Çamlıbel Köyü'nde Tuncel Kurtiz'in cenaze törenine katıldık. Köy yolu insan seliydi. On bini bulan kalabalık Tuncel Kurtiz için oradaydı.

Tuncel Kurtiz'in ülkemiz için büyük kayıp olduğunu söyleyen çok; ben böyle düşünmüyorum. Sanatın sanatçının emeğinin emekçinin değerinin bilinmediği, emeğin sömürülüp sanatın popüler kültüre malzeme yapıldığı topraklar için büyük sanatçılar kayıp değildir. Tuncel Kurtiz, ülkemiz için değil, dünya sanatı için kayıptır. Tuncel Kurtiz, emeği yüce değer sayan sosyalist mücadele için kayıptır.

Çamlıbel Köyü Mezarlığı'na tören ortasında gelen İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu yazılı çelengi gören halk, "Bu çelengin burada ne işi var?.." sorusunu sormaya başladığı an, "Her yer taksim her yer direniş!" sloganları ve alkışlarla birlikte çelenk mezar yerine yaklaştırılmadan paramparça edildi ve atıldı. "Bu çelengin burada ne işi var?" sorusunun yanıtını halk orada ve anında verdi. O an Tuncel Kurtiz'in Gezi direnişçileri için söylediği sözler, mezarlık ağaçları ve topraklar arasından sıyrılıp bizlere doğru yöneldi sanki: **Çok güzelsiniz çocuklar!.. Tunçtan elleri ile dünyamızda kurt izleri bırakan, emeğın ve mücadelenin adıydı: Tuncel Kurtiz.**

(Hakan Topaloğlu)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

diye gaz vermek çok eğlenceli olabilirdi. Lakin gelin görün ki, Sarıgül Bey bize ciddi ciddi bir 'kurtuluş umudu' olarak takdim ediliyor!

"İstanbul'u AKP'den alırsa Sarıgül alır..." "Ne yapalım, içim kan ağlayarak Sarıgül'e vereceğim oyu..." "Başka alternatif mi var? Hani nerede?..." "Hele şu AKP gitsin..." Böyle bir sürü laf icat ediyorlar. Hemen çevremizde yüzlerce benzerini duyuyoruz... Sanki memlekette bir Haziran Ayaklanması olmamış, yer gök sarsılmamış, bir Zübük'ten kurtulmak için diğerine muhtaçmışız gibi...

Evet, AKP tepetaklak gidiyor. Sadece Haziran Ayaklanması ve sonrasındaki direniş havası değil bahis konusu olan. Son birkaç vakaya bakın. Kürt 'çözüm'ünün duvara toslaması, 1453 Kartalları fiyaskosu, bir taraftan 'demokratik paket' açıklarken bir taraftan Hasan Ferit Gedik cinayetini ve cenazesini ellerine-yüzlerine buluşturmaları... Tüm bunlar kontrolünü kaybetmiş iktidarın düşüşünü gösteriyor...

Peki bu durumda, Türkiye finans sermayesinin yarından fazlasını elinde tutan, başta iletişim ve enerji olmak üzere bütün stratejik sektörlerde sermaye ağırlığına sahip olan emperyalizmin ve 'yerli' büyük burjuvazimizin kendi alternatifini yaratmak için ciddi bir uğraş vermeyeceği düşünülebilir mi? Eski DSP'li hükümetin perde ardındaki karanlık ismi Hüsametdin Özkan emperyalizm namına canhıraş bir çaba içinde. Türkiye'nin büyük sermaye sahipleriyle birlikte alternatifler hazırlamaya çalışıyor. Belediye seçimlerinde İstanbul'un AKP'den alınması yeni bir dönemin hazırlayıcısı olacaktır, bunu biliyorlar. Ve İstanbul makamına en uygun görülen figür, iktidar için ne gerekiyorsa yapabilecek tıyneteki Sarıgül Bey'den başkası değildir. İcap ediyorsa, ileride CHP'nin de başına getirilmek için ısındırılacak, yetiştirilecektir...

Yani sadece İstanbul için değil, tüm bir CHP için benzer bir 'dizayn' çabası olduğunu söyleyebiliriz. Uzun zaman önce başlayan fakat mantıksal sınırlarına henüz ulaşamamış olan bu dizayn çabası, düzen içindeki tüm alternatifleri ABD kapısına bağlama hareketi olarak okunmalıdır. Sarıgül Bey olmaz, Morgül Bey olur. Aslanan şan, şöret ve iktidar için her şeyi yapabilecek kişilik yapısıdır...

Ve AKP'nin İstanbul'da Sarıgül Bey'le yıkılacağı savına inanan değerli dostlarımız çok yanılmaktadır. Sarıgül Bey, AKP'nin talan düzeninin devamı ve tabii bir kent isyanının yenilgisi anlamına gelebilir ancak... Binlerce yaralının, gözü çıkan, yaşamını yitiren gençlerin pahasına devrilecek olan AKP'nin boşluğu, Sarıgül Bey gibi biri tarafından doldurulamazdır.

Bu konu neden önemli?

Evet, biz gidip CHP'de dahil herhangi bir patron partisine oy vermeyeceğiz seçimde. Bir işçi sınıfı alternatifi dışında hiçbir yere oy atmak adetimiz değildir. Lakin samimi olalım, örgütsüz ayaklanmamız ve ardından sürdürdüğümüz cılız formlar yerel yönetime kendi alternatifini getirecek güce sahip değil. Bu sebeple, ayaklanma sürecinde aktif yer almış, desteklemiş pek çok kişi istemeyerek de olsa, sırf AKP gitsin diye CHP'ye oy verecek.

Öte taraftan, ayaklanmalar muhalif düzen partileri içinde de etkisini gösterir; bizim durumumuzda da göstermelidir. Tabanında pek çok sol unsuru barındıran CHP, karşımıza oy verecek bir Zübük çıkarma cüretini kendinde görememelidir. Ayaklanmanın basıncı CHP'yi hizaya getirmek zorundadır.

Ve nihayet, karşıımızda porselen dişleriyle dalga geçecek gibi sırtıp duran Neo-Zübük Sarıgül Bey, devrimci ve sosyalist solun halka alternatif sunabilecek bir cephe, en azından bir eylem birliği inşa etmesi gereğini ispat ediyor. Muhtarlıkları, belediyeleri, Meclis'i alamasak da, oraları Zübükgillere dar etmek için buna ihtiyacımız var...

BİRAZ HAYAL GÜCÜ, LÜTFEN...

Birkaç yıl içinde bu topraklarda 'sosyalizm' namına herhangi bir görüşü savunmak imkânsız, daha kötüsü anlamsız hale gelebilir. Dolayısıyla gericiği durdurmak için her ne yapılacaksa, Türkiye'nin yavaş yavaş içine girmekte olduğu şu interregnum (ara dönem) sırasında, muhalif siyasetlerin bir cephe halinde bir araya gelmesiyle ve kitle hareketiyle yapılabilecektir...

YAVUZ ALOĞAN

Sosyalist solun Haziran Ayaklanması'ndan sonraki durumu fırtınalı denize karşı kıyıda kızığa çekilmiş bir tekneyi andırıyor: Motorlar deli gibi çalışıyor, pervane hızla dönüyor, dümenin başında duranlar rota tayinini tartışıp duruyorlar. Bu arada deniz kabarıyor, şimşekler çakıyor, ufukta yığılan yeni fırtına bulutlarını herkes görüyor, fakat her kamarasında muazzam tartışmaların yaşandığı gemi kızakta öylece duruyor. Aslında bunu bir ısınma, güç birikimi olarak görmek de mümkün. Sosyalist solun kazandığı büyük özgüven henüz AKP'yi aşmak isteyen kitlelerin davranışına yansımada. Eylül geçti, ancak Haziran'da patlayan kitlesel öfkenin içten içe her geçen gün biraz daha arttığı, şu ya da bu biçimde bir kez daha patlayacağı kesindir. Sosyalist solun bu çapta bir kitle hareketine hazırlıksız yakalandığı da bir gerçektir.

Ancak şu gün için kimse suçlanamaz. Hazırlıksızlığın ve önceki özgüven eksikliğinin pek çok sebebi var. 12 Eylül yıkımına, onun öncesine, daha sonrasına, Sovyetler Birliği'nin ardında muazzam bir tartışma ve argüman çöplüğü bırakarak yıkılışına kadar gidilebilir. Çok şey söylenebilir. 1996'da, Alman Yeşilleri'ne, Avrupa'daki 'large' (geniş), ferah ve rahat sol partilere özenerek, geçmişin sert ideolojik kabuğunu kırma çabası içinde ve tam bir 'demokrasi budalalığı'na kapılarak, "hepimiz bir fidanın güller açmış dalıyız" şeklinde başlatılan acayip partileşme çabalarına, bu çabaların daha sonra ortaya çıkan, iyice yeşeren ya da kendisini Kürt hareketiyle özdeşleyen çeşitli uzantılarına kadar gidilebilir. Kürt hareketinin, özellikle 12 Eylül'den çıkış sürecinde sosyalist sol üzerinde yarattığı muazzam engelleyici etkiden, bütün parti ve hareketleri kılcal damarlarına kadar içten içe çatlatmasından da söz edilebilir.

"Devrim göz kırptı"

Haziran Ayaklanması bu dönemin sonu oldu. Bunun minyatürü Tekel Direnişi'dir. Bu direniş sırasında bütün sosyalist sol Sakarya sokaklarında birleşmiş, işçilerle dayanışmıştır; onların çamaşırlarını kendi evinde yıkayan, yemek ve çay servisi yapan, "Aman müdahale ediyormuşuz

gibi olmasın," diyerek çok düşük profil veren, sabaha kadar oralarda nöbet tutan fedakâr sosyalistler vardı. Sonunda, uyanık sendikacı, işçileri sosyalistlerden ayırmayı başardı ve son gün, kalan işçiler kahvelerde okey oynarken meydana toplanan sosyalistler polisin psikolojik baskısıyla dağıtıldı. Oysa sosyalistler daha militan bir tutumla, tartışmak amacıyla topluca Türk-İş binasına girecek işçileri sendikacılar tarafından ayırmaya çalışabiliyorlardı. Bu girişim başarılı olmayabilirdi; zayıf da olurdu, ancak işçinin kulağına gelen ve zihninde yer eden kalıcı bir mesaj bırakırdı. Böyle şeyleri tahayyül edebilmek gerekir.

Düzenin militanlık ile provokatörlüğü (kışkırtıcı marjinal gruplar vs) özdeş gösterme çabası ve bunun yarattığı ürküklük, Haziran Ayaklanması sırasında köprüleri geçen, polisle çatışan çocuk çocuk yaşlı genç on binlerce insan tarafından aşıldı. Sosyalist solun bütün örgüt ve partileri isyan halindeki kitlelerin içinde elinden geleni yaptı.

Tam da denildiği gibi, Haziran'da "devrim göz kırptı", dalga geri çekildi ve sosyalist sol dersler çıkararak, bir sonraki dalganın beklentisi içinde güç toplamaya başladı. Şimdi tekneyi fırtınalı denize sürme zamanı. Ama nasıl?

Fetiş ya da totem

Kendisini örgütlemiş olan parti ve gruplar, halkın sokak direnişinin nasıl örgütlenebileceğini tartışıyor. Biraz utangaç bir tavırla, "Gelin bizde örgütlenin," diyenler var. "Biz zaten örgütlüyoruz, öncü biziz," diyenler var. Yerel seçimlere göre vaziyet almaya çalışırken, muhtemel bir ikinci isyan dalgasını tahayyül etmeye çalışanlar var. Sanki biraz da ihtiyatlı, kitleye mesafeli bir tutum alan; müfrezenin dağılmasından, kitle içindeki farklı ya da başat görüşlerle karışmasından ya da karıştırılmasından duyulan bir korku da var.

Aslında siyasi partilerin ya da dergi çevrelerinin, bütün yasal sosyalist

örgütlenmelerin varlıkları böyle dönemler içindir. Zaten parti dediğiniz nedir ki? Parti dağılır, kapanır, açılır, kayıplara karışır, sonra tekrar ortaya çıkar, sayısı sürekli değişir. Dokunulmaz ve bozulmaz bir fetiş ya da totem değildir. Aynı şey dergi çevreleri, dernekler, küçük ideolojik 'sekt'ler için de geçerlidir. Yıllardır mercimek kadar örgütün her şeyi bilen lideri olup gelenek bekçiliği yapmak insana nasıl bir haz veriyor, hiç anlayamamışımdır.

Gayet doğru bir fikriyat etrafında kurulu yavaş yavaş gelişip büyüyen, düşmeden, sarsılmadan, dağılıp sonra tekrar oluşmadan, her seçimde oylarını artırarak, fakat karışık dönemlerde pamuklara sarılıp çekmecelerde saklanarak varlığını sürdürebilen, dağılmadan yanaşık düzenle devamlı ilerleyen parti yoktur. Bolşevik partisinin tarihine bakın mesela. Sadece kadro temelinde değil, strateji ve taktik düzeyinde de sürekli kendini yenileyen, dağılıp ezilen, sonra tekrar yapılanan, 1905'te yükselen dalganın altında kalan, 1917'de küçük bir azınlık olarak tekrar ortaya çıkan, Nisan'da stratejisini değiştiren, Temmuz'da güçlenen, fakat hemen ardından yasaklanan, liderleri tutuklanan ya da kaçak olan, iki ay sonra da devrime önderlik eden bir partidir.

Şu içinde yaşadığımız ortamda, ne yaptığını, daha doğrusu ne yapacağını bilen yegâne devrimci kesim öğrencilerdir. Çünkü somut ve çok geniş bir çalışma alanına sahipler; hem gericilerden hem de okullarında kurulmakta olan karakollardan gelen çifte baskı altında ve kendi gençlik örgütlerinin içinde hazırlanıyorlar. Bu ülkede sosyalist solun bütün yükü ve cefası öğrenci gençliğin omuzlarında olmuştur. Devletin baskı aygıtları da en çok onlardan korkmuş ve var gücüyle üzerlerine çullanmıştır. Geniş eylem birlikleri sağlanmazsa yine öyle olacak gibi görünüyör.

Önderlik krizi

Hükümetin en büyük korkusu kentlerin geniş meydanlarında büyük kitlelerin toplanmasıdır. Bu yüzden meydanlardaki gruplaşmaları anında bastırmaya, direnişi bilinçli olarak semtlerde tutmaya çalışıyor. Örgütlenme ve iletişim zayıf olduğu için bunu becerebiliyor. Ahmet Atakan'ın öldürülmesi üzerine Ankara'da Kızılay/Güvenpark dahil bütün semtlerde saat 20.00'da toplanılacağı söylendi. Gruplar semtlerden gelip Kızılay'da birleşeceklerdi.

Kitap
Vitrini

Aradığınız tüm kitaplara indirimli ulaşmak için...

www.kitapvitrini.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunun mümkün olamayacağı, doğrudan Kızılay'da toplanmak gerektiği çok açıktı. Nitekim Tuzluca'yı ve Dikmen'de çatışmalar devam ederken Kızılay'da toplanan, grupların semtlerden gelmesini bekleyen, orta yaşlı Ankaralılarından oluşan bin-iki bin kişilik grup dağıtıldı.

Semtte, tanıdık ortamda direnmek daha kolay ve etkin olabilir, ancak belirleyici olan büyük meydanlarda büyük kitlelerin toplanmasıdır. Bu bağlamda, hattı müdafaa yoktur sathı müdafaa vardır ve o sathı sadece kentlerin büyük meydanlarıdır.

AKP iyice sıkıştı. 'Demokratikleşme paketi'yle kendi tabanını bile ikna edemez. Hiçbir soruna dokunamayan bu paket hükümetin toplumsal muhalefetin hiçbir kesimini algılayamadığına ilişkin en somut göstergedir. Akli sıra tepkileri ölçerek, adım adım hazmettiren, cılkı çıkmış BOP projesinin Türkiye ayağını gerçekleştirip raf ömrünü uzatacak. Aslında bu hükümetin yapabileceği bir şey kalmadı. Ne Anayasa yapabilir, ne 'Barış Açılımı'nı neticeye ulaştırabilir ne de hızla düşmekte olan oy oranını yükseltebilir. Suriye politikası iflas etti; ABD-Rusya-İran yaklaşması ve gerek Afrika'da gerek Ortadoğu'da yaşanan İslam etiketli katliamların bütün dünyada yarattığı tepki, hükümetin dışlanmasıyla sonuçlandı. Emperyalist mihraklar, "Ne etsek de Recep Tayyip'i kızığa çekerek yerine daha sadık, Exeter'lerde özel olarak eğitip parlattığımız Gül'ü ve onun şürekasını geçirek," diye hesap peşinde. Bu da o kadar kolay değil; en azından zaman gerektiriyor.

AKP, kitlesel, barışçı demokratik kitle hareketine karşı ne yapabilir? Gaz sıkabilir, su sıkabilir, suya kimyasal maddeler katabilir, anormal ve infazı imkânsız hapis cezalarıyla tehdit edebilir, güçlerini dağıtacak şekilde okullara karakol kurabilir; sokaklarda dövüşmeye pek istekli olmayan tosuncuklarını harekete geçirmeye çalışabilir ve 1453 Kartalları gibi komediler yaratabilir. Şu aşamada başkaca hiçbir şey yapamaz. Askere güvenmediği için sıkıyönetim ilan edemez, Suriye'yle dalaşp seferberlik/olağanüstü hal ister ama, izin vermiyorlar. Aslında AKP'nin istediği hegemonyayı kurabilmesi ve efendilerine hizmete devam etmesi için zamana yaydığı darbesini kesin bir sonuca ulaştırması gerekir. Onu da şu anda yapamaz; hiçbir gücü yok, ayrıca kendisine verilen misyonla çelişmiş olur. Aynı taktikleri izleyerek 'demokratikleşme' adı altında gericiliği adım adım derinleştirip yaymaya, böylece tabanını tahkim etmeye çalışıyor.

İktidar, tıpkı doğa gibidir, boşluk kabul etmez. Boşalır gibi olunca mutlaka birileri gelip doldurur. Hani

şu Marksist teoride geçen 'nesnel koşullar' (objektif şartlar) vardır ya, daha sonraları devrim stratejilerinde de aynı kavram kullanılmıştır, ben işte o 'nesnel koşullar'ın uygun olduğunu ve zaman içinde AKP ve gericilerin her türlü iktidar konumundan uzaklaşmaları için gerekli bütün diğer şartların hızla olgunlaşabileceğini düşünüyorum. İktidarın kendisini yenilemesine ya da benzer bir başka iktidarla yer değiştirmesine meydan bırakmadan bu iktidar boşluğu doldurulabilir ve Türkiye'nin kendisine yeni bir rota çizmesi mümkün olabilir. Bunu en azından mümkün görmeye, tahayyül etmeye başlamak gerekir.

Elbette bir sosyalist devrimden söz etmiyorum. Dayanışma halinde, ortak karargâha sahip bir işçi sınıfı hareketi, öncü sendikalar, ideolojik alanda bir karşı-hegemonya potansiyeli yok. Aslında şu anda sokaktaki, parlamentodaki, sosyalist solun da dahil olduğu, hatta Kürt hareketinin çeşitli kesimlerinin de içinde zaman zaman yer alabildiği muhalefetin bütün sorunları, bir 'önderlik krizi'nin varlığına indirgenebilir.

Dolayısıyla bu, olsa olsa gericiliğe karşı bir aydınlanma hareketi olabilir ve bir kültür devrimiyle yaygınlaştırılabilir. Gericilikten kurtuluş sosyalizm için mücadele imkânlarının asgari şartıdır. Aksi halde, yani gericiliğin mevcut ya da mevcut olana benzer bir iktidar tarafından derinleştirilmesi ve yaygınlaştırılması halinde, sosyalizm için mücadele imkânlarının zaman içinde Ortadoğu ülkelerinin çoğunda görüldüğü gibi, ortadan kalkacağı kesindir. Bu da herkesin hedef büyümesini, cüret etmesini gerektirir.

Sonuç olarak...

Haziran Ayaklanması, geleceğe yönelik bütün umutlarımızın yegâne kaynağıdır. Öte yanda, şu anki çaresizliğine rağmen 11 yıllık AKP iktidarının toplumun rotasını değiştirdiğini ve Cumhuriyet Devrimi'nin rövanşını neredeyse almak üzere olduğunu da unutmamak gerekir. Çeşitli Amerikancı iktidarların yönetimi altında toplumun, hızla dönüştürülen eğitim sistemi ve kültürel gericiliğin sirayeti yoluyla bu rotayı izlemeye zorlanması halinde, birkaç yıl içinde bu topraklarda 'sosyalizm' namına herhangi bir görüşü savunmak imkânsız, daha kötüsü anlamsız hale gelebilir. Dolayısıyla gericiliği durdurmak için her ne yapılacaksa, Türkiye'nin yavaş yavaş içine girmekte olduğu şu interregnum (ara dönem) sırasında, muhalif siyasetlerin bir cephe halinde bir araya gelmesiyle ve kitle hareketiyle yapılabilecektir. Bunun için de biraz hayal gücü ve tekneyi suya indirmek gerekir.

Demokrasi tramvaysa, amaç değil de araçsa, geçmiş olsun...

Nakışlı köşe yastığı

LEMAN SAM

Bu yönetim sistemi yıllar yılı tartışıldı ancak hâlâ ne tam anlamıyla tanımlanabildi, ne de kusursuz şekilde işletilebildi.

Eğer insanoglu, açgözlülüğünü ve egosunu törpüleyebilen bir yaratık olsaydı, belki... Sadece devletler değil, işçi-işveren ilişkilerini düzenleyen kurumlar, sivil toplum örgütleri, üniversiteler de böyle yönetilebilirdi. Çoğunluğun yönetimi diye tanımlanan bu sistemin işletilebilmesi için, yöneticilerin tokgözlü, fırsat eşitliğine inanan, saygılı ve kültürlü olması gerekir ama oy verecek halk da asgari bile olsa bu hasletlere sahip bilinçli seçmen olmalıdır.

Kapitalizm ve dinlerin egemen olduğu ülkelerde bu yöntem ne kadar işlerlik kazanabilir? "Önce fakirleştir, sonra yardım ve sadakayla kendine bağla" yöntemine cahil bırakılmış halk uyanamaz, uyananların da başlarını neler gelir iyi biliriz. Örnekte bizim ülkemizde çok bağırın şarkıcı ve fetva verir gibi konuşan liderler pek kıymetlidir. Halk bir kere o lidere hayran olmaya görsün, o ne yapsa, ne dese doğrudur. Çünkü okumaz araştırmaz, öğrenmeye gerek duymaz, efsanelerle kafası ezelden karışmıştır zaten.

Seneler önce konser için Türkmenistan'a gitmiştim, Türkmenbaşı ile tanıştık. Puf böreğine benzeyen ellerine yakut taşlı koca altın yüzükler takan, tuhaf bir adamdı. *Ruhname* diye bir kitap yazmış, anayasa gibi, din kitabı gibi de aynı zamanda. Bir yerinde "zenginin fakiri

koruması, fakirin de zengini kıskanmaması gerektiği" yazılıydı. Bir ara haftanın gün isimlerini aile isimleriyle değiştirmişti, halkı mutluydu hatta eski bir Türk Kültür Bakanı *Ruhname* adlı kitabın Türkiye'nin başucu kitabı olması gerektiğini söylemişti.

Türkmenistan halkına nasıl bir demokrasi modeli uyar? Şimdi Mursi diye çırpınanlar hiç bu adam ne menem bir demokratır diye araştırmışlar mıdır?

Yanlış bilgi değilse, adam ABD vatandaşı, kadınların denize girmesini ve pazardan muz almasını yasakladı, kadrolara kendi yakınlarını yerleştirdi, kız çocuklarının 9 yaşında evlendirilebileceğini ve karısı ölen adamın, eşinin cesediyle 8 saat cinsel ilişkiye girebileceğini dillendiren ve anayasaya koymağa kalkan biri. Demokratik bir seçimle de sandıktan çıktı...

"Demokrasinin iyi işlemediği ülkelerde radikal eğilimler artar," diye bir söz duymuştum, ne kadar da doğru. Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti, Somali Demokratik Cumhuriyeti, Etiyopya Federal Demokratik Cumhuriyeti... Daha da sayabiliriz ama hangisi örnek ve uygulanabilir veya başarıya ulaşmış bir yönetim olarak akıllarda yer etti?

Demokrasi tramvaysa, amaç değil de araçsa, geçmiş olsun. Hele ki demokrasi adına kimi bilinçsizce kimi korkuyla kalkan eller sayesinde gece yarısı kararnameleleriyle yasalar değiştiriliyor ve kontrol mekanizması baskı altına alınıyorsa bu yönetimin kod adı: Nakışlı köşe yastığı demokrasidir.

OĞUL

Ali'yi gördüm rüyamda, o beni çok yaralayan sözlerle girdi rüyama, "Vurmayın öldüm!.." Yaşıyordu henüz, öbür çocuklara yanarken her gün onun uyanmasını bekliyorduk. Silinen kayıtlardaki katiller sürüsünden bihaberdik. Hasan Gülcü adındaki kendini doktor sanan hainin Ali'ye, yani daha önce kalp ameliyatı geçirmiş çocuğa, bir kas gevşetici vererek başından savdığını da bilmiyorduk. Ekmek gibi kutsal bir yiyeceği üreten fırının sahiplerinin gözü dönmüş caniler olduğunu ve onların elinden çıkmış ekmeği yemiş olabileceğimizi bilmiyorduk. Bu rüyayı gördüğümde henüz Ali'nin o çocuksu odasını görmemiştim. Annesini, babasını ve ağabeyini de... Ali'nin annesi bir sivrisineği öldürmek istediğinde, "Yapma! Onun da yaşamağa hakkı var!" diyerek karşı çıktığından haberimiz yoktu ve kaykay yaparken çekilmiş fotoğrafını da görmemiştik henüz. Sonra Ali gitti... Kaykayı fotoğrafını Mağusa türküsü eşliğinde izledik, içimiz yandı. Ali, o güzel yüzüne çok yakışan sakalının keyfini süremeden, mezuniyette kep atamadan, askere gidmeden ve evlenip çocuk çocuğa karışmadan gitti... Ali'yi gördüm rüyamda, "Vurmayın öldüm!" diyordu... Eyvallah...

TGB kalabalığı nedir, ne değildir...

Kazanılmış bir hakkı korumak, halkı hakkın kazanıldığı konjonktüre geri dönmek zorunda bırakmaz. 2013 Türkiye'si demokratik devrimin kazanımlarını 1923 Türkiye'sine dönerek savunamaz aksine ancak onu aşarak kazanabilir. TGB'nin ikilemi bu...

ULAŞ KARAKUL

Mart ayında Eskişehir'de, Mayıs'ta da ODTÜ'de, TGB'nin yürüttüğü ya da içinde bulunduğu faaliyetlere solun çeşitli kesimlerinin müdahalesiyle birlikte üniversite gündeminin en önemli başlıklarında birisi TGB ile ilişki/ mücadele haline geldi. Mayıs ayında TGB, sol hareketlerin önemlice bir bölümü tarafından, karşısında mücadele edilmesi gereken gerici-milliyetçi bir yapı olarak görülüyordu. Haziran ayında bu hareketlerin hepsi TGB ile birlikte sokaklara çıktılar. Ethem'in vurulduğu 1 Haziran günü Kızılay kuşatmasının Ziya Gökalp cephesi çeşitli sol örgütlerce omuzlanmıştı, biraz daha erken gelip Kızılay'da çatışmayı başlatan TGB ise Sıhhiye yönünde mevzilendi. Ziya Gökalp cephesindekiler TGB'yi gençlik hareketinin önündeki en büyük tehlikelerden biri sayıyorken TGB'liler, hepsinin "PKK'lı" olduğunu düşündüğü solun, AKP ile fiili bir ittifak halinde olduğunu vaz'ediyordu. Bu anlaşmazlığı polis güçleri giderdi. Tarafların her biri devlet nezdindeki konumlarının umdukları ya da sandıkları kadar birbirine uzak olmadığı fark etti.

TGB'yi başka bir yer veya zamana değil de tam da AKP'nin iktidar yapısı üzerinde bir tekel oluşturduğu 2007 sonrasına ait kılan önemli bir nesnellik var. TGB'yi, ona önderlik eden İşçi Partisi'nin rutin bir faaliyeti olarak çözümlemek ve kestirmeden İşçi Partisi ile olan gerilime indirgemek ciddi sorunlar içeriyor.

Aslına bakılırsa TGB benzeri bir cephesel yapı İşçi Partisi'nin gündemine TGB'nin kuruluşundan neredeyse 10 yıl önce girdi. 96-97 döneminde ADD/ADK'lar ile il ölçeğinde ortak eylemler denendi. İşçi Partisi dışındaki kesimler bu eylemlerde isteksiz ve kitlesini mümkün olduğunca dışarıda tutarak yer aldı. Bir kaç basın açıklamasının ardından tüm denemeler fiyaskoyla sonuçlandı. Bu esnada 'Atatürkçü' kitle, solun yaptığına benzer eylemleri (eyleme benzer tüm eylemleri) 'devlete taş atmak' olarak görüyor ve "Bir Kemalist devlete taş atmaz çünkü devlet onun devletidir" fikrine sarılıyordu.

2000 yılında ikinci deneme Ulusal Gençlik Birliği adıyla gerçekleşti. Bir ara adını Ulusal Devrimci Gençlik Birliği olarak değiştiren bu prova, gerçekte bu birliğin İşçi Partisi'nden başka dişe dokunur hiç bir kuvvet içermemesi nedeniyle yaklaşık bir sene sonra sönmüldü. Türkiye çapında üniversitelerde onlarca topluluk/kulüp kurulmuş, sırf bu topluluklar İşçi Partisi'nin

topluluğu olmasın diye her alanda bir-iki kişi ite kaka temsilci haline getirilmişti. Komedi, bu dışardan temsilciler arasında eyleme daha yatkın unsurların bir süre sonra İşçi Partisi üyesi haline gelmesi, gelmeyenlerin ise faaliyetten kopmasıyla yine dışardan birilerini bulmak gerekmesiydi. Ama olmayınca olmuyor işte, bu 'dışardan' temsilcilerin yanında Ezop diliyle konuşarak durumu idare etmeye çalışan İşçi Partililer yaka silkip bu işten vazgeçtiler.

2006'da -UGB'nin tıpkı basımı olarak- Dil Tarih'te yapılan bir 'topluluklar toplantısı' ile TGB'nin kuruluşu ilan edildi. Bu arada -muhtemelen gerçekleştiği sırada onu savunanların bile artık hatırlamak istemediği- bir Kızıl Elma denemesi olmuş ve İstanbul'da Ülkü Ocakları ile birlikte bir Kıbrıs eylemi yapılmıştı.

TGB, önceki denemelerden farklı olarak, artık Kemalist ana damarın "Devlete taş atılmaz çünkü devlet bizim devletimizdir" saçmalığından devlet zoruyla vazgeçtiği bir döneme denk geldi. 2007'de Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yarattığı

gerilimle harekete geçen yüzbinlerce insan meydanlara aktı. Ortada bu kitleyi yönlendirme yeteneğine sahip bir önderlik yoktu. CHP ve ADD elbette-bu mitinglerde yer almış ve kürsüye önemli ölçüde sahip olmuştu ama etkileri bununla sınırlıydı. Onların dışında İşçi Partisi henüz ulusalcı kitle üzerinde hegemonik bir ağırlığı olmasa bile alandaydı, TGB'liler oradaydı, bunların dışında AKP muhalifi aydın ve akademisyen bir topluluğun da etkisi hissediliyordu.

'Kaç kişiyiz saysana!'

İçinde herkesin olduğu ancak başında kimsenin bulunmadığı yüzbinlerce insan, neredeyse AKP'yi gerilettiklerini düşünerek bağırır: "Tayyip baksana kaç kişiyiz saysana!" Tayyip elbette kaç kişi olduklarını saydı. İşin nereye kadar gideceğine baktı ve 27 Nisan muhtırasının ardından blöfü gördüğünü ilan etti. Ne kadar geniş olursa olsun örgütsüz bir kitlenin, yerel ve uluslararası burjuvazinin tüm desteğini ardından toplamış bir iktidarı geriletmeye şansı yoktu. Hele ki mücadele ufku, merkezi

mitinglerde toplanmakla sınırlı olduğunda. 22 Temmuz seçimleri ve ardından Cumhurbaşkanlığına Abdullah Gül'ün getirilmesiyle cumhuriyetçi kitle ortada asıl sahibi oldukları bir devletin kalmadığına ikna oldu.

Bu arada TGB'nin temsil ettiği daha eylemci ve eyleme giriştiği ölçüde önu açık bir çizgi ile, ADD ve belirli ölçüde CHP'nin üstlendiği 'arada miting yapıp sonra kitleyi evlerine gönderen' vekaletçi pozisyon birbirinden tamamen ayrıldı. ADD Cumhuriyet mitinglerini izleyen kısa bir süre içinde tamamen etkisizleşti. Ergenekon operasyonu ile sindi ve sesini çıkarmamaya başladı. TGB ise üniversitelerde AKP temsilcilerini protesto ediyor, her eylemde bir kaç kişiyi gözaltına veriyor ama ne olursa olsun eylem yapmakta ısrar ediyordu. Bir süre sonra bir bakan bir şehre gidecek olduğunda polis emniyet tedbiri olarak bilinen TGB'lileri önceden göz altına almaya başladı. Bu sahne AKP'ye karşı öfkeli ve cumhuriyeti savunmak için bir şeyler yapmak gerektiğini düşünen bir kesimi TGB'ye yöneltti. Çünkü 'bir şey' yaparlar onlardı.

"Has Kemalistler" sahayı TGB lehine terk ettiler. AKP işleri sertleştirdiğinde alameti farikası salonlarda "Atatürk'ü anlama" temalı toplantılar yapan kimsenin toplumun genç kesimlerinde biriken öfkeyi soğurması mümkün değildi.

TGB güç biriktirmeye ve elinden geldiğince eylem yaparak gündemi etkilemeye devam etti. AKP'nin geleneksel kutlamaları iptal etmesiyle 19 Mayıs 2012 bir sıçrama noktası oldu. TGB'nin çağrısıyla binlerce genç İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaptı. Aslında kimse katılımın bu kadar büyük olacağını düşünmemişti. (1996'dan beri aralıklarla İşçi Partisi Samsun-Ankara ve İstanbul-Ankara yürüyüşleri yaptı ama bu eylemlere 1000 ya da daha az insan katıldı) Yürüyüşten sonraki şenlikte İnti İllmani ve Karmate sahne aldı. Bu arada eylemin çağrı afişlerinde yer alan 'Viva 19 Mayıs' sloganı Banu Avar gibi bazı ulusalcıların tepkisini çekti. Eylemin geleneksel Kemalist temalardan uzak olduğu açıktı.

19 Mayıs'ın başarısı TGB'nin gözlerini hemen bir sonraki önemli tarihe 29 Ekim'e çevirdi. Sonuçta 29 Ekim kutlamaları da kaldırılmıştı ve AKP'ye yönelik kitlesel bir tepkinin bu yıldönümünü ihmal etmesi düşünülemezdi. Eylemin yasadışı olduğu yönündeki hükümet açıklamaları ve asayiş tehditlerine rağmen bu kez bir kaç yüz bin kişi Ulus'ta toplandı. Dönemin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in helikopterden izlediği eylem, eski Meclis'in önündeki

polisin kitlenin üzerine gaz ve su kullanarak saldırmamasıyla gerildi. Ama kitle çekilmedi. Sonunda polis alanı terk etti. Bu eylem cumhuriyetçi muhalefetin kitlesel ölçekte polis saldırısına uğradığı ilk önemli eylem oldu.

1 Mayıs, 6 Kasım gibi tarihlerdeki benzeri polis saldırılarına karşı kayıtsız kalan (kimi zaman da bunların provokatörlerin tırmandırdığı olaylar olduğunu savunan) ulusalcı önderliklerde olmasa bile eylemin geniş kitlesi içinde iktidar güçleriyle bu kitle için yeni olan bir biçimde mücadele edileceği açığa çıkıyordu.

Haziran'da ulusalcıların şaşırtıcı katılımını hazırlayan süreç bu eylemlerle ilerledi. Haziran geldiğinde gaz yemeyi ve polislin karşısında dağılmamayı tecrübe etmiş bir topluluk olarak eylemlerde yer aldılar. Ulus'ta polis saldırısına uğradıklarında, "Biraz da onlar gaz yesin canım" diyen ve aslında polisle bu şekilde karşılaşmanın ne olduğu hiç bilmeyen lafazanların aksine devrimci ciddiyet sahibi hiçbir grup böyle bir kibir, 'oh olsun'culuk göstermedi. Hareketin kayıtsız kalınmaması gereken bir nesnelliği, toplumsal muhalefetin bir unsuru ve gerçekliği olduğu görünür hale geliyordu.

TGB'nin başarısı, cumhuriyetçi muhalefetin eylemli bir mücadele ihtiyacının ürünü. Bu TGB'nin kurucu iradesinin beklentisi değil ve aslında 2006'daki kurgunun hayat tarafından boşa çıkarıldığını görmemek ayıp olur.

TGB kendi ifadesiyle "40 farklı üniversiteden 65 topluluğun birleştiği" bir yapıydı, ortada bir topluluk ve bu tür bir temsil kalmadı. Asıl olarak üniversitelerde yürütülecek bir çalışma olduğu düşünülmüştü, gerçekte ise TGB üniversitelerde hiçbir özel çalışma yürütmüyor.

TGB aynı zamanda çeşitli siyasal partilerde ya da örgütlerde toplanmış bir nevi hazır bir kalabalığı toparlamayı ummuştu oysa şu anda tek tek insanların katılımıyla yeni bir kitle örgütüyor. Sağdan soldan toplu olarak gelenleri "TGB çalışmalarında üye oldukları diğer kurumların propagandasını yapamazlar" diyerek sınırlandırmayı dahi düşünmüşlerdi ama herhalde temel ilkeler bildirgesine bunu neden yazdıklarını bile unuttular.

"Sağcı solcu bütün millici gençliği" birleştirmeyi savundular oysa gerçek şu ki geniş anlamda solun içinde ya da yakınında bir topluluk oluşturuyorlar. Allah rızası için TGB'ye itibar eden bir sağcı genç bulunmuyor. Bu millici gençlik Yunanistan Komünist Partisi'nin Batı Anadolu Yunan işgalindeyken sergilediği tutumu örnek göstererek AKP'nin Suriye'ye karşı yürüteceği olası bir savaşta Suriye'nin tarafını tutacağını açıklıyor. Hatta Kurtuluş Savaşı'nın kazanılmasını KKE'nin o dönemki eylemlerine ve Sovyetler Birliği'nin desteğine bağlayarak Banu Avargilleri iyice çileden çıkarıyor.

Öte yandan bu örneğin tam aksine Kürt sorunu söz konusu olduğunda TGB, İngiliz örfi hukukundan faydalıyor. TGB'ye göre Türk ile Kürt birdir ve bu bir Türk'tür. TGB eylemi bırakıp tutum açıklamaya başladığında "Kürt'ü, Arap'ı, Türk'ü, tekмили birden tüm Türk Milleti" diyor, "TC'yi kuran Türkiye

halkına Türk milleti denir" sanıyor, öyle umuyor. Bu Türk milleti varsayımından hareket ederek "TC kısaltması kamu kurumlarından kaldırılmasın" eylemlerine girişiyor, hatta Haziran direnişini TC'yi savunma eylemleri olarak tarif ediyor. 29 Ekim'de Ulus'a kağıt götürüyor, 19 Mayıs'ta Bandırma vapurunu karadan yürütüyor. Bir anda politik gerçekten şizofrenik bir kopuş yaşıyor.

TGB, Tuzluca'yı da TGB'lilerin BDP'ye saldırdığı iddiasına "Taksim Dayanışması'nı bölen Türkiye'yi böler" diye yanıt verirken eylemin içindeki militanın aklıyla hareket etmektedir. Mayıs ayındaki çatışmalara "AKP'nin emriyle PKK saldırıya geçti" başlığıyla açıklama getirirken ise kağıt çeken akılla... Çatışmalı semtlere kitlesini paylaştıran TGB, direnişin ihtiyaçlarına kulak kabartıyor, ODTÜ'de Eylül direnişini uzaktan seyredirken vapurun halatlarına asılıyor...

Deli İbrahim istedi diye...

AKP kendi iktidarını tesis ederken, Türkiye'nin demokratik devrim kazanımlarını ortadan kaldırıyor. Yurttaşları kullara çevirmeye çalışıyor, yurttaşlık haklarını sadaka ile takas ediyor. Kadınları üç beş çocuk doğurmaya, hamile iken evden çıkmamaya, çıkarsa illa başına bir türban takmaya zorluyor. İnsanlar burnundan çıkana kadar ayran içsin, çocuklar haftanın altı saati zorunlu din dersleri alsın, Aleviler aslında Müslüman olduklarını hatırlayıp cami avlularında cem etsin ve illa ki ayaklar baş olmasın diye...

Bu gözü dönmüşlüğü, eksiğiyle de olsa bir demokratik devrim yaşamış her toplumda tepki yaratacağını, insanların özgürlüklerini Deli İbrahim öyle istedi diye kolayca bir kenara bırakmayacağını hatırd tutmak gerekir. TGB bu tepkinin bir temsidir. Ancak kazanılmış bir hakkı korumak, halkı hakkın kazanıldığı konjonktüre geri dönmek zorunda bırakmaz. 2013 Türkiye'si demokratik devrimin kazanımlarını 1923 Türkiye'sine dönerek savunamaz aksine ancak onu aşarak kazanabilir. TGB'nin ikilemi bu... Ya kurucu iradesinin yol göstericiliğinde, "Belki içinde 'PKK'lılar vardır," diyerek eylemlerden uzaklaşır, milli bayramların kırmızı renkte gösterildiği takvimleri duvarına asıp günün gelmesini bekler ve milleti birleştirmeye çalışır. Ya da direnişin içinde saf tutar ve kendisine İspanyolca slogan attıran, Yunanistan Komünist Partisi'nden dersler çıkaran eylemlere girip halkı birleştirmeye... 'Millet'le 'halk' uzun zamandır farklı şeyler ve birinin birliği her zaman diğerinin bölünmesi anlamına geliyor.

Rivayet odur ki, Deli İbrahim uzun yıllar öldürülme korkusuyla bir odaya kapatıldığı için fittırmış, sonra tahta geçince ne yaptığını bilemez olmuş. Bu filmin yeni-çevrimi için bir şiir okuyup 4-5 ay cezaevinde yatmak yeterli imiş meğer. Tarihten illa bir benzetme yapacaksa diye yazılmış olsun bu. Yoksa tahta başında kavukla bir padişah oturuyorsa, o eylemlere binlerce insan gemileri karadan yürütmekten keyif aldıkları için katılmaz...

Araplara satılık!

SERHAT ÖZCAN

K aradeniz... Birkaç il merkezi dışında parayla hâlâ ilişkilenmemiş, yüreği, zeki mizahı ve insanıyla umut saçan, emeğinin karşılığını bulamasa da, denizinin isyanı kadar kabarmayan yüreklerin memleketi... Yılmaz Okumuş'un yazdığı ve Serkan Acar'la birlikte yönettiği *Bizum Hoca - Dereler Bizumdur* filminin setine Uzungöl'e geldim. HES (Hidroelektrik Santrali) karşıtı bir filmde, HES'i savunan, diyanet görevlisi bir hocayı oynuyorum. Aldığı eğitim neticesinde biat kültürüyle şekillenmiş, art niyetli, ama kendi bildiğiyle, bilmeden kötülük yapan, "bilinçli bir hoca".

12 Eylül cuntasının peşinden ülkede hortlatılan Kürt sorunu karşısında, yeni milis güç, ülkenin solcu bilinen merkezlerinde milliyetçi unsurları yeşertmek adına asker sevkıyatı başlattı Güneydoğu'ya.

Şehit haberleriyle sarsılırken bu iller, milliyetçilik duygusu pekiştirildi eski acıların üzerine yeni kuşakta. "Benim Kürdüm de Lazım da, Çerkezim de Alevi'm de kardeşimdir," diyerek ayrımcılığın dik alası yapılırken, atomlarına ayrıştırıldı ülke.

İç savaşın eşiğine getirilmişken yine de iç savaş püskürttü "sol duydu", sağduyu iflas etmişken...

Lakin gelin görün ki, Kürt kimliğinin, sözüne bile tahammül edilemeyen yöreler Araplara satılık ve kimse sesini çıkarmıyor buralarda.

Suriyeli, Mısırlı, Arap ve zengin insanlar kendi ülkelerinde vatan haini ve satılmış ilan edilmişken, Kürt sözcüğüne bile tahammül edemeyen bizler her yere Arapça tabelalar asmışız! Demek para, bir

milleti sevdireveriyor! "Araplara satılık..."

Amerikan zenginleri 1900'lerin başında Nevada'da yaşayan köylülerin topraklarını çok büyük paralara satın alıp, şehir merkezlerinde rahat bir yaşam sunmuşlardı köylülere.

Birkaç yıl rahat yaşamdan sonra, o güzelim doğaya bir daha dönme şansı kalmayan bu insanlar, fakir mezarlarında gömülmüştü. Onların sattığı arazinin suları, milyon katı değerindeki servetine servet kattı alan zenginlerin.

Bilemediler torunlarının olduğunu satılan geleceğin.

Hep yaşamda kısa günün kârı olmaz demem böyle bir şeydir benim. Ne uğruna neden vazgeçeceğini bileceksin. Torunlarının hayatını kurtarmak isterken torunlarının köleliğini görmenin kahrından ölmeyeceksin.

İşte namus dediğin tam da budur.

Sonra, beyninde çözemediğini, "ahlak adına" bacak arada aramaya başlanan ayrı bir zavallılıktır.

Bizans kartalını 1453 kartalına devşiren "zihniyet", 110 yıllık bir ruhun "Kartal" duruşunu çözmeden daldığı çarşıda boğulmaya mahkumdur.

Zaten özündeki muhalif tavrıyla siyasi bir duruşu, siyasetine malzeme yapmaya çalışırsan elinde patlar. Her patlamanın da, bir ayıp ötemeyeceğini bilmek gerekir.

Siyasette de yoktur kısa günün kârı. Çarşı der salarsan, olimpiyatta, naylon sandalyeli, 'face' fotoğrafçısı yüzüstü yandaşlarını, kimse yemez.

Farkı kalmaz naylon faturalarınızdan naylon sandalyelerinizin.

Ve cephanelik patlar Afyon'da ama bir gün çıkar ortaya Suriye'ye giden silahların envanteri...

TAYYİP USTANININ İNŞAAT DRAMLARI

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Usta'yı herkes yanlış anladı. 2011 seçiminden sonra yaptığı balkon konuşmasında ilk döneminin çıraklık, ikinci döneminin kalfalık, üçüncü döneminin ise ustalık dönemi olacağını ilan ettiğinde muhalifler dalga geçtiler. Ne demek istediğini anlamadılar. Nerdeyse yuhladılar. Yondaşlar ve yolokallarda zaten düşünce kabiliyeti gelişmemiş olduğu için onlar eşyanın tabiatı gereği hiçbir şey anlayamadılar. Ellerinden gelen tek şey yaptılar. Alkışladılar. Oysa Tayyip Recep Erdoğan -bundan böyle kasaca TRE- ancak Gezi direnişi sonrası anlaşılabilerek çok mühim bir sırrını ifşa etmişti. İşin doğrusu külyütmez dastunuz bu fakir GHK'yı bile keldi. Ne var ki 2013 yaz ayları itibarıyla durumu hâlâ anlayamamış olanlar çoğunlukta görünüyor. Zaten bu yazıyı da o yüzden yazıyorum.

Ustanın çıraklık dönemi olan 2002-2007 orasını ben şahsen sevenlerdenim. Hatta yazarak yaşadığım başladığım dönemdir ve doğrusu kendisine yapılan haklılıklara karşı epeyce de yazı yazdım. Bahse kanu olan dönemde bir çığırın başına gelebilecek sayısız talihsizlikle karşılaş. İtildi. Kalkıldı. Küçük görüldü. Bunu sürdüldü. Ben de haklılıklara karşı gelemeyen naif bir demokrat olduğum için AKP'li sonlmok tehlikesine rağmen çırağa yapılan haklılıklara karşı yazılar yazdım. Evet, o dönemde AKP'li sonlmok bir tehlikeydi. İçinde bulunduğunuz camialarda afazoz bile edilebilirsiniz. Hatta sırf bu yüzden ben de profesyonel iş hayatımda haklılıklara uğradım. Ama doğru bildiğimi yazmaktan beni kimse alıkoymazdı. Şimdi olduğu gibi.

Çıraklık dönemi bütün badireleri atlattıktan sonra 2007 seçimlerinden ezici bir çoğunlukla çıkan AKP iktidan, Türkiye'nin alkış olmadığı bir balkon ile tanıştı. Tarihi 1. balkon konuşmasını yapan TRE herkesi kucakladığını, kimseye bir kötülük yapmayacağını ve buna benzer şeyler söyledi. O güne dek özellikle medya çevrelerinde Başbakan TRE'yi çıraklık döneminde itip kakan herkes kibar bir endişe içinde bu konuşmanın ne kadar mühim olduğunu sık sık vurgulama başladı. Hatta bir kısmı umutlarını sürekli uyanık tuttu ve çıraklıktan kalfalığa geçtiğini başta Ergenekon davası olmak üzere çok sayıda dava için yürütülen sayısız tutuklama dalgaları ile ispat eden Başbakan TRE karşısında geçmişe

sünger çekip sakin olmaya çalıştılar. Balkon fetişisti haline gelen o isimlerin çoğu Başbakan TRE'nin artık kalfa olduğunu da bir türlü onlayamadılar.

Kalfalık herhangi bir işte usta olmadan önce yaşanan bir süreçtir. Yetkilisindir ama hâlâ tam yetkili değildir. Senden büyükler vardır. O büyükler sana iş vermeye devam ederler. O işleri yeni düşmüş çıraklar yardımıyla yaparsın, yaparın. Söz medisten dışarı ama genellikle çıraklık sırasında çok ezilmiş bir kalfa isen sen de yeni çırakları itip kakmaya başlarsın. Sana yapılanlar sen de onlara yapabilirsin. Elbette bütün ustalar ve kalfalar çıraklara aynı şeyleri yaparlar diye bir kaide yok. Ben nica kalfalar ve ustalar tanıdım ki çıraklık yıllarında ezilmelerini büyük bir fırsat olarak görmüşlerdir. Çıraklık yıllarında bunların yeterince sürtilmemiş olsalar çok iyi bir kalfa veya çok iyi bir usta olamayacaklarını gayet iyi bilirler. Lakin bu işler biraz yaradılış meselesidir. Bir o kadar da "ben çektim, sıra sizde" diyen kalfalar ve ustalar tanıdım. Maalesef ki Başbakan TRE'nin yaradılışı bu ikinci çığızda olduğu için ikinci döneminde kalfalığa geçer geçmez kendisinden bekleneni yaptı ve önüne gelen her çığrı ufak ufak haslamaya azarlamaya başladı. Aslında bu dönemin adı "Sen kimsin ya?" dönemidir ki hakkında yazı yazdım.

Laiklik-dindarlık geyikleri

AKP iktidarının ilk dönemi, yani TRE'nin çıraklık dönemi sürekli laiklik dindarlık geyikleri altında geçtiği için o dönemde Türkiye'nin özellikle yollarının bir şantiye alanına döndüğü pek fark edilmedi. 2002-2007 yılları arasında Türkiye'ye dünyanın en kötü duble yollarını hediye etmeye başladı AKP iktidan. Bu şantiye hali o kadar uzun sürdü ki neredeyse hemen pek çok yol, duble yol haline getirildi. Gerçi "sürekli inşaat" ilkesini benimsemiş oldukları için çoğu zaman o duble yolların bir tanesinde inşaat faaliyeti vardı ve araçlar yalculuklarına inşaat olmayan diğer yoldan yine eskisi gibi karşılıklı olarak devam edebiliyorlardı ve sürekli inşaat yapılan yol değiştiği için trafik tabelaları yardımıyla ilerlemekte olduğunuz yolu değiştirmek zorunda kalıyordunuz. Bu yüzden de sayısız trafik kazası yaşandı, çok sayıda insanlarımızı kaybettik. Sadece kiş aylannda zaman zaman duble yollar gerçekten kullanabildik. O zaman da hava şartları ve bir kamyon cenneti olmamız nedeniyle yollarda oluşan çukurlar sayesinde slalom yaparak ilerlemek zorunda kalıyorduk. Aslına bakarsanız durum hâlâ değişmiş değil. Çünkü "sürekli inşaat" yapabilmek için kötü malzeme kullanmak zorundasınız. Bozulsun ki yeniden yaparsınız. Lakin bu duble yol çığınlığı halkımızın bir bölümünü oldukça etkiledi. Her ne kadar eskisi gibi tek şeritli yollarda gitmeler bile yolun diğer tarafında genellikle yan gelip yatan iş makineleri ve bir bozuk yol gören halkımız bundan memnun oldu. Böylece 2007 seçimlerinde AKP'yi ve TRE'yi daha yüksek oy oranı ile kalfalık dönemine taşıdı. Maalesef akıllarına yandaşlara, hısıma, akrabaya peşkeş çekilen ve çatr çatr ödemek zorunda bırakıldıkları vergiler gelmedi.

Başbakan TRE'nin kalfalık dönemi de tıpkı ilk dönemi gibi inşaat dışında ne kadar gündem varsa öyle devam etti. Başta Ergenekon, Balyoz gibi davalar ve bu davalara ait çok sayıda gözaltı ve tutuklama dalgalarıyla geçen bu dönemde Başbakan TRE'nin hayalleri bizzat cemaat ve onun bir aleti olan *Taraf* gazetesi gibi unsurlar sayesinde gizlendi. Elbette bu dönem başta medya ve yargı olmak üzere ülkenin pek çok kurum veya yapısının baştan aşağı değiştirilmeye başlandığı dönemdi. Cumhurbaşkanı Abdullah

Gül olmuştü. Üniversite rektörlerinden Tapu Kadastro çayalanna kadar yoğun bir kadrolaşmanın yaşandığı bu yıllarda ufak ufak "büyük düşünme" girişimleri de başlamıştı. Evet, Başbakan TRE ustalık yıllarına hazırlanıyordu. Ne var ki yine gündemlerin karartılması lazımdı. Bu nedenle başta Davas'taki "Van Minüs" şovu olmak üzere özellikle Arap toplamlarına yönelik olarak tasarlanan yeni organizasyondaki çökme eşbaşkanlık gereği birdenbire ele geçirilmiş yandaş ve palavracı medya manifestoyla Başbakan TRE, Ortadoğu'nun yükselen yıldızı haline getirildi.

Başbakan TRE'nin kalfalık dönemi ironikti. Birçok dünya lideri ile kanka olmuştü. Daha sonra bizzat sözle senetle ve hatta Al-Kaide desteği ile saldıracağı ne kadar Ortadoğu lideri varsa hemen hepsiyle aile boyu dost olmuştü. Elbette bu süreçte engin bir düşüşleri stratejisine sahip Ahmet Dovuğlu'nun da büyük rolleri vardı. Garip bir şekilde daha sonra düşman olacağı ne kadar kimse varsa hepsiyle ahab olmuştü Başbakan TRE. Düşüşlerinde yaşanan bu "enayis süreç" bir kez daha AKP hükümetinin ve Başbakan TRE'nin gizli ajandasını gözlerden ırak tutmuştu.

Bu orada yoğun bir yeniliğe uğrayan ulusacı unsurlar ısrarla gizli ajandanın hâlâ laikliği ortadan kaldırmak, cumhuriyeti yıkmak olduğu hususunda ellerinden gelebilen muhalefeti göstermekle yetindi. Henüz o vakitler; şimdi *BirGün*, *Yurt*, *Aydınlık* gibi nispeten daha küçük ölçekli tirajlara sahip muhalif gazetelere doluşan sayısız isim ana okum medyada Turgay Ciner'in, Ferit Şahenk'in ve Aydın Doğan'ın emekçilerden yürüttükleri ekmekleri çatr çatr yemekteydiler ve büyük bölümü de gerçek sorunu ya görmekten acızdılar ya da göstermek istemiyorlar, ısrarla "laiklik elden gidiyor" edebiyatlarına devam ediyorlardı. Bunu özellikle vurgulamakta fayda var dastınlam. AKP'nin 2007 yılında iktidara daha güçlü olarak gelmiş olmasının da bir unsurlarıydı onlar. Maşallah bir gün olsun ağızlarından "AKP veya bir başka iktidarı yorattığı bütün meselelerin altında ekonomi politik şeyler vardır" tezlerini ne içtik ne de okuduk. Varsa yoksa AKP'nin genialliği, irticacı oluşu, gizli ajandalarının ülkeye şeriat getirmek olduğunu yazdılar, konuştular ve işin üzücü yanı şimdi de solcu kisvesi altında halen aynı numaraları yapmaya devam ediyorlar. Bir kez olsun sınıf mücadelesi hakkında külliyattan kopyala-yapıştır yöntemi dışında Türkiye'nin yaşadığı reel politik hakkında laf-ı güzaf etiklerini görmedik. Ama yine de bu küçük eleştirim dışında hepsini de affettim. Gerçi anları yıllardır çokça uyurdım. Ama düşenin dostuyum. Bu da bilinsin. Zaten her şerde bir hayır vardır.

Demokrasi geyikleri

Kalfalık döneminin bitiştiği Arap baharı denilen yalanca bahar ama yine de kayda değer halk hareketlerinin başlaması birbirine eş zamanlı oldu. Bütün dünyada Kuzey Afrika ve Ortadoğu için demokrasi geyikleri dönmeye başladı. Orada yaşayan halklar için bunun bir anlamı olsa bile emperyalist Batı ve Doğu için bunun karşılığı başka bir şeydi. Elbette Başbakan TRE'nin de gizli ajandasının ortaya çıkacağı döneme yaklaşılmaktaydı.

2007 seçimlerinin aksine özellikle 2010 cemaat darbesi olan o meş'um referandumda Türkiye'nin seçmen haritasının gizli eller tarafından değiştirilmesi şüpheleriyle beraber 2011 seçimlerinden de oldukça yüksek bir oy yüzdesi ile çıkan Başbakan TRE yine balkon fetişistlerinin başını döndürecek bir konuşma ile bu sefer ustalığını ilan etti. Ne var ki herkes yine yanlış anladı. Başbakanın kastettiği ustalığın siyasette ustalık olduğu sanıldı. Oysa Başbakan TRE açık ağık asıl emellerini anlatmaya başlamıştı.

Trakya'yı Çatalca'dan bıçakla bölecek ve Panama Kanalı gibi bir şey yapacaktı. Çamlıca'ya, Taksim'e devasa bir cami yapacaktı. 3. Köprüden bahsediyordu. Bir zamanlar kendisine muhalif gazeteciler çalıştıran birtakım medya patronlarına

peşkeş çekeceği HES'lerden söz ediyordu. Bir zamanlar kendisine çırak olan TÜSİAD üyelerine peşkeş çekeceği bir dolu portlardan limanlardan bahsediyordu. En kötüsü tüpgaz muamelesi yaptığı nükleer santrallerden bahsediyordu. Hatta hızını alamamış bir sırada Karadenizli müeahhit gibi altı üstü AVM'lerden söz ediyordu. İşin ağkçası ben artık o sıralar kat karşılığı apartman işlerine gireceğinden endişe etmeye başlamıştım ki o sırada bunu çıraklığından beri TOKİ'ler vasıtasıyla yapmaktaydı. Gerçi bütün bu inşaat ve hafriyat işlerinde bizimkiler geçmişte olduğu gibi taşeron olacaktı, asıl malı davan yine uluslararası sermaye şirketleri götürecekti ama neticede bir siyasetçiden çok bir şantiye şefi konuşuyordu o balkanda ve daha sonra mediste, mitinglerde, ele geçirdiği televizyonlarda, hatta görüldüğü her yerde. Ben şahsen Başbakan TRE'nin ailesine ayırdığı zamanlarda bile inşaatlardan bahsettiğini bile düşünmekteteyim. Diline bu kadar çok inşaat, hafriyat, şantiye dolamış bir kimsenin siyaset ustalığından bahsediyor olmasını sanmak ise bizim memleketle özgü bir naiflikti. Ne var ki, bu naiflik zaman zaman HES direnişlerinde kırılmaya başladı. Hatta Metin Lokumcu'yu da Hopa'da böyle bir direnişte kaybetmiştik.

Suriye geyikleri

Başbakan TRE'nin ustalık dönemi olarak adlandırıldığı 2011 sonrasında 2013 ortasına kadar alan dönem ise yine bir karartma altında geçti. Bu sefer mevzu Suriye idi. Çok değil 2011 öncesi Beşar Esad ile aile boyu kanka olan hatta kadim İsrail-Suriye meselelerine hakemlik taslayan Türkiye, önce İsrail ile yapay ve gülünç bir düşmanlık içine girdi. Arkasından Suriye'nin gerçekten baş belası haline geliverdi. Hatta bu konuda AKP iktidan o kadar ileri gitti ki henüz ilk günlerini idrak etmekte olduğumuz "yeni Soğuk Savaş"tan bile haberi olmadı ve bir şekilde gelecekte savaş suçlusu olarak yargılanma ihtimallerini bile göz aldılar veya halen farkında değiller. Emperyalist Batı'nın yaşamakta olduğu ekonomik krizlerin karşılığının Rusya'nın yeniden güçlenmesi olduğunu okuyamayan AKP iktidan bu kez fena gafil avlandı ve Suriye, Mısır, Irak, Kürdistan, İran ve genel olarak Ortadoğu siyasetleri ile cümle aleme rezil oldu ve olmaya devam ediyor. Böyle bir hataya siyaset ustası düşmezdi ama bir inşaat ustası kolaylıkla düşebilirdi. Öyle de oldu zaten. Artık Başbakan TRE'yi Ortadoğu'da ve Batı'da ve Doğu'da pek ilmeyen kalmadı.

Çok değil bir iki sene öncesine kadar sultanlık, padişahlık, imparatorluk ve hatta halifelik hayalleri kuran bir iktidar ve onun elebaşı olan Başbakan TRE, 31 Mayıs 2013'ten sonra, Gezi'den sonra eli sopalı bir şantiye şefine dönüşüverdi. Çünkü beklenmedik bir şey oldu ve Türkiye halkı demokrasiyi inşaat şantiyesi zanneden bir sıvaca ustasına karşı ayaklandı.

Türkiye siyasi tarihinde görülmemiş bir şey oldu. Taksim Gezi Parkı'nın ağaçları yüzünden bir anda halk ayaklandı. Elbette mesele birkaç ağaç değildi, demokrasiydi ama zaten AKP iktidan için de mesele demokrasi değil inşaat. Bu yüzden ayaklananlar ile ayaklanmaya maruz kalanlar arasında tarihsel anlamda retorik bir ilişki kurulabilir. Hatta bu yaman gelişimde materyalist diyalektiğin esaslı gücünü bile satır satır okuyabiliriz.

Aslına bakılırsa Başbakan TRE'nin ayaklanma karşısında aldığı tutum da yanlış anlaşıldı. Herkes ondan Başbakan olduğunu için daha demokrat davranmasını bekledi. Ama Başbakan TRE, sanki şantiyesine hırsızlar girmiş, demiri çimentoyu kapmışlar da kaçıyorlarmış gibi davranmayı seçti. Kızgın bir şantiye şefi edalarında mitingler düzenledi. Resmen parayla toplama kitleleri ardan araya taşıyarak sanki bir şantiye şefi yapımcılığına soyunan Melih Gökçek ile beraber, "Oraya AVM yapılacak, buraya yal yapılacak, yetmedi, cami yapacağız, hatta canımız isterse apartman bile yaparız." şeklinde özellenerek

bir sözde belgesel ustalıkla yangına körükle, daha doğrusu inşaata baretsiz gitti.

Zaten bu arada Eylül başında Ankara Belediye Başkanı olduğu iddia edilen Melih Gökçek adındaki bir twitter kullanıcısı işi daha da büyütürken ODTÜ'ye daldı ki bir çeşit siyasi intiharıdır bu. Öte yandan, "Bu işten parsamızı biz de toplayalım, zaten bize ihale mihale verdikleri yok, onca yardığa medyada bürokraside lojistik destek verdik, eleman TUSİAD'ı ve MÜSİAD'ı ikiye böldü, bize üçün birini bile vermedi, Allah bin türlü belanı versin, hani bana, hani bana" şeklinde özetlenecek bir manevi derde düşen ve zaten uzun zamandır ihalelerden inşaatlardan bir pay alamamış gönüllü kink malum cemaat de Tuzluca'yı cami-cemevei projesiyle kamsersiz düşün olmaz hesabı devreye girdi. Neticede bir şey ortaya çıktı. Peki ne çıktı?

Arap ülkelerindeki ayaklanmalar demokrasi talebiyle gelişmişti. Ne var ki emperyalistler tarafından devrim yolları değiştirilmiş, hatta eskisinden bile daha gerici çizgilere çekilmişti. Gerçi bu yaşanan durumlar da geçiciydi ve ben umuyorum ki Arap toplumları gerçek devrimlere giden yolu eninde sonunda bulacaklardır. Türkiye'de ve Türkiye'ye benzer ekonomik şartlarda olan bazı ülkelerde ise, misal Brezilya gibi, ayaklanmaların, direnişlerin hemen hemen tamamı genellikle inşaat hafriyatı siyasatları yüzünden gelişti. Türkiye direnişlerinde kaybettiğimiz canlardan sonuncusu olan Hasan Ferit Gedik aslında Gülsuyu'nun inşaat-rant işlerine kurban edilmesine karşı direniyordu, tıpkı doğa için HES'e karşı direnen Metin Lokumcu gibi. Tuzluca'yı, ODTÜ ve geçtiğimiz aylarda yerel olarak yaşanan pek çok direnişin altında hep iktidar unsurlarının inşaatçılık saplantıları vardı. Zaten mesele iktidar için demokrasi olsa masum gösterilere bile TOMA'larla, kimyasal silahlar ile saldırılmazdı. Çünkü AKP iktidarının demokrasiyle, hatta teokrasiyle bile pek işi yoktu. Onların tek derdi vardı. "İnşaat ya Obama". Yani bir zamanlar ilk GHK'nın yazdığı gibi "İnşaat ya Resullullah" bile değildi.

Başvekil'in AVM pazarlığı

Bütün o BOP denilen hadiseler bile inşaatlarla ilgiliydi. Bütün o Arap baharları da inşaatlarla ilgiliydi. Petrol filan aslında ikinci, hatta üçüncü sırada yer alırdı. Hal böyle olunca böyle bir dönemde BOP eşbaşkanının bir siyasat ustası olacağını beklemek safiik olurdu. O yüzden de Gezi direnişine kadar bir inşaat ustası olduğunu gizleyen bir "Şantiye Şefi" layık görülmişti Türkiye'ye. Fakat, dünyanın en büyük inşaat şirketi olan ABD için de artık son gelmişti. Her şantiye şefinin, hele şark kurnazlığı yapmaya kalkan şantiye şeflerinin bir son kullanma tarihi vardı. ABD bu konuda prensip sahibiydi. Ne var ki, bu sonu Türkiye halkı ABD'den çok önce görmüştü ve muhtemelen Türkiye halkının 31 Mayıs'ta açıklamış olduğu demokrasi paketi gereği AKP iktidarı da ilk fırsatta tarihin unutulmak istenen sayfaları arasında yerini alacaktır. Tıpkı 12 Eylül cuntası ve Özal yılları gibi. Fakat umutluyum ki, bu sefer gerçekten yapılan bütün zulümlerden hesap sorulacaktır.

Dünyanın hiçbir Başbakanı bir AVM için halkıyla yüz göz olmamıştır. Üstelik bizimkisi yüz göz olmayı bırakın, halkına zulüm de etmiştir, maalesef etmeye de devam etmektedir. Düşünebiliyor musunuz, ABD Başkanı Obama'nın Washington Meydanı'na yapılacak bir binaya burnunu soktuğünü. Böyle bir şey mümkün değildir. Birakınız Obama'yı, Putin'i, Merkel'i o beğenmedikleri Beşar Esad bile bu kadar acınası bir hale düşmemiştir. Esad en azından bir iç savaşla uğraşmaktadır. Oysa Başbakan TRE ise bir başbakanın çok şantiye şefi gibi, bir müteahhit gibi kurmak istediği yeni şantiyelere karşı mücadele eden halkıyla kavgada etmektedir. İronik, trajikomik bir hadisedir ve şimdiden dünya siyaset tarihinde yerini almıştır bu gafil avlanma. Evet ki, Başbakan TRE "ustalık dönemim" derken aslında inşaat ustalığını kastetmekteydi. O istiyordu ki bu ustalık bu şekilde anlaşılmasın. Bu şekilde ortaya çıkmısin. Ne var ki unuttuğu şey kendisinin bütün ülkenin Başbakanı olduğuydu. Yandaş taşeronların değil.

YENİ SOĞUK SAVAŞIMIZ HAYIRLI OLSUN

Obama celallendiği zaman, bizimkilerin de kalpleri pıtır pıtır atthı sıralarda, herkesi bir Suriye savaşı endişesi sarmış iken "Suriye'de mevcut dışında savaş olmaz, komple ve genel bir savaş için endişeye mahal yok" demiştin. ABD, ucuz kahraman Fransa ve parasından başka gücü olmayan Almanya filan ucuz soğuk savaş taktikleri uyguladılar, uyguluyorlar. İngiltere, Rusya ile girdiği finansal işlerden dolayı bu artistliklere bile tenezzül etmedi. Peki neden emperyalistler Suriye'ye saldıramaz?

Aslında yanlı çok basit bir sorudur bu. Lakin kimseler fark etmediler. Rusya'nın Akdeniz'deki üssüdür Suriye. Kadim bir sıkıntısı vardır Rusya'nın, bilenler bilir, sıcak denizlere inmek. Ortaokulda her TC vatandaşı okudu bunu. Suriye, Rusya'nın Akdeniz üssüdür. Hal böyleyken bu ülkenin Batı tarafından Irak gibi işgal edilebileceğini, hatta Libya gibi bombalanacağını sanmak Rusya'nın Yeltsin zamanında olduğunı sanmaktır ki bunun anlamı zamanın ruhundan bihaber olmaktır. Oysa köprüler alından çok sular aktı.

Rusya eski Rusya değil artık. Batı da eski Batı değil. Mevcut iç savaş işe -ki bence Bahnin yarattığı çok kanlı çok fena bir ekstrem terörizmdir- yeni dengelerde yaşanan soğuk savaşın maalesef Suriye'ye düşen sıcak ve kanlı yansımasıdır.

Bütün bu denklemlerde ise kendisini fasülye gibi nimetten sayan Akp iktidarı ve cemaat ise geçmişteki soğuk savaş

yıllarında bu ülkenin sağcı ve faşist iktidarlari ile iktidar çeteleri o zamanlar rie yaptılarsa aynısını yapmakla meşguller.

Tek fark şu ki, geçmişte -12 Eylül rejimi dışında- bu ülkenin başında okumuş çoğu mühendis bazısı mason sağcı iktidarlardı. Onlar hadlerini sınırlarını biliyorlardı. Ağgözlükte de bir limitleri vardı. Bunlar ise 12 Eylül cuntasından bile daha daha fazla havaya girdiler ki bedelini hem içerden hem dışardan ödemekle mükellefler artık.

Suriye'de Rusya'nın istediği olur. Kendini padişah ve sadrazam sanan tımarhane demokratlarının değil. Suriye bombalanacaksa bile ona Putin izin verirdi. Piza siparişi verir gibi savaş siparişi veren ve Müslüman kanına susamış bir vampir olduğunu cümle dünyaya ilan ettiği holde barış fıkraları anlatan yerel topal ördekler değil.

Sanılanın aksine 1989'da değil 1980'de pes eden Sovyetler Birliği 90'lı yıllarda Bağımsız Devletler Topluluğu oldu. Uydu Avrupa devletlerini bıraktılar. Kendi içinde de çözüldüler. Tarihte pek az rastlanan gönüllü bir ayrılıktı bu. Herkes sandı ki kapitalizm kazandı, Batı kazandı. Oysa yaşanan bir çeşit ölü numarasına yatmaktı. Aradan 33 yıl geçti. Sovyetlerin dağılmasından diyelim 23 yıl geçti. Bu dönemde bu ülkeler kapitalizmin taşeronu olan ülkeleri davet ettiler. Başta

Almanya ve Türkiye olmak üzere. Ama her nedense aradan 23 yıl geçmesine rağmen bu ülkelerde bir iki istisna hariç iktidarlarda daima eski komünistlerin oldu. Zaten Batı da bunun farkındaydı ve turuncu devrimler filan yaptılar birkaçında. Ne var ki uyduruk turuncu devrimler de geri tepti. Turuncuyu dikkat edin. AKP'nin rengidir. Türkiye gibi ülkeler de bu işten bağımsız değildi. Türkiye her ne kadar on yıllarca Batı hizmetinde olsa bile bu dünyanın diğer kutbuna komşuydu. O yüzden zamanında Lenin'den yardım almış bir Cumhuriyet'i de değiştirmek gerekiyordu. Neyse efendim. Sonuçta evdeki hesaplar yine çarşıya uymadı. 23 değil, 33 yıldır kapitalizmi kazıklayan Sovyet bloku yeniden canlandı ve güçlendi. Şu anda en güçlü ekonomiler eski Sovyet cumhuriyetleridir dünyada. Çin, İran ve diğer bazı Asya ülkeleri de bu bloğu desteklemektedir. Neticede yeniden iki kutuplu bir dünyaya girdik. Sovyetler Birliği'nin yeniden kurulmasına bile şaşmamak gerek gelecek yıllarda. Eskisi gibi olmayacak. Avrupa Birliği gibi alacak belki. Ve evet yeniden emekten bahsedecek bu ülkelerin halkları. Geçmiş hatalarından kısmen arınmış olarak. 2010'lu gelecek yılların spektrumu budur.

Kısacası, 1980'de başlayan ABD-Batı egemenliği 33 yıl sürmüş, bu yıl sona ermiştir. Yeni soğuk savaş herkese hayırlı uğurlu olsun. İmameye geldik yine!

MEDYALOG NOTLARI

* Okunacak yeri zaten pek az bulunan *Hürriyet*'in Akif Beki'siz olması düşünülemezdi. Papağanım ve güvercinimin alına seriyorum *Hürriyeti* artık. Bu arada Akif Beki, *Hürriyete* başlar başlamaz gazetesinin tirajı o kadar düştü ki pek yakında *Sözcü* Gazetesi *Hürriyeti* geçecek. Ah be Enis Bey. Bu da gol değil maalesef. Hem de Emin Çölaşan dalga geçecek sizinle. Benden söylemesi. Ben medyalogum. Ne dedimse oldu.

* Yandaş medya söyle bir şeydir. Muş'ta 5.1 şiddetinde deprem olur. BBC verir bu haberi. Yandaş medyanın haberi yoktur. Çünkü onlar haber vermek için medyacılık oynamazlar. Yaşandı bu geçen ay hpkı Gezi'den, büyük Türkiye direnişinden haberleri olmadıkları gibi yıkılsa Türkiye haberleri olmayacak yandaşların ve yalakaların.

* *Yurt* Gazetesi genel yayın yönetmeni Merdan Yanardağ'ın

gözaltına alınmasını kınıyor, devranın pek yakında fırdoneceğini o fındıklara sadece bir medyalog olarak hatırlatıyorum. * AKP iktidarı ana akım televizyon kanalları arasında çok modern bir kanalizasyon ağı kurmuş durumda. Ama yine de Paris kanalizasyon sisteminin yanına bile yaklaşamazlar.

BÖYLE BUYURDU GHK:

* Başbakan TRE gündürdir beklenen teokratikleşme paketini nihayet açıkladı. * İnsanların neden camiye sığındıklarıyla ilgilenemeyip onların camide içki içtikleri palavrasını atan birinden demokrasi beklemek kusura bakılmasın ama düpedüz salaklıktır. * Andımıza takılmak gereksiz. Her sabah ayetelkürsi gibi okuyup evden çıkabilirsiniz. Siz asıl çıktığınız sokak yasaklandı mı ona bakın! * AKP'den demokrasi beklemek Noel babadan hediye beklemeye benzer. Lakin Noel Baba en azından demokrasiye zarar vermiyor. * Neşet Ertaş anmasında İsmail Türüt adında birini sahneye çıkartmak Mozart anmasında Justin Bieber denilen bir şarkıcıyı sahneye çıkartmaya benziyor. * Camide içki içtiller palavrasını camide işediler olarak olarak güncelleyen Ak Palavra Partisi bilsin ki sizin atalarınız cennette yasak edilmiş olmayı Allah-ı tealanın gözü önünde yediler. Çatır çatır hem de. Bizim atalar maymundu zaten. Ne yapsalar yeriydi! * CHP bakı ki AKP gezi ile intihar etti. Dayanamadı Sangül ile intihar etmek istiyor

* Olimpiyatları neden kaybettik? Olimpiyat komitesi o hatayı bir kez 1936'da Berlin'de yaptı. * Devrimleri küçümsemek Big Bang'i küçümsemekten daha gülünç bir hadisedir. Devrimler çok daha sık olur. * Eskiden Yunanistanımız vardı. Her başı derde giren iktidar ona sardı. 28 Şubat'tan beri Suriyemiz var artık başı derde iktidarlardır için. * 200 milyon yılda memelilerin ortaya çıktığına, 200 bin yıl önce ilk insanın ortaya çıktığına inanmayıp sadece 5 bin yıl önce Kızıldeniz'in bir asa yardımı ile ortadan ikiye ayrıldığına inanan insanların olması da evrimin bir tecellisidir. * Biz diktatörlüğü sizden öğrenecek değiliz. Proleterya diktatörlüğü gelsin başımıza da görün diktatörlük neymiş. Merak etmeyin bu sefer beyaz yakalıları da aramızda aldık. Patron yalakası sözde üst düzey müdürler sevinmesin ama.

ALTIN HAYDAR ÖDÜLÜ

"Bir yanda Türkiye için 16 saat kesintisiz uçarak gecesini gündüzüne katanlar. Öte yanda Türkiye kaybetti diye kına yakanlar." Suat Kılıç twitter'dan olimpiyati kaybedince atar yazmıştı. İlk cevap verenlerden birisi GHK idi. Dedi ki, "16 saat uçacak kadar ne aldınız?". Böylece bu ayın Altın Haydar ödülü goes to Suaaaa Kılıcı...

BİR GHK KLASIĞI:

Değerli dostlanm. Bilenler bilir. GHK dostunuz Türkiye'nin ilk ve tek okullarından doğrudan doğruya telif ücretini alan yazardır. 2009 yılında *yeniharman*'da yazarken "Eğer yazmamı istiyorsanız hesabıma para yattırın," demiştin. Başlangıçta şaka sanılmıştı. Ciddi olduğum anlaşılınca yaklaşık bir yıl boyunca mühendislik mesleğim yazı yazmamış, ilaveten *Leman* dergisinde yazmıştım. Derken bir yıl sonra bir iş bulmuş ve aslında tamamen sembolik olarak tasarladığım ama beni bir yıl geçirdiren bu eyleme teşekkürler ederek son vermiştim. Yapmış olduğum şey büyük medyanın da ilgisini çekmişti. *Hürriyet* haber yapmış, o zamanlar yandaş olmayan *Akşam*, *ATV* ve pek çok internet medyası röportaj yapmıştı. Aradan dört yıl geçti. Şimdi **REY** deyim. Durumlar hem değişti hem değişmedi. Bu 4 yıl zarfında ilaveten *BirGün* ve *Yurt* gazetelerinde Pazar yazıları yazdım. Arada kitap çıktı. İkincisi yolda.

2013 başlarında çalıştığım bir işyerinde birtakım dombalaklar yüzünden ve yine sadece yazı yazmak isteğiyle istifa ettim. Lakin işler beklediğim gibi gitmedi. *Yurt* Pazaryazıları ekonomik sıkıntılar nedeniyle pazar ekinin ortadan kalkması ile sana erdi. Ben de bir süre sonra yeniden iş aramaya başladım. Epeyce görüşmeler yaptım. Birkaçıyla tam anlaşmak üzereyken işverenler yazar olduğumu öğrenince benimle çalışmaktan vazgeçtiler. Açıkça söyleyen bile oldu. Derken safitirik bir şirket buldum. Çalışmaya başladım. Lakin aradan birkaç ay geçti ki onlar da yazar

olduğumu öğrendiler ve benimle çalışmak istemediklerini söylediler. Hani yemek yazan alsam sorun değil ama bu devirde muhalif yazar olmak takdir edersiniz ki zar zanaat. Ortaklardan birisi cemaattendi zaten. Nerden düşünyem o dombalakların arasına. Her neyse efendim. Kısacası artık yazarlık başıma bela olmaya, kısımetlerimi kapamaya başladı. Zaten bu yazarlık işinde tek telifimi sizler verdiniz zamanında. Başka da bir yerden telif melif elimine geçmiş değil. Aşağıda yer alan banka hesap numarası 4 yıl önce verdiğim hesap numarasıdır. O vakit "yazmamı istiyorsanız hesabıma para yattırın" demiştin. Şimdi "bir yazar olarak yaşamamı istiyorsanız hesabıma para yattırın" rica ediyorum. Üstelik GHK dostunuzdan arakladığı aynı yöntemi şu an Hasan Cemal bile uyguluyor. Bir kez daha Türkiye'de okullarından telif ücreti alabilen yazar kimsesi görsün Hasan Cemal ve diğer tüm yandaşlar! Bu ülkede muhalif ve yüzde yüz özgün, tam bağımsız ve okur dostlarıyla daima iletişim içinde olabilen yazarlığın yine geçici hediyevidir istediğim. Eninde sonunda safitirik bir yabancı şirket bulacağım ve eşşek gibi çalışsam bile yazmaya devam edeceğim biliyorsunuz. Bizim isimiz yalakalık değil, yandaşlık hiç değil, yazar olarak yaşamak için.

H. KILIÇARSLAN - T.İŞ BANKASI 1221 0136453 (O zamanlar IBAN yoktu bir de IBAN çıkmış şimdi.) IBAN: TR55 0006 4000 0011 2210 1364 53

AKP'nin boş tatavası, daha boş paketi...

MEHMET ALİ TOK

Derginin bu sayısını hazırlarken birkaç gün gecikme pahasına Erdoğan'ın haftalar öncesinden gey geyuna başladığı 'demokrasi paketini' beklemek konusunda tartıştık. Bazı arkadaşlarımız haklı gerekçelerle AKP'nin politik olarak kıpırdamayacak kadar her cepheden açmazlar içine düştüğünü, bu paketten de esaslı bir şey çıkmayacağını söylediler. Buradaki esaslı bir şey, bir demokratik reform falan da değil, bir süreliğine toplumsal muhalefeti idare edebilecek, hiç değilse liberal kesimlerin propagandalarını devam ettirmelerini sağlayacak bazı politik hamlelerdi. Yoksa küçük bir politik düşünme kapasitesi olan kimsenin AKP'den demokrasi beklemek gibi bir gaflete düşebileceğini sanmıyorum.

Nitekim paketten de, paket gey goyundan da üzerine tartışılacak kadar bile ciddi bir şey çıkmadı. Hatta karşımızda öyle bir manzara var ki ciddiye alıp eksiklerini eleştirmeye kalkmak bile lütf olur. Konu başıma kalınca Erdoğan'ın tam konuşma metnini iki kere okudum, bu işkence yüzünden **RED** okurları bana plakette veremililer hatta. Aynı işkenceden imtina edebilmemiz için size metni kısaca özetleyeyim.

"Biz süper bir partiyiz, çok işler yaptık, yapacağız."

"Geçmişimiz Menderes ve Özal'dır, onları da çok seviyoruz."

"Milletimize reva görülen tüm kötülüklerin kökünü kurutacağız."

"Vandallar. Milletin karşısına çıkarlar. Bizim önümüzde duvar öneler. Gerçek kötüler. Darth Vader."

"Her şeye engel olan muhalefet."

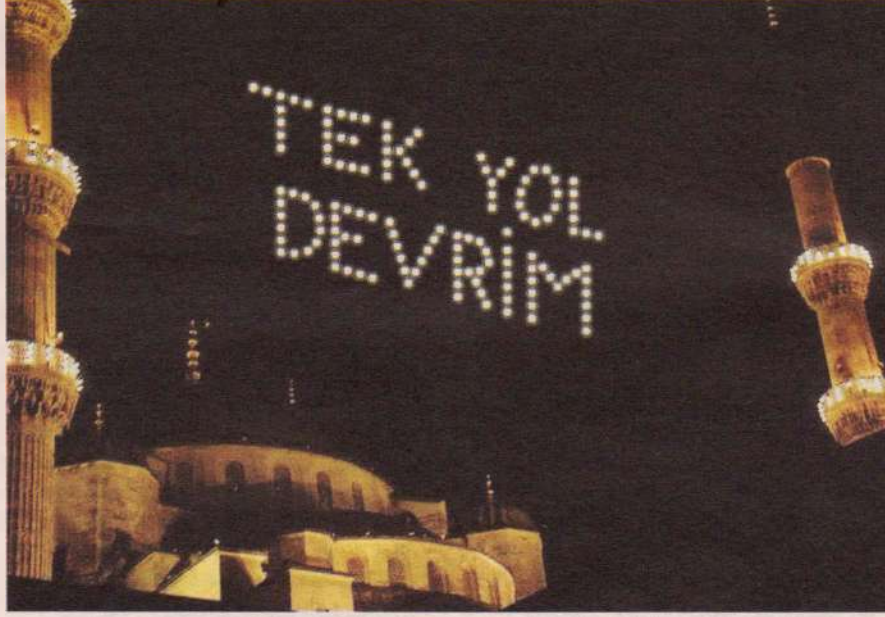
"Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı demokrasi ve özgürlük paketi."

Bu kısım zaten konuşmanın 2/3'lük kısmını teşkil ediyor. Alışık olduğumuz öfke, tahammülsüzlük ve kibir bu bölümün harcını oluşturuyor. Ardından demokratik reformlara geçiliyor. Seçim barajı konusunda henüz karar verememişler, bir Ali Cengiz oyunu kurana kadar bekleyeceklermiş

Anadil konusunda düzenlemeleri yapmışlar ve büyük bir lütf gibi söz ediyorlar. Bunların tamamı ve hatta daha da fazlası zaten fiili olarak kazanılmış durumda. Bunun dışında BDP'yi salak yerine koymak için atılmış rüşvet adımı olarak seçim yardımlarından pay almak için gerekli oy oranı yüzde 3'e düşürülüyor ki Kürt hareketi cephesinden yapılan ilk açıklamalar tüm bunların en ufak bir şey ifade etmediğini de gösteriyor.

Bakalım en kapsamlı demokrasi adımında başka neler var?

Nefret suçlarının cezası artırılıyor! Fakat ülkede nefret suçu kapsamında yargılananlar sadece 'halkın bir bölümünün 10

dini inanışını aşağılamak' gerekçesiyle yargılananlar ve halkın o bölümü de azınlık olmaları dolayısıyla korunması gerekenler değil. Aynı şekilde dini inanışın gereğini yerine getirmeyi engelleme de suç kapsamına giriyor. Buna kamudaki türban düzenlemesini de eklersek paketin ana gövdesi ortaya çıkmış olur. Yani Kürt açılımı sırasında bir karikatürde ifade edildiği gibi "İşte Kürt öğrenciler okula türbanla girebilecek." Bana kalırsa esas olarak paketle ilgili üzerinde durulması gereken noktada dinsel edimler açısından atılan adımlar.

Kalanları bir paragrafta toplayalım. Köy isimlerinin iadesi, sanıyoruz kimse bunun büyük bir şey olmadığını farkındadır. Tüm dünyada kimliklere yönelik virgünün bu derece arttığı bir dönemde sıradan bir şeyden öteye gitmez. Nevşehir Üniversitesinin adının değiştirilmesi de herhalde Alevilere yönelik bir şey. AKP o derece güçlü bir Sünni tutuculuğu üzerine bina edilmiştir ki Alevilere göstermelik de olsa bir şey sunamayacak durumdadır. Hâlbuki bu paket içinde Alevilerin göz edileceği, haklarının tanınacağı tantanalara neredeyse bir ay önceden başlamıştı.

Okullardaki andın kaldırılması kötü bir şey değildir de zorunlu din dersi kabak gibi yerinde durmaktadır.

Bir de Roman Enstitüsü var, daha bir hafta önce AKP'nin gözde valilerinden Bursa Valisi Harput'un onayından geçmiş bir raporda Romanlar alenen aşağılanıyordu, şimdi enstitüye yetkili olarak atanacak olanların da daha geniş bir bakış açısına sahip olacakları sanılmasın.

Dini koruma kalkını

Öncelikle nefret suçları konusunda atılan adımın sadece cezaları artırmak olduğunu hatırlatalım. Ve bu yasa konusunda da tam bir ikiye bölünmüş hakim.

Hiç de ağır şeyler söylenmiş, dinin özgürlükleri...

mantık çerçevesinde tartıştıkları halde bu suç kapsamında yargılananların tek başına Müslüman olmayanlar olduklarını hatırlatalım. "Affedersiniz eşcinsel" diyene, Ermeni olmayı aşağılayan, Alevilere karşı söylenenlere, önüne gelene hakaretimiz hitaplarda bulunan bizzat Başbakan'a açılmış tek dava bulunmuyor. Öyleyse buradaki nefret söylemine yönelik bir girişim değil Müslüman olmayanları linç etme yönteminin etkilileştirilmesi.

Diğer yandan daha önemli bir tartışma var. Dinle ilgili 'reformların' birer özgürlük ya da özgürleştirici adım olarak sunulması başlı başına sıkıntılı bir durum. Özgürlüğün tanımı ya da içeriği daha baştan bir kısıtlama ya da sınırlama alanını kendi dışında bırakır. Örneğin insanlara -kendi güvenlikleri için bile olsa- arazi motoruna binmeyi, tuzlu su içmeyi ya da buna benzer bir şeyi yapmalarını söylediğinizde burada özgürlükle ilgili bir şey bulunmamaktadır. Dolayısıyla bu alandaki tedbirleri artırmak daha fazla özgürlük anlamına da gelmez. Benzer şekilde türbanın kendisi bir dinsel özgürlük değil (dinsel özgürlüğün ne olduğu da tartışmalıdır) kadını kısıtlama aracıdır. Bunu şu ya da bu şekilde serbest bırakabilirsiniz ama bu özgürlük değildir, sadece izinli hale getirmektir. İnanç ve dini ayıran çizgi inancın toplumsallaşmasıyla başlar. İnanç bireyselken din toplumsallaştığı ölçüde ritüelleri, yasakları, eğlenceleri, ayinleri ve düşünüş biçimiyle toplumsal bir histeri ve baskı aracı haline gelir. Bir inananın inanmasında kimse için problem bulunmuyor, ama o tanrısıyla sadece kendisi arasında olması gereken ilişkii kendini çöllerle vurarak yaşamaz, Ramazan'da herkesin davul çalarak uyandırılmasını, sabah ezanları gürültüsünü ve hatta belli zamanlar ve muhitlerde içki içmeyi falan yasaklamayı gayet hak sayar. İş propagandaya geldiğinde solcuların başına vurulan hakları dinsel özgürlükler konusu.

Oysa toplumsallaşmış haliyle dinin özgürlükle bir ilgisi yoktur, bireysel olan inanca ise kısıtlama getirmek olanaklı değildir. Peki kimsenin beynine elektroşok verilerek inancı yok edilmediğine göre dinsel inancın gereklerini yerine getirmeye engel olmak suçu ne ifade ediyor? Zorunlu din dersinin kaldırılmasını mı istediniz, mahallenizdeki okulun imam hatip olmaması için eylem mi yaptınız, Ramazan'da Müslümanlara saygıyı askıya alıp sokakta yemek mi yediniz, camilerin elektrik, su giderleri ile personel ücretlerinin vergilerden kesilmemesi gerektiği kanısında mısınız... Ha işte hepsi istendiği takdirde suç kapsamına sokulabilecek!

Ellerindeki paket bu, yalnız bizim bildiğimiz bir şey var, bu paket kesinlikle ellerinde patlayacak. Bir propaganda aracı olarak bile bir şey ifade etmiyor önümüze attıkları. Ve hem dış hem de iç politikada tıkanmış AKP için küçük bir soluklanma molasının bile mümkün olmadığını gösteriyor. Çok yakında daha fazla demokrasi istediği için vurulan, gazlanan insanlar, haklarını talep eden Kürtler, inançları sürekli aşağılanan Aleviler, demokrasi masallarının fon olarak kullanıldığı sahnede kıdem tazminatı da dahil hakları tırpanlanan, giderek daha da yoksullaşan emekçiler, sandığın değil sokağın bir çözüm olabileceğini, demokrasiyi AKP'den beklemek yerine mücadele etmek gerektiğini daha iyi öğrenecekler. O gün siz kendinizi efendilerinizin kıtasına nakletmek için fellik fellik paket arayacaksınız.

Vehbi Ersan, 1971 darbesiyle sona eren THKO, THKP-C ve TİKKO-TKP/(ML) hareketlerinin mirasçısı örgüt ve hareketlerle, yeni kurulan siyasi partilerin amaçlarını, kuruluş ve örgütlenişlerini, kitlesel güçlerini, ideolojik farklarını etraflı bir şekilde aktarırken, dönemin kapsamlı bir panoramasını da çiziyor...

Yüz yıl önce “devletin nasıl kurtulacağına” dair verilen cevaptan habersiz Başbakan, ecdadı olarak gördüğü Osmanlı’da başkanlık sisteminin yaşandığını söylüyor. Yeni anayasa diye yutturacağı metinlerle, halihazırda suç olan yürütme şeklini kanunlaştırmayı ve bu yolla zaten saf dışı ettiği parlamentoya tam anlamıyla bir çekidüzen vermeyi umuyor...

İleri demokrasinin son paketi: ‘Halk için reform’

SUZAN YILMAZ OKAR

MÜSİAD Genel Başkanı Nail Olpak, Başbakan Tayyip Erdoğan’ın Demokratikleşme Paketi’ni açıklamasından hemen sonra “Hükümetimizin bu paket ile birlikte ülkemizin yıllardır sorun teşkil eden konularının üzerine cesaretle gidebildiğini görüyoruz,” değerlendirmesini yaptı.

Pakette yer alan maddelerle ilgili somut bir şey söylemeyen bu ifade, aslında çok şey anlatıyor. MÜSİAD’ın ülkemizde ‘yıllardır sorun teşkil ediyor’ dediği mesele ne Kürt sorunu, ne Dersim’in ve diğer Kürt yörelerinin yeniden adlarına kavuşması, ne ruhban okulları, ne de gösteri suçlarıyla ilgili yapılacak olan düzenlemeler... Türban ve nefret suçları ile ilgili çıkacak olan yasaları kastediyor. En azından AKP tabanının ve Erdoğan’a yakınlığı bilinen çevrelerin ilk elden sevineceği hususlar bunlar. AKP’ye yakın gazetelerin manşetlerine, haberlerine baktığınızda bunu hemen görebilmek mümkün zaten. *Türkiye* gazetesi Erdoğan’ın paketini ‘İleri demokrasi için tarihi adım atıldı, Hoş geldin Özgürlük’ manşetiyle karşıladı örneğin. Gazeteden diğer haber başlıkları şöyle ‘Demokrasi zenginlik getirecek’, ‘Reform nihayet halka indi’...

Aslında yıllardır gündemden inmeyen sözde demokratikleşmenin asıl olarak hangi kesimi muhatap aldığını, AKP hükümetinin ayakta kalırlığını sağlamlaştırmayı/uzatmayı hedeflediğini oldukça iyi biliyoruz.

Sadece İslami sermayenin açıklamaları değil elbette, Erdoğan’ın paketi cemaat gazetesi *Zaman*’ın köşelerinden de uzun zamandır ilk kez neredeyse temkinsiz bir şekilde desteklendi. Özellikle türbanın yasallaşması ile ilgili yapılacak olan düzenlemeler kısmı... Onlara göre de ‘toplumun demokratikleşme talebi hükümet tarafından’ nihayet anlaşıldı. Anlaşılmaz mı, biz de iyiden iyiye anladık Bülent Arınç’ın sözde yüzde 75’inin, AKP’nin halkının kim olduğunu.

‘Türkiye dünyaya öncü olacak!’

Türbanın özellikle birkaç yıldır kamu kuruluşlarında fiilen ‘yasallaştığını’ hepimizi biliyoruz. Erkek öğretmenlerin kravatlarını bellerine bağlayarak, kadın öğretmenlerin derse türbanlı girdiğini; doktorların türbanlarıyla iş başında olduklarını görmeyen, duymayan mı kaldı? Türbanın yasallaşması bu bakımdan iyi oldu, AKP’nin ve cemaatin sırtını yasladığı taban artık örtüsüz dolaştıkları günlerin hesaplarıyla serzenişte bulunamayacak, dolayısıyla ülkenin gerçek sorunlarının neler olduğunu

hep birlikte daha açık görebileceğiz.

Nefret suçlarıyla ilgili hukuk garabetlerinin temsilcisi olan AKP hükümetinin bu suçlarla ilgili tedbiri de hangi kesimin yararına kullanılacağını yine zaman gösterecek. Tabii Başbakan’ın şu sözlerini de aklımızda tutarak: “... insanların kutsallarına, dini inançlarına saldırıların tanzim edilmesi konusunda uluslararası düzenlemelerin yapılması gerekir... Ulusal hukukta değerlere, inançlara hakaretin nefret suçu kapsamına alınmasıyla ilgili talimat veriyorum, hemen çalışmasını yapalım. Bu konuda Türkiye dünyaya öncü olacak”.

Paketi açıklamadan önce ne diyordu Erdoğan “... Demokratikleşme paketinin halkımızın birçok beklentisini gidereceğini göreceksiniz.” Halk diye tarif edilen geniş yığınların Kürtleri, Alevileri, bütün bunları gövdesinde toplayan emek cephesini ifade etmediğini iyiden iyiye öğrendik. Bülent Arınç, “Biz yaptığımız işi biliyoruz. Bunun, hazırladığımız paketin, ne PKK ile ne İnralı ile hatta ne çözüm süreciyle ve son geldiğimiz nokta ile kesinlikle bir ilişkisi yok ama bu kadar acımasızca ve biraz da edep dışı bir ifadeyle PKK’nın başarısı olarak bu paketi göstermek büyük bir densizliktir”. Aynen öyle...

Burjuva Kürtlere özel okul!

Pakette Kürtlerin başarısı olarak görülebilecek hiç bir düzenleme yok. Kürtçenin özel okullarda okutulması, Türkçe alfabeyle eklenen üç harf, andın artık zorunlu olmamasına ve kimi yerlere Kürtçe isimlerinin yeniden bahşedilmesi AKP’nin özellikle AB nezdinde paslanan kimliğini cilalamaktan daha öte adımlar

değil. TCK’ya göre 2-6 ay ceza gerektiren W, Q ve X harflerini kullanmaktan dolayı kaç kişinin ceza aldığını merak ediyorum örneğin. Özel Kürt okulları yasa yasa kendini ‘hizmet’e adayan cemaatin işine yarayabilir. Üstelik o okullarda sadece Kürt burjuvalarının çocukları eğitim görebilecek. Gelelim andın zorunlu olmaktan çıkartılmasına ve Kürtçe isimlerin yeniden iade edilmesi meselesine...

İşin aslı **sosyalistlerin, Kürtlerin zaten arkasında durmadığı bir mevzu ‘andımız’**. Dolayısıyla böyleleri gereksiz bir ulus tamtaminin ortadan kaldırılmasına sevinebiliriz ancak. Ama kimin eliyle ve hangi amaçla yapıldığını da atlamamak gerekiyor. Büyük Osmanlı hayaliyle yapıp tutuşan AKP’nin Cumhuriyet’in ilanının hemen ardından okutulmaya başlanan yemine farklı endişelerle yaklaştığı açık. Zaten kendi varoluşuna uygun görmediği bir yemini Kürtlerin ihtiyaçlarının payandası etmesine de...

Yıllardır AKP-MİT-İmralı-PKK-BDP sarmalında devam eden müzakerelerin pakete yansımaları bu oldu. Yansıması diyorum çünkü o sürecin nasıl yürüdüğüne dair bildiklerimiz sadece tarafların yaptığı sınırlı açıklamalardan ibaret. Neyse ki paketler var ve neler olup bittiğini bu türden gösterilerle anlayabiliyoruz. Gösteri demişken, gösteri suçlarıyla ilgili düzenlemelerden cezaevindeki Kürtlerin faydalanacağını sananlar da aldanıyor. Çünkü o gerekçelerle tutuklananların çoğu paketten önce salıverilmişti. Eşbaşkanlık da bir yenilik değil, türban gibi fiilen hayatta olan bir uygulamaydı. Böylece Kürtlerin özellikle yerel yönetimler ve anadilde eğitim

hakkıyla ilgili beklentileri de bir başka pakete ertelenmiş görünüyor. Anlayacağımız, AKP kedinin fareyle oynaması gibi oynuyor Kürtlerle de...

Bir diğer önemli nokta da Dersim’in isminin iade edilmesi konusu. Hani kabul etsen bir türlü etmesen öteki... İki ucu kaka değnek gibi. Geçmişte Dersim sorununun Başbakanın ağzında nasıl yer ettiğini, hangi hesabın ürünü olarak gündeme çağırıldığını hepimiz gördük. Öbür dilerken yüzündeki samimiyeti, sesindeki inceliği de... AKP’nin geçmişle, CHP ile hesaplaşmasının unsuru olarak öne sürdüğü Dersim sorununa yaklaşımından farklı değil ismin iadesi meselesi de. Yüzlerce yıldır nefret suçunu en dolaysız yaşayan kesimlerin başında gelen Alevilerin inançları ve kültürleriyle ilgili en ufak düzenlemenin yer almadığı, yasakların kaldırılmadığı demokratikleşme paketini düşündüğümüzde bölgenin ismiyle ilgili düşüncemiz de “Ha Dersim olmuş ha Tunceli!” oluyor ister istemez.

AKP kurnazlığı: Seçime yatırım

Gelinen aşamada AKP Demokratikleşme Paketi’yle asıl olarak kendi seçmenini rahatlatmaya dönük adımlar atmıştır. Bu adımların genel seçimlerden önce, iktidarının gücünü sinayacağı yerel seçimlerin öngününe denk gelmesi tesadüf değil elbette. Yeri gelmişken, pakette yer alan ve 2014 yılında yasallaşması düşünülen sözde seçim reformuyla AKP yüksek oy aldığı bölgelerden daha fazla sayıda milletvekili çıkartabilecektir.

Her ne kadar Kürt siyasi önderleriyle yürütülen müzakerelerle ilgili neler yapıldığına dair bilginiz olmasa da hükümetin ve Kürt siyasetçilerinin kimi adımlarından/söylemlerinden o alana dair bir tıkanmanın yaşanacağını da görmek mümkün.

AKP’nin iktidara geldiği tarihten 2012 yılı Aralık ayına kadar cezaevinde yatan siyasi ve adli tutukluların sayısının 59.429’dan 136.020’ye çıktığını, DİSK-AR’ın TÜİK’in hanehalkı anketleri verileri üzerinden hazırladığı rapora göre işsizlik oranının yüzde 14.85’e çıktığını, işsiz sayısının geçtiğimiz yıla oranla 544 bin artış gösterdiğini, fiili sendikalaşma oranının 2000-2005 yılları arasında yüzde 10 iken, 2005’ten bugüne yüzde 5,7’ye gerilediğini düşündüğümüzde, demokratikleşme paketinin bırakalım memleketin asıl sorunlarını çözmeyi, yakınından bile geçemediğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Sonuç olarak biriken bu sözde demokrasi paketlerinin orta vadede hükümetin elinde patlayacağı kesin görünüyor, hep birlikte göreceğiz...

Faili meşhur cinayetler anatomisi: 12 Eyl

REDHACK

"Bu 12 Eylül denen şeyden bahsediliyordu geçenlerde bir dizide," diye başlasak söze, belki bir kısım genç kardeşimiz için daha ilgi çekici geleceği aşkar bir dönemdir. Bu yazının amacı, hem o dönemin çarpıcı detaylarını o dönemi birebir yaşamamış kardeşlerimize özetleyebilmek; hem de mevcut iktidarın devraldığı faşizan yönetim temsilcilerini isim ve konumlarıyla göstermektir...

O dönem yaşananlar ve o dönemin belli aktörleri '12 Eylül ve Org. Kenan Evren' gölgesi altında kalarak bugüne yeterince taşınmamıştır. Sanki bir orgeneral tek başına çıkıp tüm devrimci hareketi karşısına alıp yerle yeksan eylemiştir... Oysa aşağıda isim isim anlatacağımız şahsiyetlerin bugünkü konumları, ülke insanının gerçeklerden nasıl bi'haber yaşayıp da 'istikrara oy verdiğini' biraz daha açıklayıcı kılyor. Kronolojik detaylar vererek başlayalım isterseniz:

Kenan Evren darbe yapılmadan önce maksadını çok açık ortaya koyan, dönemin Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e -eski bir komutandır benzer şekilde- 27 Aralık 1979 tarihli mektubunda şöyle sesleniyordu:

"Anayasamızın getirdiği geniş hürriyetleri kötüye kullanarak İstiklal Marşımız yerine sosyalist enternasyonal söyleyenlere, demokratik rejim yerine her türlü faşizmi getirmek isteyenlere, anarşiye, yıkıcılığa ve bölücülüğe milletimizin tahammülü kalmamıştır."

Bu mektubun şifrelerine birlikte göz atalım... Anayasamızın getirdiği geniş hürriyetler = Bizce! yeterince özgürler.

Kötüye kullanarak = Özgürler diye bizim istediğimiz marş yerine bir başka marşı söyleyebileceklerini zannediyorlar.

Demokratik rejim yerine = Yeterince demokrat bir sistem varken ne gereği var?

Her türlü faşizmi getirmek = Bunlar 'sosyalist enternasyonal' söylüyorlar ama aslında faşisttirler.

Anarşiye, yıkıcılığa, bölücülüğe = Tarifi zor ama kötü şeyleri bir araya getirerek anlatıyoruz ki bunları anlayınız.

Milletimizin tahammülü kalmamıştır = Millet adına konuşuyoruz bak.

Mektupta anlatılanlar ilk okunuşta son derece vatansever ve duyarlı bir komutanın satırları gibi gelebilir. Ancak aşağıdaki detaylar gerçekten kimin faşist, yıkıcı ve bölücü olduğunu; aslında askeri darbenin kimi hedef aldığını daha açık ortaya koyuyor. "İstiklal marşı yerine 'sosyalist enternasyonal' söylüyorlar," cümlesinin doğru haline bir göz atalım isterseniz.

Askeri darbeden bir hafta öncesi... 4 eylül 1980... Yer MSP (Milli Selamet! Partisi) İstanbul İl Gençlik Başkanlığı binası... Genç bir militan arkadaşlarını tembihliyor: "Hep bir ağızdan ve işaret parmağım gökyüzünü gösterdiğinde söyleyeceğiz. İstiklal Marşı okumaya kalkarlarsa sırtımızı kürsüye dönüp yere oturacağız. Yine işaretimle ayağa kalkıp sırasıyla 'Şeriat Gelecek, Zulüm Bitecek!', 'Dinsiz Devlet, Yıkılacak Elbet!', 'Ya Şeriat, Ya Ölüm!', 'Tek Halife, Tek Devlet!', 'Cihadımız İslam Devletini Kuruncaya Kadar!', 'Şeriat Hakkımız, Söke Söke Alınız!' diye bağıracağız..."

Bu genç militan çok yakından tanıdığınız bir isim: Recep Tayyip Erdoğan!.. MSP İstanbul İl Gençlik Kolu Başkanı... Bahsettiği yer iki gün sonra yapılacak MSP

Konya Miting alanı, diğer adıyla Kudüs Mitingi...

Alanı tahsis eden Konya Belediye Başkanı Mehmet Keçeciler ise darbe sonrası kurulan 'SİVİL' hükümetin bakanı, ANAP kurucu üyesi... Keçeciler sadece alanı tahsis etmekle kalmıyor 100 bin civarında sarıklı cübbeli bir kalabalığın toplanmasına da önyak oluyordu... İşte aranan fırsat yakalanmıştır: İşçilerin, köylülerin yoğun destek verdiği halk hareketinin büyümesine engel olamayanların ekmeğine yağ sürülmüştü.

Kenan Evren 'in mektubunda bahsolunan tüm detayların tarifini -Konya Mitingi- şeriat düzeni isteyenler yapmış, devlet düzenini değiştirmeye azmetmiş, duvarınaArapça sloganlar yazılmasına izin vermeyen Kızılay Binası'nı yerle bir etmiş ve İstiklal Marşı'nın karşısına ise alenen geçmişlerdi. Ne fark ederdi?

Devrimcileri işaret etmişlerdi mektupta ama halk nasılsa ayırında değildi meselenin ve, "Hele bir darbe olsun da, gerisi kolay" noktasına varılmıştı.

Gerçek bir yıkıma uyandığını biliyordu ülke. Sabaha karşı ordu yönetime el koymuştu...

BİZİM OĞLANLAR BECERDİ!

CIA Ankara Bürosu Şefi Paul Hanze'nin dönemin ABD Başkanı Jimmy Carter'la yaptığı telefon görüşmesi kısa ama her şeyi anlatmaya yeterlidir: "Bizim oğlanlar becerdi." (Our boys did it.)

Yoksa her devrimcinin ağızdan dökülen, "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri," sözü doğru muydu? Çok çarpıcı rakamları var 12 Eylül askeri diktatörlüğünün... En çarpıcılarından bir kaç şöyle:

1402 sayılı kanunun baskıları ve üniversiten kovulmuş akademisyen damgası yemek istemeyen yaklaşık 20 bin devrimci demokrat akademisyen üniversiteden 'kendi isteğiyle' ayrıldı... Bugün beyin göçünden bahsedenleri getirin gözünüzün önüne... Evet aynen öyle... Gerçek bir akademisyen ve bilim adamı kıymı yaşandı o dönem.

7 bin kişinin idamı istendi, 100 bin kişi örgüt üyeliğinden yargılandı... Oysa şeriatçıların Konya Mitingi'ndeki kalabalığı yaklaşık 100 bin kişiydi ama yargılananların ciddi bir kısmı devrimcilerdi nedense...

Cunta 14 bin devrimcinin bu ülkeye yakışmadığını düşünerek vatandaşlıktan çıkardı. Ülkesinin aydınlık günleri için sürgün veren çiçekleri, solsunlar diye sürgün edildi. 30 bin devrimci siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti. Zor yıllar için söylenecek çok şey var elbet... Hepsi birer can ama bugünün Türkiye'sinde "sadece bir istatistik olarak kalmaması için" adım atanlar olmadıkça daha çok canlar yanacak.

Umudu körelten bir cümle gibi gelmesin sizlere bu söylenenler ama şöyle de bir gerçek var karşımızda: 12 Eylül 'de tutuklanan 31 gazeteci söz konusu iken bugün bu sayı 100'ün üzerindedir.

O dönem gazeteciler için istenen 4 bin yıllık hapis cezasını da "12 bin yıllık insanlık tarihinin sadece üçte birlik kısmı" diyerek küçümsemeye kalkanlar emin olun ki bugünün köşe başlarını tutan liberal, neo-liberal, ırkçı, gerici kadrolarından başkası değil.

Devrimciler tutuklanmış, dışlanmış, işlenmişti... Hepsi tamamdı da bunların hayatını daha da yaşanmaz kılmak, kolunu kanadını kırmak için konuldukları cezaevlerinde karınlarını dahi doyurmak meseleydi...

"Asalım" dediler... "Tabii" dedi ötekisi... "Tabii yaaa!" dedi Orgeneral Evren, "Asmayalım da besleyelim mi?" Devrimcileri asmak gerekirdi ama bunun 'adalet

çini' yapıldığı izlenimini de vermek gerekirdi...

Karar verilmişti... Bunu da, önce bir 'sağcı'yı asarak aşacaklardı... "Bir onlardan bir sizden" diyeceklerdi...

Mustafa idamına anlam verememişti ama o bir 'Ülkücü'ydü ve ona sorgulamadan denileni yapmayı öğretmişti ağabeyleri... Madem devlet öyle münasip görmüştü "Allah vatani ve Türk'ü korusun"du...

Nasıl bir vatandı ki bu; asılan sağcı 'vatani için öldüğünü', onu devrimci katliamına paravan edenler ise 'Vatani için öldürdüğünü' söylüyordu.

Necdet aslında kolay lokmaydı... 12 Eylül yönetimi Necdet Adalı'yı faşistlerin çoğunlukta olduğu bir kahvehanenin taranması olayı ile ilgili suçluyordu... Necdet neden tutuklandığını biliyordu... O bir devrimciydi ve başka bir dünya istiyordu...

Adil ve paylaşılsı bir dünya... Faşizmin bundan hoşlanmadığını da... 22 yaşındaydı ama eline silah almamıştı o yaşına değin... Şimdi idamı isteniyordu... Yargılanması esnasında ne delil vardı elde ne de tanık ifadesi... Mahkeme başkanı Albay Hamdi Sevinç suçsuzluğuna kanaat getirdi... Dönemin Sıkıyönetim Generalleri de karardan hoşlanmamıştı... Bir devrimcinin suçsuz olması kabul edilebilir miydi?

Yeniden yargılanması için direktif verildi... Mahkum olduğu Ulucanlar Cezaevi'nden kaçma girişiminde bulunanlara Necdet'in verdiği cevap çok çarpıcıdır: "Mahkeme başkanı da biliyor suçsuz olduğumu, söylüyor zaten. Suçsuzluğumun ispatı için çabalayan hakim zorda kalır, siz gidin..."

Yargılandığı mahkemenin başkanı Albay Hamdi Sevinç, Necdet Adalı'nın suçsuz olduğuna kanaat getirmesine cevaptı... Mahkeme Heyeti Adalı için idam cezası verdi... Karara şerh koyan, "Mahkeme başkanı Hamdi Sevinç'in sanığı suçsuz buldu..." Duruşmadan çıkan Mahkeme Heyeti Başkanı Hamdi Sevinç aynı gün ordudan istifa etti...

Necdet'in idam öncesi söyledikleri dönemin işadamlarının mektuplarına, cuntanın eylemlerine ve işbirliklerine cevaptı: "Yaşasın halkların kardeşliği! Yaşasın anti-oligarkşik , anti-emperyalist demokratik halk devrimi!"

Şimdi karşılarında daha zor bir engel vardı askeri cuntanın... Asacakları çocuğun yaşı 18'den küçük olduğu için Yargıtay idam kararını bozmuştu... Elbette yeniden yargılanacaktı... Nihayetinde o da devrim isteyen bir 'hain'di... Yargıtay kararı ikinci kez bozunca çok öfkelenildiler...

"Daha neler canım! Gerekirse yaşıni büyütüp yine idam ederiz," diyorlardı. Ve yaptılar... "Korkmuyorum, diyor bir de veski... İdam sehpasında görürüz biz seni!" diyerek yaşıni büyüttüler Erdal Eren'in... MGK kararıyla yaşı büyütülüp idam edilen Erdal boynundaki yağlı ilmeğe rağmen inadına gülümsüyordu ışı ışı... Sinirleri alt üst olmuştu... Bu nasıl bir iradeydi ki tüm Ankara Merkez Cezaevi o devrimci delikanlıyı konuşuyordu...

Hep söyledikleri suydı: "Hapishanelerdeki mahkumlar henüz yargılanmamışlardır ama elbette ki suçlu oldukları aşikardır... Memleketin sınırlı imkanlarıyla bu anarşikleri asmayıp besleyecek değiliz!"

-Anarşist ile teröristi ayırt edemeyenlerin, anarşist yerine anarşik diyenlerin bugün bile bunca çok olması tesadüf olmasa gerek.

Sınırlı imkanlar deyip duruyorlardı ama aslında arkalarında koskoca Koçzadelardan Vehbi vardı... İlk TBMM'nin Kiremit ihtiyacını İş Bankası İlk Genel Müdürü davıydı haber alıp, eski mahallelerden

toplayan ve fahiş bir fiyata Meclis'e satarak vurgun yapan Vehbi KOÇ enre amadeydi... Yeter ki işçi işveren ilişkilerini işveren lehine düzenlesinler, sendikalar ile devrimci hareketin bağı kopsun, yeter ki işçinin hakkını savunan bu devrimci tutuklular bir an evvel toprağın altına gönderilsinler... Kürtler ve Ermeniler de düşmandı KOÇ'a göre... "Aman dikkat"ti.

Vehbi Koç.... 3 Ekim 1980... Kenan Evren'e yolladığı mektup:

"Yakalanan anarşistlerin ve suçluların mahkemeleri uzatılmamalı ve cezaları süratle verilmelidir. Polis teşkilatı teçhiz edecek ve onu kuvvetlendirecek imkânlar genişletilmeli, gerekli kanunlar bir an önce çıkarılmalıdır. İşçi-işveren ilişkilerini düzenleyecek olan kanunlar aşgari hata ile çıkarılmalıdır. Bazı sendikaların Türk Devleti'ni ve ekonomisini yıkmak için bugüne kadar yaptıkları aşırı hareketler, göz önünde bulundurulmalıdır. DISK'in kapatılmış olmasından dolayı bir kısım işçiler sendikal münasebetler yönünden bekleşmiş iktidardır. Militan sendikacılar bu işçileri tahrik etmek ve faaliyeti devam eden sendikaların yönetim kadrolarına sızarak davalarını devam ettirmek niyetindedirler. Bu durum bilinerek hazırlanacak kanunlarda gerekli tedbirler alınmalıdır. Komünist Parti'nin, solcu örgütlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, birtakım politikacıların kötü niyetli teşebbüslerini devam ettirecekleri muhakkaktır, bunlara karşı uyanık olunmalı ve teşebbüsleri mutlaka engellenmelidir. Zatallilerine ve arkadaşlarınıza muvaffakiyetler temenni ediyorum. Emrinize amadeyim."

Günümüze değin polis vakıflarına yapılmış en yüklü bağış miktarını kendisinin yaptığıni övünerek anlatıyordu Koçzade Vehbi...

Korkunç işkenceler dönemi başlamıştı... Madem işkence yapabilecek güçleri vardı, neden yapmasınları... Göstermelik olarak tutuklanan şeriatçılar örneğin bu işkenceleri devrimcilere seve seve yapardı... Askeriye'nin ve polis'in 'İŞ YÜKÜ' zaten yeterince ağırdı.

Yılmaz Yalçınar ve Mekki Yassıkaya adlı şeriatçılar işkence konusunda çok yetenekliydi... Gerçi Bedî TAN'ı

Eylül 1980'den bugüne zulmün sürekliliği

gözünü kırpmadan işkencede öldüren Adnan Gündüz kadar olamazlardı ama yetenekliydi işte...

İLİMCİLER adını veriyorlardı kendilerine... Diyarbakır Vahdet Kitabevinde tutuklanan 'İlimciler' daha sonra adını hiç ama hiç duymayacağımız Hizbullah'ın ana kanadını oluşturacaktı...

TİBBİ USULLE İŞKENCE!

Bu kadar cani olamazlardı... işkencelerin tıbbi usullerle yapılmasına karar verdiler... Bunu da doktorlar yapsındı... Dr. Orhan Özcanlı, Dr. Erhan Mete ve Maraş Sıkıyönetim Komutan Yardımcısı Yusuf Haznedaroğlu'nun himayesinde safahat süren Dr. Erdem Gürnlü bizzat işkence için özel çaba sarf eden doktorlardan yalnızca birkaçı...

Hekimlik mesleği insan hayatı ile ilgili sakıncalara ve tehditlere işaret eder aslında ama hazırlanan doktor raporlarında "işkence görmesinde, hücreye atılmasında bir sakınca olmadığı" diye devam eden pek çok rapor bulunmaktadır... Ve bu raporlar işkenceciler için sonradan açılan davalarda işkenceciler 'lehine delil' olarak kullanılmıştır!

Bunlar akademik kariyeri olmayan doktorlardı nihayetinde... Oturup düşündüler... Ellerinde imkan olsa, profesörler olsa örneğin; işkencenin insanlığa nasıl yararlı olabileceğini ispatlayabilirlerdi... Hemen akıllarına Nazilerin Prof.Mengele'si geldi... Profesör Ayhan SONGAR ve Prof. Mehmet İTİL işkenceciler üzerinde seve seve deney yapabilir, ABD'nin denenmesini 'rica' ettiği ilaçları deneyebilirlerdi!..

Daha sonra düzenlenecek olan 'Teröristleri Rehabilit Seminerleri'nde Tertip Komitesi Başkanı CIA ANKARA ŞUBE Şefi Paul Hanze bu 'seçkin' profesörlere sertifikayla teşekkür edecekti... Seminerin en seçkin konuklarından bir diğeri ise YÖK'ü kuran ve günümüze değin üniversitelerin üzerinde ağır baskılar yaratan uygulamaların mucidi İhsan DOĞRAMACI'dır...

Tüm bu baskılar içinde sağcı militanlardan bir kısmı da firari yaşamak zorunda kalmıştı... Öyle 'zor' günler geçirmişlerdi ki; tarihe Ankara Bahçelievler Katliamı olarak geçen 7 TİP'li gencin öldürülmesi, Abdi İpekçi

cinayeti gibi olaylara karışan Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı gibi sanıkların devlette işbirliği yaptığı ancak yıllar sonra ortaya çıktı...

Kolay mıdır sanıyorsunuz firarı yaşamak? Kolay mıdır hem 1992 yılında firar dayken evlenen Haluk Kırıcı'nın hıhah şahidi olup hem aynı dönemde Erzurum Valisi Mehmet Ağar olmak?

Eee... Adalet er ya da geç tecelli eder demişler... Ama onurluların adaleti olabilir ancak... Bahçelievler Katliamı suçluları da yakın dönem yasal düzenlemeleriyle AKP-Hükümeti tarafından serbest bırakılmıştır... Son pişmanlık fayda etmez deriz ya hani; bunu en iyi insanları telle boğazlayanlar, Bahçelievler katliamını yapanlar bilir... Çünkü salverildiklerinde son sözleri şöyle olmuştur: "Pişman değiliz..."

"İnsan bir öleceğini bilmez" derler ama devrimciler öldürüleceklerini biliyorlardı... Gencecik insanlardan 73 tanesi vakti saati geldiği için 'doğal' yollarla hakk'ın rahmetine kavuşmuştu!..

Olsa olsa sadece 144 tanesinin ölümlerine şüpheyle bakılabiliirdi ancak. Çünkü cidden öyle tuhaf ölümlerdi ki; ne yapsan ne etsen açık grevinde ölen 14, kaçarken vuruldu denilen 16 kişiye, "hapisteyken girdikleri silahlı çatışmada öldüler" denilemiyordu...

O dönem örgütlü mücadele ve sivil toplum kuruluşlarının son derece aktif olduğu bir dönemdi... Öyle olmasa 24 bin dernek 12 Eylül'ün kurbanı olur muydu? Bugün cami yaptırma ve yaşatma dernekleri dışında öyle bir sosyal yapılanma olmaması da düşündürücüydü... Kızgındılar, öfkeleri bir türlü dinmiyor, hınçları sınır tanımyordu... Benzetmek gibi olmasın ama sabık İçişleri Bakanı İ. Naim Şahin'in "Yazdıklarıyla, filmlerle, karikatür ve şiirlerle terörü destekliyorlar" teorisine hizmet eder şekilde 937 film yasaklandı ve yakıldı, 40 ton gazete ve dergi imha edildi, bir o kadar kitap suç delili oldu...

Gazeteler 300 gün yayın yapamadı... Bu suç delili kitaplarda yazarlar da tuhaf şeylerdi... Çok garip isimleri vardı... İlhan Erdost adlı bir yayımcı ağabeyi Muzaffer ile birlikte "Doğa'nın Diyalektiği" kitabını Türkçeye kazandırıp basmışlardı...

"Diyalektik diyo la bu..." elektrikle işkenceyi biliyorlardı ama bu diyalektik ne olaydı ki?

Döverek devam eden sorgu İlhan Erdost gibi bir aydını aramızdan alıyor ve Doğa'nın Diyalektiği kitabındaki, "Doğadaki zıtlıklardan bir tanesi insandaki vahşet ve yıkım arzusudur," cümlesini doğruluyordu...

Son derece adil uygulamaları vardı... Örneğin, "Biz bu darbeyi yaptık ama haksız uygulamalar yaptıysak bizi yargılayabilirsiniz isterseniz," demeye getiriyorlardı...

Yaptıkları Anayasa'da 12 Eylül darbesini yapanların yargılanması ile ilgili 15. madde geçici bir maddeydi ve dava açılabilirli ama bununla ilgili yakın dönem şovları dışında dava açan tek kişi Adana Savcısı Sacit Kayasu ise HSYK tarafından kınanıp meslekten men edildi... Serbest avukatlık yapmaya başlayınca dava açıp avukatlık mesleğinin icrasına da son verildi... Bu kadar da emindiler yaptıklarından yani...

En yoğun baskı, işkence, cinayet dönemi olarak ilk 2 yılı ayrı bir yere koymak mümkün. 230 bin kişinin yargılandığı, at izinin it izine karıştığı yıllar böyle başlamıştı... Ve sonraki yıllarda da yine devrimci demokrat kesimin üzerindeki baskılar süregeldi...

1982'de Adana'da konuşma yapan Evren halka şöyle hitap ediyordu:

"Bizim sosyalistlere müdahalemez sayesinde bugün

huzur tesis edilmiştir. İstese bunların tamamını yok ederdik ama çocukları, aileleri perişan etmek istemedik. Amacımız insan kazanmaktır."

Kurdukları askeri hükümete dahil ettikleri Turgut Özal 1983 seçimlerine Konya Mitingi'ni tertip eden Mehmet Keçeciler ve tarikatlarla yakınlığı ile bilinen ağabeyi Korkut Özal'ın tavsiye ettiği kadroyla ANAP'ı kurarak girecekti...

Görüldüğü gibi cunta, şeriat, cemaat, ülkücü sarmalı kaldığı yerden devam etmiş ve darbenin hedefi devrimciler ise tükenmişti... Tükenmişti, değil mi?

Yaşayan bunca insanın hala çocuğuna Deniz, Mahir, Ulaş, Cem, Taylan ve diğerlerinin ismini vermesi; Erdal Eren'in idam kararını veren hakimikimse hatırlamazken idamının üzerinden geçen 32 yıla rağmen Erdal'ın bu satırlara konu olması ne kadar tükendiğinin en belirgin kanıtıdır aslında...

Dönemin hızla yükselen holdingleri KOÇ, SABANCI, ALARKO, STFA, PROFİLO ve pek çok holding o dönem işinin tüm kazanımlarını elinden alıp bir anda kişisel servetlerini katlamıştı ama ENKA neredeyse hükümetin tüm sanayi adımlarını tayin eder olmuştı...

İşçi bu ve benzeri uygulamalar ile perişan olurken köylü ne alemdeydi? Köylünün kendi işlediği, ekip biçtiği toprak son derece sınırlıydı ve ağalık sistemi, feodal yapı o dönemde de son derece baskındı... Özellikle bazı aşiretler sıkıyönetim komutanları ile işbirliğine gönüllü yazılmışlardı...

Jirki aşireti reisi Tahir Adıyaman hakkındaki suçlamaların kalkması şartıyla sıkıyönetime direnecek olan grup ve kişilerin karşısında vurucu güç olmayı teklif edecek kadar alçalmıştı... Ama tek aşiret onlar değildi... Süleyman Gündüz ZEVRAN aşiretini sıkıyönetim için feda edebileceğini, Osman Demir ise BATUVAN aşiretinin bölgedeki sıkıyönetim için her türlü fedakarlığa katlanacağını söylüyordu. Yeter ki, "Allah'ım sen ağama ver, o bana zaten veriyi," demeye devam etsindi köylü...

İşkenceciler, cuntacılar devletin her yerini sarmıştı... O dönemin işkencecileri ve faşist yöneticileri uzun yıllar vatandaşın ödediği vergiler ve ellerindeki yetkilerle halkın kanını emdiler.

Devrimciler tuhaf insanlardı... Okumaktan, araştırmaktan gocunmıyor, direnmeyi ve onurlu bir yaşamı her şeyin üzerinde tutan insanlardı...

Üşenmeyip araştırdılar, çalıştılar ve 1656 kişinin isimlerini tek tek listelediler... Hatta hangilerinin kime işkence ettiğini dahi tespit ettiler...

Bu listede AKP Hükümeti Bakanları Abdülkadir Aksu ve Vecdi Gönül'ün yanı sıra AKP Manisa Milletvekili eski ülkücü militan Selçuk Özdağ da var...

İşin en garip yanı, tilkiye kümes emanet etme misali AKP'li Selçuk Özdağ'a verilen çok önemli görevdir tabii. Darbeleri Araştırma Komisyonu Üyesi... Gerçi bu eski faşist militan BBP kurucusu Muhsin Yazıcıoğlu'nun yanında yetişmiş bir şahsiyet ve hocası Yazıcıoğlu gibi devlete engin deneyimleriyle destek olmaktan kaçınmamış...

Tabii işkence listesinde İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın ile eski İçişleri Bakanı, Susurluk hükümlüsü Mehmet Ağar'ın yanı sıra yakınlarda İstanbul'a Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'ne getirilen ve 97 yılında yaptığı işkencelerden ve tecavüzlerden mahkum olmuş, Türkiye'nin AIHM kararlarıyla mahkum olmasına sebep olmuş Sedat Selim AY da var...

İŞKENCECİLERİN EN DİKKAT ÇEKEN İSİMLERİ

ise şöyle: *AKP İstanbul Milletvekili Abdülkadir Aksu, *AKP İzmir Milletvekili Vecdi Gönül, *İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, *Eski emniyet müdürü ve bakan Necdet Menzir, *Eski emniyet müdürü, eski Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu, *Eski Denizli Valisi Recep Yazıcıoğlu, *Eski emniyet müdürü, birçok ilde valilik yapan Saffet Arıkan Bedük, *Eski İstanbul ve İzmir Valisi Nevzat Ayaz, *Eski İçişleri Bakanı Mehmet Ağar, *Eski İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, *Ergenekon tutuklusuna emekli Tuğgeneral Levent Ersöz, *Eski Emniyet Müdürü Hanefi Avcı, *Eski valiler Kenan Güven, Cengiz Bulut, Reşat Akkaya, Tevfik Başakar... Hani başımıza bir iş gelirse aman dileyeceğimizden değil ama sırf sürekli zikrettiğimiz "Şeref ve Onur Adaletin temelidir," (Justitia Fundamentum est Fides / Cicero) sözünden hareketle adil olmayan bunca uygulamaya göz yummayacağız...

SS Selim Ay'ın Terörle Mücadeleden Sorumlu İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı'na atanması üzerine gösterilen tepkilere Başbakan Tayyip Erdoğan her zamanki tavrıyla esip gülmüştü...

"Kaç yıl geçmiş? 14 yıl geçmiş ve 14 yıl içinde bu yazıları yazmayanlar, bu arkadaşımızla ilgili, 'İşkence yapmıştır, şunu yapmıştır, bunu yapmıştır' diye yazmayanlar, hele hele Diyarbakır gibi terörün kol gezdiği bir ilde görev yaparken bu tür yazıları yazmayanlar, İstanbul'a gelince neden rahatsız oldular, sormak lazım. Biz, bazı medya grupları bunları yazacak diye polisimizi, terörle mücadele etmiş bir arkadaşımızı onlara yedirtmeyiz".

Bu cümlelerin ardından milyonlarca devrimci soruyordu: Peki o zaman "Biz 12 Eylül'ü yargılayacağız, onlardan hesap soracağız," diye neden ortalıkta dolanıyoruz? 12 Eylül'ün üzerinden kaç yıl geçti? 33 yıl! Sonra sırf şov olsun diye ocağı sönmüş, mezarı kurumuş, dul bırakılmış, yetim öksüz bırakılmış devrimciler üzerinden siyasi rant telaşına düştünüz?

Lakabı SS Selim olan bir işkenceciyi İstanbul'a tayin ettiniz ve "Bunca yıldır aklınız neredeydi?" diye soruyorsun ama aklımız hep buradaydı 33 yıldır burada ve burada olmaya devam edecek ama adaletin olmadığı yerde bizlere başka yol bırakmadınız:

Ya bir yol bulacağız, ya bir yol açacağız... Başka yolu yok... Siz yedirtmezsiniz ama Sedat Selim AY yani mahkum ve tutukluların tabiri ile SS Selim'in işkence ve tecavüz kaydı yüzünden 71908/1 başvuru numaralı AIHM kararı ile mahkum edilmiş bu ülke sizi vicdanında yargılamıştır. Hep yargılayacaktır...

Bu satırları kaleme aldık... Eski kuşaklar hafızalarını tazelesin, vicdanı olanlar ve yoldaşlarına yeterince destek olmadığına inanarak kendilerini temize çeksinler; yeni kuşaklar ise ne olmuştu o dönem kısa bir özet halinde dahi olsa öğrensin, tartışsın, sual etsin istedik...

Çünkü bu konuda yazılan yazılara; eldeki görsel işitsel malzemelere rağmen yaşanmış şu olay neden daha çok çalışıp daha çok dayanışma içinde olmamız gerektiğini yeterince anlatıyor:

Bir röportaj... muhabir soruyor: "12 Eylül 1980 darbesi hangi yıl yapılmıştır?" Vatandaş bilgelikle cevap veriyor: "Haaa...o mu ? 1984'te tabii ki" Son söz sırtlan gülüşlü faşist artıklarına gelsin: Soykırım denince çatlı kaşlarınız, Sol-Kırım denince yüzünüzdeki tebessüm... SOLacaktır... Yaşasın Halkların Kardeşliği ve Tam Bağımsızlık! TEK YOL DEVRİM!

İyiymi oynamak veya stratejik ortaklık

HAKAN TABAKAN

Bizim Adana Akkapı'dan
Ustura Kemal'i
önceki yazılardan

hatırlıyorsunuzdur. Buradan birçok
hatırasını paylaşmıştık. Nesli tükenmiş hakiki
mahalle kabadayılardan.

Her mahalle gibi Akkapı'nın da kendine özgü
davranışları, simaları vardı, vardır. Onlardan bir
başkası da Kassap Zihni'ydi. O da rahmetli olup
gidenlerden. 'Kassap'lığı kasaplıktan değil; satırla
arsız, namussuz kovalamasından geliyordu.

Bir de Garip vardı. Çok yıllar önce bir gün,
yazlık sinemanın altındaki kebabçıda nefis dürüm
kebabımı bekliyordum. O sırada yan mahalleden
öğle sıcaklığında içtiğinden veya çektiğinden kafası
dumanlanmış biri meydan okuyarak Asker Bilal'in
kahvesine doğru gelmesin mi?! Nedir, ne değildir
diye millet şöyle bir yönelir caddeye. Kahvedekiler
de basra, pinaki, remi, hoşkin kâğıtlarını bırakıp
dışarı seçirtirler. Bizimki meydan okumasına
elinde çakı türü bir cisimle ve üstü çıplak devam
edip kahvenin önüne geldiğinde Garip kebabçıya
girer. "Usta!" der, "Şu soğan bıçağını versene
bi..." Kebabçı, "Niye Garip Abi?" diye öylesine
sorar tabii. "Yahu tespihin saçacağını keseceğim,
kötü duruyor."

Kavisli ve dolgun soğan bıçağını kapıldığı gibi
koşar, koşmaz uçar kabadayılık yapan adamın
-Tilki Selim derlerdi, ama bir itti- üzerine. Garip'i
henüz fark etmemiş Tilki Selim bir iki daha nara
atar ki milletin gayri ihtiyari baktığı yere o da gayri
ihtiyari bakar ve huyunu çok iyi bildiği Garip'in
elinde bir cisimle geldiğini görür. Tabii erkekleğin
ciddi bir yüzdesinin kaçmak olduğunu gayet
iyi bilen Tilki Selim topuklayıverir. Arkasında
Garip, Garip'in arkasında bütün kahve, onların
arkasında biz çocuklar...

Tanık olmak

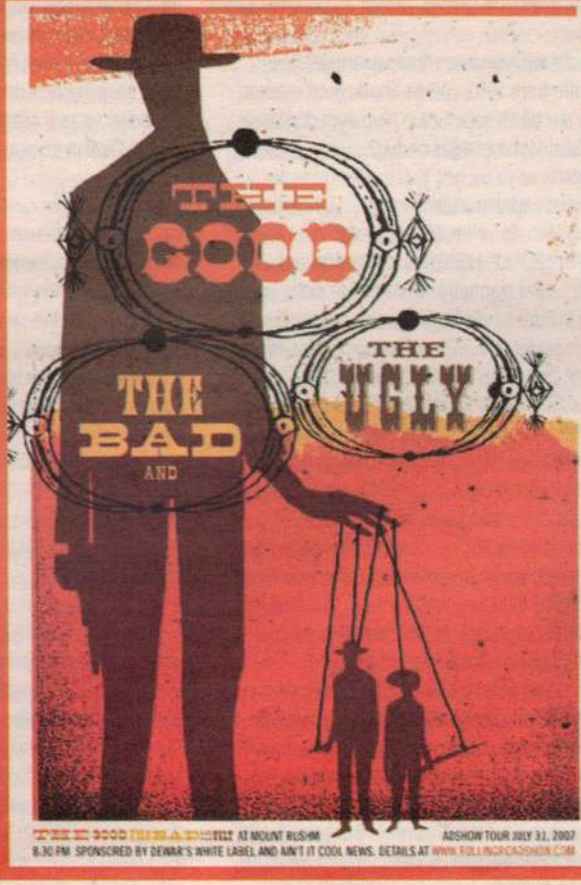
Az sonra bir cinayete tanık olacaktık, ki daha
önce olmuştu, basit bir husumetten dolayı iki
eski arkadaştan biri diğerini biz sokakta kulle
oyarken gözümüzün önünde beş kurşunla
öldürmüştü.

Tilki Selim, Mısırlı Kemal'in evinin önündeki
kavak ağacına tırmanıp paçayı hafif sıyrıklarla
kurtardı. Tabii mahalleli araya girmeseydi o
akşam Tilki'nin ruhuna bir el Fatıha okunabilirdi
pekala. Tilki Selim'i uzun yıllar görmedim sonra.

Hicabi vardı bir de. Yok, bu kabadayılardan
değildi. Kebabçıydı, ama asabi takımındandı
-Buna rağmen mahallelinin taktığı kebab
borçlarını tahsil edememekten iflas etmişti. Bir
gün Eczacı Ayhan'a, derin bir fısıltıyla, "Yiğen
bir hap ver de bu akşam yengenele..." Tabii işin
makarasında olan Ayhan, Hicabi Usta'ya kas
gevşetici verir. Hicabi de ertesi gün, "Ulan ne
verdin! Beni o 'bir'den de ettin!" diye bıçakla
usulen kovalamıştı Ayhan'ı. Sonra Fahri Balıkçı
vardı... Kendi kafalarına sikan Pusu vardı, Sarı
vardı...

Bir mahalle meselesinde, bazen kişisel, kimi
zaman keyfe keder bir mevzunun hallinde veya
yerel adaletin tecellisinde kötüymi oynayan iyi

Kötüyü oynayan
iyi adamların
mahallesinden, belli
bir zaman diliminde,
iyiyi oynayan kötü
adamların ülkesine
geçmek gibi bir
sarsıntı var, yaralayıcı
bir sarsıntıdır bu.
Vatandaşın iyi, güzel,
vicdani, insani, ahlaki
olan her bir şeye olan
itimadını hırpalayan
cinsten...

adamlardı hepsi. İşleri çok zordu. Ben o satırlı
kabadayı Kassap Zihni'nin Adana spor kapanıp
liglere katılamayınca, sinirinden değil efkârından
ağladığını bilirim. "Abi," demiştim, "Sen Kassap
değil Pamuk Zihni'sin, zaten armamızda da
var..." Gülerdi. Kötüyü oynamak gibi çok zorlu
bir işe kalkışmış iyi adamlardandı. Bu ne ağır bir
yük... Bir hayat girdabında, hele tercih ettikleri
boyunca, aleni, doğuştan, doğal, hakiki kötülere
karşı o kötü adamı oynamak, hatta bazen rol
çalarak oynamak hayatı bir mecburiyetti...

Biri, "Artık çocuklara yük oluyoruz, devir değişti,
mimiz benim sabilerin önünde engel," deyip
ödünc bir tabancayla kendini vurmuştu. Diğer
yiğit davranamamıştı. Düşündüğü bir meseleden
dolayı av tüfeğini boğazına dayayıp asılmıştı
tetiğe.

Öyledir, vardır her mahallenin bu tür hikâyeleri.

Barikat kapı

Akkapı, adından da anlaşılacağı gibi ak bir
kapı -ama yok AKP'nin akıyla bir ilgisi... Kurtuluş
savaşı yıllarında Şeyh Cemil Nardalı önderliğinde
direnin Adana'daki mevzilerinden biri olur. İşgale
karşı savaşır. Sonra 1970'li yılların sonunda, bir
yaz dönümünde yine, Maraş katliamının benzeri
Akkapı'da olacak diye bir haber dolınca kentte,
mahalle girişine barikatlar kurulduğunda da bir
direnin kapısıdır.

Derken 33 yıl sonra, çocukluğumdan kalan
o barikatı aynı yerde yine görünce yeni bir
direnşte, bilirim gönenir mahallenin hatıraları,
'iyi adam'ları... Yıllardır görmediğim Garip'i

görürüm kalabalıkta, yaşlanmıştı. Yazlık
sinemada 1970'lerde film öncesi konuşmalarını
yapan mahallenin Albert Parsons'u olan Aliço'yu
görürüm; yaşasaydı Kassap Hasan da olurdu
gaz maskesiyle sokaklarda; Ustura, Zihni, Hicabi,
Sarı, Pusu, Fahri... Ama Tilki olmazdı orada,
dedim ya onun cinsini... O, iyiyi oynamaya
çalışan kötü adamlardandı, fenaydı. Ya, bir de
böylesi var.

Kötüyü oynayan iyi adamlar

Kötüyü oynayan iyi adamların mahallesinden,
belli bir zaman diliminde, iyiyi oynayan kötü
adamların ülkesine geçmek gibi bir sarsıntı var,
yaralayıcı bir sarsıntıdır bu. Vatandaşın iyi, güzel,
vicdani, insani, ahlaki olan her bir şeye olan
itimadını hırpalayan cinsten...

İyiyi oynayan bu kötü adamların ülkesinde
standartlar hep çiftedir. Aynı olgunun farklı zaman
ve mekânlardaki olaylarına gösterilen refleksler
de iyiyi oynayan kötünün izlerini taşır. Bir siyasi
ikbal, ihale, köşe veya şahsi hırsın neticesinde
ya da bilmem neyinde ölümler üzerinden sayıya
ve kandırmacaya bağlı siyaset yapmaktan
zerre kadar hicap etmezler. Bu cins için örneğin
ölümlere üzölmek sadece dini bir ideoloji
gözyaşlarından başka bir şey dökmez.

Yahu, bir başka ülke vatandaşlarının yaşadığı
darbeden ve uğradığı katliamlardan kendine bir
mağduriyet çıkararak ve bu hazin durumu siyasi
bir iç malzemeye dönüştürüp bundan kendine
yeni bir mevzi edinir olup kaybolmuş itibarını
böylece yeniden sağlama çabasıyla dönenen bir

başka kitle gördünüz mü? Dünya değil, insanlık
tarihinde?

Kimse savunmasa da Mısır halkının haklarını
savunacağız derken, iyi adamlar oluyorsunuz
demek? Hayır, peki ya ülkemdeki demokrasi
beklentisi, polis şiddeti, cadı avı, korku salmalar,
Gezi ölümleri, peki ya Roboski, olağanlaşmış Irak
ölümleri hatta Bahrein de demeyeceğim, genel bir
hassasiyet falan lafı etmeyeceğim. Aynı noktada
demir dövüp durmayacağım. Ama kötü adamların
iyiyi oynamasını da yemeyeceğim.

Ahlak, namus, iyilik, erdem, doğruluk, adalet,
filan zaman ve zemine göre değişir bu meyanda;
ısı eksi 20 dereceye düşünce her tanım değişir,
kavramlar kuru yapraklara döner. Bu manada,
eksi 20 yaşıyor bakınız...

Mısır diye feryat figan TV, gazete, meydan
derken endam eden "çıkar gruplarının" laflarını
okuyup dinledikçe şu daha net görünüyor; oradaki
darbe de umurunuzda değil, katledilen insanlar
da. Sizin için aslanan bu trajediden kendinize nasıl
bir siyasi, maddi, manevi istikbal kuracağınızdır,
kendi mevzilerinizi nasıl diri tutacağınızdır,
Gezi'de yediğiniz golleri kalenizden nasıl
çıkacağınızdır, stratejik derinliğinizin şeysidir...
Her konuşmanızda, her yazınızda suçüstü
yakalanıyorsunuz.

Masum değilsiniz, zira iyiyi oynayan kötü, çok
kötü adamlarsınız.

Stratejik ortaklık

Ustura Kemal'in kahvehane işlettiği
zamanlardan kalma şöyle bir sahne rivayet edilir:

Tüccar Mahmut, Ustura ile mahalle merasının
kullanımı konusunu tartışıyordu. Usturayı bir
stratejik ortaklığa ikna etmeye çalışır:

Mahmut: Bak muhterem kardeşim, kanalın
hemen ötesindeki toprakları kapatmayı
düşünüyorum ki oradan meraya atlamam kolay
olur.

Ustura: Atlamak derken?

Mahmut: Merayı topraklarıma dâhil edeceğim
yani. Bereketli, hem de bakır bir alandır. Tabi seni
de unutmayacağım canım. Bu ulvi davada bana
manevi desteğin lazım.

Ustura: Ulvi ha! Öyle bir dava varsa o zaman
merayı ben ele geçiririm...

Mahmut: Bu daha iyi olur canım, ben de
senden makul bir fiyata alırım. Tapu derdini de
düşünme, ben meseleyi meşru hale getiririm.

Ustura: İnanıyorum ki yaparsın. Peki,
mahallelinin ineği, kuzusu nerede otlayacak?

Mahmut: Canım bir süre öyle kullanılır mera.
Ama dünya hep aynı kalacak değil ya. İlerisini
düşünmek lazım... O topraklara çok ihtiyaç
olacak.

Ustura: Hangi açıdan?

Mahmut: Geleceğimizin açısından.

Ustura: Anladım.

Mahmut: Bak buna sevindim.

Ustura: Çayını içtin mi Mahmut Ağa?

Mahmut: İçtim muhterem kardeşim.

Ustura: İyi, şimdi siktir git bu mekândan...

Peki, hadi için o dem'li çaylarınızı siz. İçiniz...
Bekleriz... Bir 21. Yüzyıl karanlığından çıkmaya
ahdetmişken kavmimiz...

Kaleci Rüştü gol kurtardığı zaman canlı yayında, "Seni her yerinden öpüyorum Rüştü!" diye bağırın bu arkadaş Tayyip Erdoğan karşısında neler yapmazdı?! Yaptı da zaten...

Karışık hisler, evladiyelik tespitler

İLKER ARSLAN

* Başbakan Suat'ı tokatlamış elma yanakların sırtı çözüldü.

* Ayşe Arman'ı görünce sapıtanlar kervanına Gonca Vuslateri de katıldı ama öyle böyle katılmadı: "Seviştikten sonra şiir yazarım." Ben de bu pası alıyor, göğsümden yumuşatıyorum ve: "Herif erken boşalıyorsa ne yapıyorsun 'haiku' mu yazıyorsun?"

* En iyi filmi, en iyi senaryoyu başka filmlere ver ama en iyi yönetmeni aman Reha Erdem'e verin, aman... Bu seneki Altın Koza'da da durum değişmedi. Merakımı mazur görün, aslında şunu mu demek istiyorsunuz? "Bu adam kötü senaryo yazar, bu yazdığı kötü senaryolarından, kötü filmler ortaya çıkartır ama şimdi yukarda Allah var iyi yönetmendir."

* Eskiden sadece Eurovizyon'a katılırdık. Öncesinde acayip havaya girer, kaybedince yıkılır ama bir kaç gün sonra unuttur, böyle yaşar giderdik. 'Şuursuz Akp' ve 'Sınırsız Yandaş Basın' sonrası yurtdışındaki bütün organizasyonlara özellikle de spor organizasyonlarına bulaşmaya başladık. Hem de öyle böyle bulaşma değil, eskiden sadece güreşçileri yolladığımız organizasyonlara artık, "Biz yapacağız!" diyerek bodoslama daldık. Önce devşirme sporcularla madalyalar almaya başladık, sonra kendi sporcularımızı fişekledik, yeteneklerine, yeteneklerinin sınırlarına, bunları çağa uygun antre etmeye özen göstermedik, bunların hepsinin yerine kendimize yakışanı yaptık; ödül miktarını artırdık. Sonuç: Hiç olmayacak branşlarda olmayacak madalyalar aldık, televizyon

karşısında tüm milliyetçi duygularla ay yıldızlı bayrağımız dalgalandırken göz yaşlarına boğulduk. Ama o göz yaşları kurumadan kazanılan bütün madalyalar teker teker toplandı, çünkü hepsi dopinge alınmıştı. Bize düşen olimpiyatı falan unutmak olmalıyken sanki o dopingleri biz yapmamışız gibi, bu halkın parasıyla, daha da bi asıldık olimpiyata. Çünkü cuma namazı sonrası dua edip her şeye kavuşacağını sanan dongozlar tarafından yönetiliyorduk. Sonuç? Elbette hüsrana... Olimpiyatları kaybetmesek eğer, kendimizden çok bahsettirecek bir açılışa imza atardık. Öyle büyük koreografiyle falan değil, açılışa kurban kesmeyi seven AKP zihniyeti herhalde olimpiyatı tek koçla geçirmezdi, devesiyle, danasıyla sürü telef ederdi. Ve uzun yıllar konuşulurdu bu açılış, elbette oyuncuların alınlarına bu kurbanların kanı sürülerek koreografi daha da zenginleştirilirdi. Bu tür olaylara iyi tarafından da bakmak lazım aslında; olimpiyatları iyi ki almadık, bir sürü masraf çıkacaktı başımıza. Mesela kerhaneyi de boyatmak gerekecekti çünkü en son 6. Filo geldiğinde boyatmıştık. Kaç sene geçti üzerinden bok götürüyordur şimdi orayı, rezil olurduk cümle kefareye...

* Tokat sonrası ilk karşılaşma:

Erdoğan: Suat gel!

Suat 'gelmeyeceğim' der gibi bir hareket yapar.

Erdoğan: Oğlum gelsene!

Suat ağlamaklı, dudağını bükerek, "Vurmayacan ama..."

* Bu ülkede ustalık kurumuna asla güvenilmez. "Geleceğim," der gelmez, dediği zamanda mutlaka bitirmez ve mutlaka kafasına göre yapar. bkz. Tayyip Usta.

* Türkiye gazetesi eskiden okuyucularına stres bileziği, elektrikli şofben ve evliyalarsansiklopedisi verirdi şimdi 'dönek' veriyor.

* Kadınla erkeği her ortamda ayırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Plajlar, okullar, otobüsler derken, kadınlar matinesindeki orkestra elemanlarının önüne bile perde çektiler. Ulan madem erkek erkeğe, kadın kadına olmaya bu kadar meraklısınız, eşcinsellerden neden nefret ediyorsunuz, sizin için ideal seçim.

* Boşluk doldurmaca: Salih Memecan'a biri ... olduğunu söyleyin çünkü o hâlâ kendini karikatürist sanıyor.

* Metin Oktay'ın yaptığı yüzlerce güzel şey vardır. Bir tanesi çok kel alaka

görünse bile 'Kral'ı tanyanlar garipsemez. Metin Oktay, Ümit Besen'i ilk keşfeden adamdır. Evet şaka gibi ama gerçek, baba gece hayatını çok severmiş. Bir Adana seyahatinde masasını kurmuş demlenirken, bu yumuşak sesli, tatar gözlü çocuğu fark etmiş. Sesi, sahnesi hoşuna gitmiş. İstanbul'a gelmesini, sesinin iyi olduğunu ve gelirse yardımcı olacağını da belirtmiş. Ümit Besen bunu dinleyip gelmiş. Geliş o geliş. Kralın bu tür golleri de vardır yani...

*Tokat sonrası Suat...

A. Ağlayarak mekanı terk etmiştir.

B. Öpmek için Erdoğan'ın eline saldırmıştır.

C. Diğer yanağını uzatmıştır.

D. Maalesef hepsi...

* Gezicilere alternatif eylem önerileri: İçip içip dayanalım kapısına. "Ekoseli, ekoseli! Çık ulan dışarı belalın geldi!"

* Barbi'nin 'efemine' manitası Ken'in minyatürü Beyoğlu belediye başkanımız gökkuşağı renklerine boyanan merdivenleri hiç beğenmeyip bir gecede griye boyama faaliyetinde bulundu. Bunlar durumu hâlâ kavrayamadılar, Gezi'den sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak bizim oğlan! Bunu aklınızın bi tarafına yazın! Ayrıca Beyoğlu dediğin yer eşcinselin harman olduğu yerdir. Bu renkli kardeşlerim, abilerim, ablalarım oraları turnaklarıyla kazıyarak kendilerine yurt ettiler, ne hortum Süleymanlar, ne işkenceciler gördüler, bırakmadılar. Ayrıca bu arkadaşlar da gidip Konya'da Mevlana Parkı'nın merdivenlerini boyamıyorlar, kendi semtini, kendi sokağını, kendi merdivenini boyuyor.

* Obama Suriye'ye girip girmeme konusunda karar aşamasındaydı. Yeni Şafak Amerika ile Suriye'ye girmemizi o kadar istiyordu ki, bu yolda halkına yalan söylemekten de çekinmiyordu. Patlattı manşeti, "Türkiye tek bir mermi atmayacak"! "A be yalancı, a be Allah'tan korkmaz! Peki nasıl savaşıacak, düşmanın koynuna mı girecek?" demezler mi adama.

* Parasız yatılı okumuş adam masa tenisinde, cezaevi görmüş adam voleybolda iyidir, öyle bir yenilirsin ki aklın şaşar.

* USTANIN HİKAYESİ: Yıllardır televizyon sektörünün içindeyim, az çok bu işlerden anlıyorum. Ben bu kadar tanıtımı yapıp, bu kadar boş çıkan başka bir iş görmedim. Günler öncesinden tanıtımlar başladı. İlk olarak Beyaz TV'nin en çok izlenen programlarında iş dillendirilmeye başlandı. Beyaz Futbol yorumcuları 'acayip bir şey' olduğundan, 'çok acayip sürprizler' in bizi beklediğinden, 'başbakanın hiç bilmediğimiz yönleri'yle karşılaşacağımızdan bahsediyorlardı. Böyle şeyleri önceden bilmeyi marifet sayan "Vip dostu" Sinan Engin, "Çok acayip şeyler olacak, ben birkaç sürprizi biliyorum ama

MANYAK SÖZLÜK

* Melih Başgan: 1. Şiddetli cehalet... 2. Heba olmuş gamzeler.

* Suat'ı Tokatlamak: (Argo) İçini boşaltmak.

* Sabri Reyiz: Heba olan mavi gözler.

söylemem," diyerek hem kendisinin, hem de programın üstüne çatır çatır basıyordu. Sonra tanıtımlar dönmeye başladı, yandaş ünlüler başbakanla ilgili anılarını anlatıyorlardı. Hiçbir ilginçlik yoktu anılarda, herhalde işin ballı tarafı canlı yayına saklandı diye düşündük. Tanıtımlardan anladığım kadarıyla bir zamanlar Uğur Dündar'ın yaptığı "İşte Hayatımız" tarzı bir program olacaktı. Tayyip Erdoğan'ın hayatının bilinmeyen yönleri geçmişten bugüne sürpriz konuklar eşliğinde ekrana gelecekti. Hem ona sürpriz olacaktı, hem de bize. Bu Sinan Engin'in falan bildiği acayip sürprizler kimler olabilir diye kafa yordum. Mesela biri Berlusconi olabilir diye düşündüm, çünkü bir aralar pek iyilerdi. Eğer adamı getirmeyi başarabildilerse elbette ilginç bir program olabilirdi. Ama bana göre en ilginç konuk Esad olurdu. Bir aralar ailecek tatile bile çıktıkları Esad gelse, geçmişten hoş anılar anlatsa sonunda Tayyip Erdoğan'ın elini öpse, af dilese, "Kurtar beni!" dese, bomba gibi bir program olmaz mıydı? Olurdu elbet. Ama bunların hiçbirini olmadı, ünlülerin tanıtımlarda anlattıkları kuru, tatsız, anı desen anı değil garipliklerden başka bir şey yoktu. Sürpriz konuk falan gelmedi. Tayyip Erdoğan hakkında Emine Hanım'ı istemeye giderken çikolatalı baklava yaptırmayı dışında ilginç bir şey öğrenmedik. Aslında işin başında duruma uyanmalıydık, sunucu Ertem Şener'di. Kaleci Rüştü gol kurtardığı zaman canlı yayında, "Seni her yerinden öpüyorum Rüştü!" diye bağırın bu arkadaş Tayyip Erdoğan karşısında neler yapmazdı! Yaptı da zaten, onu izlerken ben insanlığımdan utandım. Elbette arkasında Melih Başgan'ın, "Ertem'in" olduğu programdan da başka bir şey beklenmezdi. Bakalım gelecek günler neler gösterecek bu ülkenin televizyonları bundan daha da kötüsünü yapmayı başarabilecek mi?

*Tokat ve kına olayları üst üste geldi bu yüzden artık Suat'a "Kınalı Yapıncak" diyelim mi?

KARŞIYAKA ÇARŞI tribüne sahip çıkıyor

Karşıyaka Çarşı Grubu olarak Foça Acarlar'da düzenlenen Akdeniz Dayanışma Platformu'nun organize ettiği kampta İzmir çıkışlı Taraftar Hakları Derneği'nin forumunda katılımcıydık. Gezi süreci sonrası, yazın bitimine yakın tribünün örgütlü olmasının arkasındaki tehdit çok baskın olacak ki, diğer tutuklamalar için gösterilen sebepsiz tavır aynı şekilde tribünlere de sıçradı.

Zaten uzun dönemli, bildiririz de dile getirdiğimiz doğrudan tribün emekçilerine yönelik sıkıntılar gün yüzüne çıktı. Gezi sürecinde İstanbul'da Beşiktaş Çarşı Grubu, İzmir'de Karşıyaka Çarşı Grubu ve Göztepe taraftarlarının birlikte hareketi, diğer illerdeki taraftar gruplarının desteği ile tribünün önemli bir tehdit olduğu kanısına varıldı.

Halbuki istedikleri halkın istediği şeylerden farksızdı. Özgür, demokratik, kendisine yaşam alanı bırakılmış bir çevre.

Bu yoğunluk ile biz de Karşıyaka Çarşı Grubu olarak Taraftar Hakları Derneğinin (T.H.D.) Foça'da yapılması planlanan Akdeniz Dayanışma Platformu Bünyesinde düzenlenmiş olduğu forumun davetine icabet ettik.

İsteklerimizi, mevcut sıkıntıları ve tribün emekçileri olarak yaşadığımız problemleri dile getirmeden önce İzmir çıkışlı Taraftarın Haklarını ve sıkıntılarını dile getiren, çözüm arayan böyle bir derneğin varlığından müthiş mutluluk duyuyoruz. Taraftar Hakları Derneği Başkanı Devrim Cem Erturan'ın da katılımda bulunan tribün emekçilerinin bir araya gelmesi adına verdiği emeğin önemine değinmeden geçemeyeceğiz.

Karşıyaka Çarşı Grubu ile foruma katılımcı olarak gelen Beşiktaş Çarşı Grubu, Fenerbahçe Sol Açık, Galatasaray Tek Yumruk, Göztepe Ya Basta taraftar grupları sözcüleri de benzer sıkıntıları dile getirdi. Genel olarak problemlerin büyük kısmı 6222 sayılı Sporda Şiddet Yasasının tribün emekçilerinin nefes alacak alanlarını da kısıtlaması ile ilgiliydi.

Katılımcı olan tüm taraftar gruplarının, manifestonun son cümlesine atfta bulunarak söylediği "Dünyanın Tüm Taraftarları Birleşmeli" şiarı ile geldiği forumda kardeşlikten ve çözüm tartışmalarından farklı yapıda bir şey çıkması beklenemezdi. Öyle de oldu..

Yaşanılan sıkıntılar tüm tribün emekçilerinin yaşadıkları sıkıntılar. Bildiriminiz sonunda bahsettiğimiz sıkıntılar öncesi Karşıyaka Taraftarının geçmişi ve gezi ruhuna ilişkin Karşıyaka Çarşı'nın bakış açısı şu şekilde;

KARŞIYAKA ÇARŞI olarak Taraftar Hakları Derneği'nin çağrısını aldığımızda tarihimize ve kuruluşumuzdan bu yana yaşadığımız değerlere ait bazı ortak noktalar bulduk. Ve bu tarihsel birikimimizle hem bu anlamlı dayanışmaya katkı koymak hem de birlik olmak adına katılma kararı aldık.

Direniş ve başkaldırı Karşıyaka Spor Kulübünün kuruluş amacıdır. Kuvayı Milliye hareketine destek olmak, bölgedeki yoksul Müslüman nüfusun tefeci-bezirgan gayrimüslim sermaye sahiplerine karşı direnişini örgütlemek için kurulan bir kulüptür. Bizler yaşadığımız günlere Mustafa Kemal'in armamıza armağan ettiği ay-yıldız ve kuruluş tarihimiz penceresinden bakıyoruz. KafSınKaf tezahüratı K.S.K'nin baş harflerinin Osmanlıca söylenmesidir. Bu anlamda köklerini inkar etmeden, aydın olunabileceğinin en ibret verici örneğidir varlığımız. Her Yer Taksim Her Yer Direniş sloganının köklerini besleyen Gezi Parkı'ndaki o ağaçların en temel bileşenlerinden biri olmayı da işte sırf bu yüzden çok önemsiyoruz.

Aramızda İstanbul tribünlerinden dostlarımız var. Onları farklı renklerle, farklı tribünlerde yaşadığımız

emin olduğumuz geçmiş bir zamanı ortak bir bellekte anımsamaya davet ediyoruz. Eminiz onlar da aynı zamanlarda değişik statlarda, farklı şehirlerde de olsa vereceğimiz bu örneğin bir parçası oldukları tribünlerde. Sene 95-96 yılları TSYD Kupası maçlarının hala oynandığı zamanlar İzmir'de, bizler Alsancak Stadı'nda tribünleri yarı yarıya paylaştığımız zamanları hatırlıyoruz. İzmirli dostlar bilir. Açık ve Kapalı tribünlere birçok giriş vardır, ama tribünde yer almak için tek bir geçiş noktası vardır. Biz Göztepe taraftarlarının önünden, arkadaşlarımıza selam vererek açık tribünün sol tarafına geçip hem KARŞIYAKAMIZIN hem Göztepe'nin yeni transferlerini izlemekten keyif aldığımız maçları hatırlıyoruz. O günlerden aklımızda kalan detaylar arasında kesinlikle küfür, kavgı, yaralama vb. olaylar yok. Rekabet yok mu? Allah'ına kadar var! Ama sevgi, saygı her şeyden öte. Ufak tefek olaylar yok mu onlar da tuzu biberi.. Taraftar forumundayız ya, öncelikle bizim cevabını bulmak istediğimiz soru: "ne oldu da, bizler birbirimizden bu kadar ayrı düştük"? Öncelikle bu sorunun cevabının bulunması, bu sorunun cevabını herkesin kendi camiası özelinde sorgulaması ve bulduğu cevapları camiasına anlatması en büyük temennimiz. Çünkü artık herkese karşı tek başına olmanın değil, bir olmanın zamanıdır. Çok değil 17-18 yıl önce birlikte maç izleyebiliyorken, ne oldu da birbirimizden bu kadar ayrı kaldık? Koro halinde küfreden, aynı şehrin takımlarına, yüzde 10 gibi yüzde 5 gibi kotalar uygulayan, hatta deplasman seyircisi yasağı koyan saçma sapan sistemlerin esiri olduk. Önce bunun cevabını bulalım. Biz biliyoruz ki tribünler bu ayrımcılığı bir maçla çözebilirler. Özellikle farklı görüşleri bir potada eritmeyi ve ortak bir dil üretmeyi, 100 yılı aşkın bir zamandır başaran KARŞIYAKA camiasında olduğu kadar kolay olmalı bu diğer tribünler içinde. İnsan olmanın tarifi tek çünkü tüm dillerde ve zihinlerde. Kulüplerin kanaat önderleri, tribün liderleri, yöneticileri bir araya gelirler Gezi Parkı ruhunun rüzgarını arkalarına alarak; "bizler nasıl bu şehrin parklarını, bahçelerini, ortak yaşam alanlarını paylaşıyorsak statları da paylaşabiliriz, hiçbir futbol maçı bir insan hayatından daha değerli değildir, futbol bir eğlencedir ve hayatın ta kendisidir" mesajını vermedilerler. Bu rüzgar tribünlerden tüm ülkeye yayılabilir. Çünkü tribünlerin toplamı il il, ilçe ilçe, vatandır, millettir, uğruna yaşanacak değerlerin toplamıdır. Bizlerin Gezi mirasına

dair en büyük borcumuzun bu olduğunu düşünüyoruz. Biraz miras biraz alın teri yani mevzumuz. Bize "ya taraf olursun ya bertaraf" kültürü empoze edildi de bizler bunu neden futbol maçları için bile kabul ettik, niye bu durumu hiç sorgulamadık ki Gezi ye kadar. Bunu artık iyice düşünmemiz lazım. Kendi statlarımızda neden deplasman takımı etiketini kabul ettik, kendi evimizde neden gurbeti yaşadık, niye belki de dünyanın en modern en aydın kentinde birbirimize düşman olduk. Bu soruların cevabını artık bulmamız gerekli. İzmir özelinde konuşuyoruz belki de 6 tane cumhuriyet tarihiyle yaşıt İzmir kulübünün Süperlig'de tek bir temsilcisinin olmamasının cevabı bunun altında gizlidir, kim bilir.

Eğer bir yerde "siyaset" yapıyorsa biliyoruz ki orada para vardır ekonomi vardır. Eğer biri size sahalarda siyasete izin vermez diyorsa bilin ki bunun anlamı bu pastayı size yedirmeyizdir. Bu noktada Türk futbolunun ekonomisine kısaca değinip, sosyoekonomik bir analiz yapıp son olarak ta madde madde önerilerle konuşmamızı sonlandıracamız.

Lig Tv, 2010 yılının başındaki ihaleyi 321 milyon dolarla kazanarak 2014 yılına kadar yayın haklarını elinde bulundurmaktadır. Süper Lig, aynı zamanda 397 milyon avruluk hasılatıyla Avrupa'da en çok gelir getiren 8. lig durumundadır. Spor Toto'nun Süper Lig isim hakkı için ödediği bedel 210 milyon liradır. Spor Toto'nun futbol adına en önemli kalemi şüphesiz iddia gelirleri. 2004 yılında oynatılmaya başlayan iddia 2009 yılı verilerine göre vergi gelirleri dahil 8 milyarlık bir ciro yaptı (eski parayla yazalım 8 katrilyon). Bu cironun 2013 verilerine göre 15-20 milyar lira aralığında seyrettiği tahmin ediliyor. Bu paraların hangi kalemlere aktarıldığını da anlatıp sizleri iyice rakamlara bağmayalım. Ancak 2004 yılında oynatılmaya başlanan bu oyundan toplam pastaya bakıldığında kulüplerimize aslan payının ayrıldığını kimse iddia edemez. Sistem ülke genelinde toplanan paranın yüzde 10'unu ülkede bırakıp yüzde 90'ını yurtdışına dağıtmaya doğru evrilmiş durumda. Daha doğru bir anlatımla üzerine iddia oynanan takımların pay olmasına doğru evrilmiş durumda. Ancak her halükarda toplam paranın önemli kısmı vergi olarak devlet fonlarına aktarılıyor. Bu konuda 2004'ten bu yana sistemde bir değişiklik yok. Şimdi bir soru soralım, Bu kadar para kimin sırtından kazanılıyor? Bu oyunu sevenlerin sırtından

yani biz taraftarların sırtından kazanılıyor. Bu oyun bizim sevgimiz, bizim aşkımız, bizim paramız sayesinde oynanıyor. Peki bu kadar toplanan paradan bizlere düşen pay ne? Taraftar derneklerine aktarılan pay ne? Koca bir sıfır. Bu anlamda bizler taraftarların ortak değerler ve haklar çerçevesinde birleşmesini çok önemsiyoruz. Bu noktada manifestonun son cümlesini biraz değiştirerek diyoruz ki: Dünyanın tüm taraftarları birleşmeli. Çünkü zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şey yok. Bu oyunun gerçek sahiplerinin bizler yani taraftarlar olduğunun bilinmesini istiyoruz. Bizim dışımızda bu oyunun tüm paydaşları bu işin profesyonelleri; futbolcular, yöneticiler, hakemler, medya, devlet... Biz hariç herkes bu işten ekmecek, pardon, pasta yiyor. Bunun anlamı şu, biz bu saydığımız profesyonellerin patronlarıyız. Cebimize 5 kuruş girmiyor bu işten, ama patron biziz. Bu oyun bizim paramızla bizim emeğimizle bizim sevgimizle aşkımızla ayakta duruyor. Taraftarlar olmasa endüstriyel futbolda herkes işsiz kalır. Her şeyden önemlisi gücümüzün farkına varmalı ve birleşmeliyiz. Sözde değil, kalpte duyguda akıldaki mantıktaki birleşmeliyiz. Ve bir olduğumuzu hissettirmeliyiz. Ve bu pastadan hak ettiğimiz payı almamız. Bu olayın ekonomik yönü, gelelim sosyal yönüne.

Sözün bir hayli uzattık diğer isteklerimizi madde madde özetlemek istiyoruz:

* Pankartımızı özgürce stada sokabilmek ve mesajımızı iletebilmek istiyoruz.

* Polis futbol sahalalarında biber gazı kullanmasını, taraftarın bakışlarıyla, kameralarıyla tahrik etmesini istiyoruz

* Davulları, davul tokmaklarını, zurnaları, trompetleri, yöresel tüm müzik aletlerini özgürce sahalara sokabilmek istiyoruz.

* Profesyonel bir spor kulübünün tüm lisanslı sporcularının istediği maçlara bilet almaksızın girebilmesini saha içi kadar tribünleri de tanımasını istiyoruz.

* Sporda şiddet yasasının ülkedeki tüm taraftar derneklerinin liderlerinin katılacağı bir organizasyonla tekrar tartışılıp, yapılandırılmasını istiyoruz. Çünkü 6222 bize göre tribün kültürünü bilmeyenlerin yazdığı bir yönetmeliktir. Madde madde tartışmaya hiç lüzum yok.

* Derbi maçlarda ya da herhangi bir maçta deplasman taraftarına uygulanan kotaların kaldırılmasını, taraftar uzlaşısına bu kotaları kendilerinin belirlemesinin karara bağlanmasını istiyoruz.

* Seyircisiz maç oynama cezasının kaldırılmasını istiyoruz. Bu ceza çok aptalca ve bu güzel oyunun ruhuna açıkça bir saldırıdır. Bunu yerine federasyon illa bir ceza verecekse seyircisiz maç oynatmak yerine oynanan maçın gelirlerine el koyabilir.

* Medya gelirleri bu oyunda kulüplerin ayakta kalması için şüphesiz çok önemli bir kalemdir. Ancak Barcelona- Real Madrid maçı gibi dünyanın en büyük derbilerinden birini kamuya açık bir kanaldan ücretsiz izleyebiliyorken, alelade bir süper lig maçını TV'de izlemek için bir yılda asgari ücrete yakın bir rakamı ihaleyi alan firmaya ödemeyi bu işin emekçileri olarak reddediyoruz. Buna alternatif olarak sadece internet üzerinden taraftarların kendi amatör imkânlarıyla livestream vb. kanalları kullanarak maçları yayınlabilmesine imkân tanıyan yasal düzenlemelerin önünü açılmasını istiyoruz.

SÖZÜN ÖZÜ, BU OYUNUN GERÇEK SAHİPLERİ OLAN TARAFTARLARA HAKKININ TESLİM EDİLMESİNİ İSTİYORUZ.

**KARŞIYAKA ÇARŞI GRUBU Adına
Sezai Ütüklerli, Burkal Efe Sakızlıoğlu**

Hükümet gidicidir

ERTAŞ ERZİNCAN

Gezi olayları, bileşenleri itibarı ile sadece iktidarı değil, muhalefeti de şaşırttı.

Bu şaşkınlığı yaratan unsurların en önemlilerinden biri de şüphesiz genelde futbol taraftarları özelde ise, ÇArşı grubuydu. ÇArşı grubu, Gezi direnişine kadar da, çok çarpıcı gösterilere imza atmıştı. İlk çırpıda akla gelenler, Hrant Dink'in katli sonrası Beşiktaş'ın oynadığı ilk maçta, birçok stadyumu beyaz bere istila etmişken, hem Hrant Dink'in son yazısını hem de barışa atfen bir siyah bir de beyaz güvercin uçurmaları, Galatasaray maçının 65. dakikasında Van Depremine dikkat çekmek için soyunmaları, ırkçılığa karşı "Hepimiz Eto'o'yuz" pankartı açmaları, toplu kan bağışları sayılabilir.

Gezi direnişi sürecinde ise, sola eğilimi olan diğer taraftar grupları ile birlikte ÇArşı da ziyadesi ile aktif bir rol oynadı. Fakat ÇArşı hem kitleselliği, hem heterojenliği hem de yarattığı etkinin miktarı ile, egemenler için bir başka kaygı verici unsur oldu bu süreçte. Üstüne, muhalif taraftarların, İstanbul United adı altında birleşmeleri ve şiddete maruz nazırın şiddet ile tehditlerine rağmen maç öncesi ve 34. dakika tezahüratları eklenince, "İstanbul Aşığı" malum şahsın İstanbul'u yeniden fethetmesi kaçınılmaz oldu.

Bilvesile 1453 Kartalları kurulmuş oldu. Yalnız bu iş için bir Ulubatlı Hasan bulmak mümkün olmayınca; İsmail Er, Ahmet Anılsın ve Erdem Fora ile idare etmek durumunda kaldı "İstanbul Aşığı". Ve tezgah Galatasaray maçında sergilenmeye başlandı. Maç öncesi İsmail Er ve Ahmet Anılsın'ın sosyal paylaşım sitelerinde itiraf ettikleri üzere, temin edilen beşer biletle, aranmadan girdikleri stadyumda, uzatma dakikaları oynanırken sahaya girip, taraftarlara yapılacak operasyonun kıvılcımını çaktılar.

Tezgaha binaen başlayan gözaltılarda ÇArşı üyeleri ile birlikte, bal tutup parmak yalayan grup üyeleri de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlara isnat edilen suç ise baskı yolu ile yöneticilerden bilet almak, şiddet için organize olmak vs. Fakat burada bir acayıplık var. İstanbul United'in Fethi için elleri ile kurdurdukları 1453 Kartalları grubunun başı olan Erdem Fora ve Federasyon başkanı Yıldırım Demirörenin tam da bu duruma denk düşen bir ilişkileri 2011 yılında teknik takibe yakalanmış. Erdem Fora, o dönem ÇArşı grubuna karşı denge kursu diye bilet vs ile sübvansede edilmiş. (Sabah gazetesi, 26 Mart 2011) Kazlıçeşme mitinginde de boy gösteren Erdem Fora ile ilgili bir başka bilgi de, 250.000 USD karşılığı miras cinayeti işlemekten ceza alıp bir süre hapis yatıp Rahşan affı ile çıkmış olması (08.08.2008 Hürriyet). Yani Erdem Fora da, Yıldırım Demirören de, İsmail Er de, Ahmet Anılsın da gözaltılara gerekçe yaptıkları argümanların hepsine ziyadesiyle haizler.

Hülasa, bir hükümet kendine karşı örgütsüz ve heterojen bir muhalefeti bastırmak için bu tarz ilişkilere dahi giriyorsa, gidicidir ve giderken kaybedecekleri kendileri adına çok kaygı vericidir.

Grayderi oynatan 'his insanları'

SITKI DEMİRKAN

Oooh ÇArşı'yı da susturdular, tribünden attılar bi kumpasa getirip, memleket şimdi dikenini bırak, dalsız gülistan şekline büründü. Şimdi şu evde zor tutulan yüzde elli ister Taksim'e çıkar cümbüş eder cümbür cemaat, ister sadece onlara izin verildiği için evlad-u ayalını Beşiktaş'ın iç saha maçlarına gönderir hiçbir şeyden endişe duymaksızın.

Garibim kırpık bıyık zihniyet kuvvetle muhtemel bu minvalde düşünüyordur. Ciddi ciddi aykırı çıkan her sesi susturacaklarını zannedip özgüven orgazmı yaşıyor olmaları da olasılık dahilinde tabii.

Bir de bunların jöle beyinli danışmanları, toplum mühendisleri, istihbarat ve strateji uzmanları malum maçtan hareketle tribün liderleri gibi bir garip sıfatla yaftaladıkları maçları tribünün korkuluğuna çıkarak seyreden, hepi topu üç beş tribün bestesinin maestroluğunu yapan garibanları toplatıyor evlerinden.

Öyle ya; kişi kendinden bilir işi birkaç akıl hocasının peşine takılıp direniş türküleri çığırmaya başladı sanki memleket. Allah bilir tırım tırım Davulcu Vedat diye birini arıyorlardır Köyüçü'nde. E malum duvarlara altı numara fırçayla "Davulcu Vedat'ın askerleriyiz" yazarak deşifre etti kendisini çapulcular.

Halbuki yıllardır kimselerin (şimdilerde bir numaralı ÇArşı muhabbi olanlar dahil) anlamaya yanaşmadığı bir gerçek var: **ÇArşı bir oluşumun, bir taraftar grubunun, bir biraraya gelişin adı değil. ÇArşı; bir duygu aidiyetinin ismi. Bu kadar net, yalın ve kısa.**

Ve evet işte tam da bu duygu birlikteliği birbiriyile hiçbir

tanışıklığı olmayan yığınları sokağa dökabiliyor, grayderleri ya da tomaları kendi eşyası gibi algılatırabiliyor. Çünkü tomanın kumanda mahalline oturanların da grayderin üstünde salkımlı saçak pozlar veren elemanların da hepsinde aynı duygudan hareketle varılan bir fikir aynılığı var. "Abicim bunlar kamu malıysa benim malım demektir, çünkü kamu benim!.."

Bu yüzden şimdi sadece bir takımın ve biraz öne çıkan taraftar grubunun sesini kıstığını zanneden, Üstat GHK'nın deyimiyle, dombalaklar, yarın sesini trbünden kovdukları ÇArşı kulaklarının dibinde bas bas bağırmağa başlayınca saklanacak delik arayacaklar.

Bir de kadınlara ve çocuklara terk edilen maç seyri ne doğrultuda gelişecek bir araştırınsınlar bakalım. Evelallah yakası bağı açılmadık küfürler de dahil hoşlarına gitmeyecek her türlü faaliyetin layıkıyla yerine getireleceğinden kuşkuları olmasın. Daha önceki seyircisiz maçlardan bunu gayet net öngörebiliyoruz...

Eşeğin sağırsı!

Biraz gecikmiş bir durum değerlendirmesi olacak ama Gezi Direnişinden sonra ortaya çıkan mizahın farkına mutlaka varılması lazım. Bu toprakların insanı hayatı ne şekilde algılıyor, ne olarak değerlendiriyor, ve nasıl bir yaratı kudreti taşıyor bunun bilinmesi açısından direnişin tüm o gülümseten yönlerini bilmek bir zorunluluk içeriyor.

Hele de karşı cemahta kendilerini göz kılı (bildiğiniz kiprik) addedenler, anlamsız seslerle ifade edenler, İ. M. Gökçekler, Ş. Tayyarlar, B. Arınçlar yer alıyorsa insan bu pırıl pırıl zekayı kıvanarak izliyor.

Yine geç kalmış bir cevap da daha önceki sayılardan birinde yer alan Nasreddin Hoca tespitine bağlanabilir.

Hoca'yı göle maya çalan ya da iş olsun diye eşeğine ters binen alık birmiş gibi görmek bir yukarıdaki paragrafta anılan ortalama zekanın işidir. Hoca'nın nasıl biri olduğu eğer bulunabilirse Pertev Naili Boratav'ın neredeyse bir ömür boyu el yazmalarını derleyerek oluşturduğu kitap kaynak alınarak sarıh şekilde anlaşılabilir.

Göle maya çalma hadisesi bakraç yıkarken rastlanan bir eblehe verilmiş cevaptır ki hepimizin hayatında bu gibi embesil soruları savuşturma yöntemi olarak kullandığımız bir şekildir. Eşeğe ters binme mevzuu da hakeza Hoca'nın zekası karşısında ezik büzük olan 1453 aptallarının (dönem itibarıyla) Hoca'ya değil de eşeğinin sağırsına yaptıkları tacize karşı alınmış bir önlemdir.

Buradan hareketle bırakınız bu neo-Osmanlı gerzekleri ecdat diye olmaz türlü ehl-i hiyari benimsesin. Biz gayet net Nasreddin'lerin, Bedreddin'lerin soyunun devamı olduğumuzu hepsine kanıtıyoruz nasıl olsa...

Ötekileştirme ulan!

Şimdi bu göz kılı olduğunu iddia eden teyzeden ve hafızın yüzde elliye dâhil ettiği diğer şebekelerden bahsedildiğinde de yeni moda bir itiraz türedi: Ötekileştirmeyelim.

İyi de vatandaş kendisini senden fersah fersah öteye konumlandırmış zaten. Hangi ayniyette buluşacağız birileri de onu bi anlatsın zahmet olmazsa. Bir tanesine yanaşıp "Haminne, böyle yaparak bu adamların gözünü kaldırıyor; bizim hatta çocuklarımızın yarınlarnı bu zihniyete ipotekliyorsunuz, yapmayın" denilse ya.

Bakalım ne tür öteki cevaplarla karşılaşılıyor bir anlaşılın. Eğer hakikaten bir benzerlik var olacaksa verilecek cevaplarla ya da gökterilecek tavrılarla olması gereken arasında zaten sorun yok demektir. Denenmesi bedava...

Daha iyi yenil!..

HAKAN ERDOĞAN

Kaçınıcı dakikaydı hatırlamıyorum; Can yücel, Mare Nostrum'da Deniz Gezmiş'in devrimin en güzel yüz metresini koştüğünü söylemişti. Belli ki, bu söz ölmek için en iyi nedeni bekleyen, hatta o nedeni kollayıp bedenini fikirleri içinde eriten bir adama yazılmış basit bir methiye değildi. Zira, onun gibi akıllı bir adam Deniz Gezmiş gibi bayrak haline gelmiş bir devrimciyi basitçe övüp geçmez. İşte bu yüzden ona karşı merhamet bile duymak gerekmediğini şirde bir daha vurguluyordu Can yücel: "Acıyorsam sana anam avradım olsun". Hatta kıskanıyordu belki, "Aşk olsun sana" diyordu. Çünkü yenilmek diye bir şey yoktu. Kendilerini devrimle var etmiş bu iki adam, sol politikada öğrenilmesi gereken en önemli derste birleşiyordu: **Kazanmak diye bir şey de yoktur!**

Kaçınıcı dakikaydı hatırlamıyorum; Çarşı, yaptığı açıklamada şöyle yazmıştı: "Hep denedin, hep yenildin. Olsun. Yine dene, yine yenil, daha güzel yenil!" Bu da bir taraftar grubunun herhangi bir maç ertesi takımına yaptığı "canın sağ olsun" tesellisinden farklıydı. Zira, uzun süredir devrimci pratiklerin en yetkin şekilde uygulanmasına ön ayak olmuştu Çarşı. Bu açıklamayı okuduğumuzda çok farklı bir hareketle karşı karşıya, daha doğrusu birlikte olduğumuzu anlamıştık. Bunlar Beckett'ın sözleriydi. Bilinçdışının hırçınlığını, yoğunluğunu, hareketini, her şeyi devirip geçmek üzere dünyaya fırlatmış bir yazarın satırlarında. Beckett "yenil, yine yenil" derken hicve yeltenmeyecek kadar ciddi idi.

Devrimci hareket, ne çektiyse kazanma isteğinden, kazanma hırsından, kazanma özleminden çekmiştir. Kapitalizmin üzerinde kurulduğu en temel mefhumu daha ilk teorisyenlerden itibaren komünizm için motivasyon unsuru haline getirmek, sadece ironik değil tamamen yanlıştı da. Haklı olmakla kazanmayı birbirine bağlayan sloganlar var(dı). Haklı olmakla, düşsel bir erekselliği birbirine bağlayan çuvarlarla kitap var(dı). Belki insanları kazanmaya ikna etmek, kazanacaklarına inandırmak, haklılığı ve kazanmayı bir ukde halinde eritip yüksek bir yere koymak ve takip edilmesini beklemek kestirmeydi ama doğru değildi.

Buradaki "kazanmak", neo-liberal söylemdeki gibi değil, sermayedarların ağzındaki gibi değil, kapitalist düzeneğin insanları zorladığı şekilde değil; peki. Buradaki "kazanmak" zorbalığı yok etmek için, eşitsizliği gidermek, özgürlüğe kavuşmak için; tamam. Buradaki "kazanmak" ontolojik anlamda bambaşka bir kavram olabilir ama bizi götürdüğü yer tekelci piyasa ekonomisinin gönderdiği ile aynı. Siyasal alanda öznel durumunu belirleyen, nfiyetleri değildir çünkü. Sahip olunan kavramların, düşüncelerin ve duyguların nasıl çalıştıklarıdır.

Sözünü ettiğimiz kavram, ancak iktidarı ele geçirmeye yaradığı için yine bu zihniyet üzerinde kurulmuş 'sosyalist' devletler, tekrar despotik rejimler halini almış ve komünizme geçiş aşamasını sağlayamamışlardır. Bir ülkü haline gelmiş olan kazanma isteği, kimin komünist, kimin sermayeci, kemin vicdanlı, kimin baskıcı olduğuna bakmaz. Ona sahipken kapitalist paradigmadan kopuş mümkün değildir. İktidar ele geçtikten sonra, o iktidarın işaret ettiğinin haricindeki tüm yönelimleri ve 'iktidar doğası'nın buyurduğunun dışında kalan bütün eylemleri anlamsız bırakır. Bize haksızlık, işkence, şiddet, savaş, emek hırsızlığı olarak yansıyan her şey aynı iktidar düzeneklerinin üretimleridir. Bunun iyisi, kötüsü, doğrusu, yanlış olamaz. İşte Gulag'lar, iktidarı ele geçirmek bağlamında sosyalist anlayışın içine yerleşmiş böyle tehlikeli bir duygu-düşünce

birlikteliğinin eseridir. Her tür zihinsel pratiği despotizme kaydırır, arzuları baskıcı rejimlerin kontrolüne sokan bir akımın, zavallı bir çocuğun içinden nasıl bir Stalin çıkardığına şaşıp kalırsınız. Onu takip edenlere de. Güçlü olma, kazanma isteğiyle Hitler'in peşinde savrulan yığınlar da. Reich'in sorduğu soru beynimize çakılır kalır: "Hayır, kitleler aldatılmadılar; belirli bir aşamada, belirli koşullar altında onlar faşizmi arzuladılar, ve açıklanması gereken şey de sürü arzusunun işte bu sapkınlığıdır."

Althusser, Badiou, Balibar, Castoriadis, Ranciere, Derrida, Foucault, Lyotard gibi Marksist veya sol yönelimli kuramcılarının ve daha ismini saymadığımız bir çoğunun tartışmaları güç kavramı üzerine olmuştur. Bu rezil hayatın nedeninin kapitalizm olduğu konusunda anlaşılır ancak ondan nasıl kurtulabileceğimiz konusunda ihtilafa düşerler. Deleuze ve Guattari ise ekonomi politik ile libidinal ekonomiyi birlikte inceleyerek, gücü ele geçirme arzusuna dikkat çeker. Onlara göre, bu, yıkılması gereken kurumları düşünceleri tekrar sahiplenmektir ve her zaman devrim pratiklerini örseleyen, onları despotik sistemlere kaydırır bir yönelim olacaktır. Asıl olan kapitalizmin kurduğu baskı aygıtlarına hakim olmak değil, aksine kapitalizmi yüzemeyeceği sulara çekmek, üzerinde inşa edildiği kavramları ve düzenekleri yıkarak ayakta duramayacağı mecralara götürmektir.

Her şeye karşı olmak...

Deleuze ve Guattari'nin kapitalizm üzerine araştırmaları Anti-Ödipus'da bilinçdışına bağlanır ve şizofreni, akıl ile birlikte ortaya çıkan ve insanın önüne dikilen temsili egemenliklerin hepsini yıkmaya kadir bir devrim potansiyeli olarak ortaya konur. Defalarca Beckett'e atfı verilir. Bilinçdışını, üretiminin içine doğrudan dahil ederek çalışır Beckett. Çarşı grubunun yaptığı gibi. Onlar da kitlelerin heyecanını, arzularını hareket geçirip siyasal alana taşırlar. Toplumsal sorunları sahiplenip, devrim pratiğini herhangi bir kalıba sokmadan, herkesin sahipleneceği şekilde hayret verici bir akışkanlık içinde uygulamaya koyarlar. Her şeye karşı olmak ve orada sabitlenip iktidar dinamiklerini yerine yenisini koymadan yerle bir etmenin mümkün olduğu kitaplarda yazılmış ve komünist hipotezlerde önerilmiştir. Birçok teorisyen, bunu sayfalarca tartışmış ama Türkiye'de Gezi Parkı Direnişi ve sonrasında ilk defa yaşanmıştır.

Kaçınıcı dakikaydı hatırlamıyorum; çok güzel yedi gencimizi kaybettik. Belki sayıları şimdi fazladır veya artacaktır. Belli ki, kazanmayı teşvik edecek bir terbiyeden geçmemişler, analarından, babalarından öyle görüp sadece iyi, dürüst ve cesur olmuşlardır. Onlar ölmüşken kazanmaktan söz etmek ayıptır. Zira neyse ki, kazanılacak hiçbir şeyden mahrum kalmamışlardır. Onların yaşadığı devrimin ta kendisidir. Devrim, sürekli devam eden bir olaydır, hiç bitmeyecek bir süreçtir. Merak etmeyin, biz ve sonrakiler de aynı durumdayız. Komünizm, bayraklarla, havai fişeklerle, çiçeklerle, bando takımlarıyla gelmeyecek. Komünizm gerçekleştiğinde, bunun nasıl olduğunu anlamayacaksınız...

Evdeki hesap ve çArşı

SEYHUN ÇELİK

Aslında her şey 'Gezi' ile başlamadı, 'Gezi' ile patladı. Türkiye'nin en etkili, en duyurlu; Plüton'dan Hasankeyf'e, Kazdağları'ndan Çernobil'e kadar bir çok kanuda sözünü hep ezilenden, mazlumdan yana söyleyen taraftar grubu ÇArşı'nın, 1 Mayıs'tan 11 Mayıs'taki Gençlerbirliği maçına ve sonrasındaki Gezi sürecine kayıtsız kalmayı kendi doğasına aykırı bulurdu.

Olimpiyat Stadı'ndaki olaylara gelmeden ÇArşı'yı artık Türkiye'nin gündemine atırtan yakın tarihli süreci kısaca hatırlamakta fayda var.

'Muktedir'in çalışma ofisini Beşiktaş'a taşıması ile semtin ve Beşiktaş halkının elinden; deniz kenarında oturup soluklandığı çay bahçeleri, duraklar, üstgeçidi alındı. İşkelesi de alınmak üzere. Kefeniyile gezen ve ölümden korkmayan başbakan neredeyse Beşiktaş sahilini tamamen halka kapalı hale getirdi.

Bu seneki 1 Mayıs'a bunun yarattığı öfke ile gelindi. Daha önceki yasaklı yasaaksız tüm 1 Mayısılara renkli, en canlı haliyle ve kortejleriyle kahlın Beşiktaş taraftarı ve ÇArşı, 1 Mayıs'ta Beşiktaş'ın ve Taksim'in kapahılmasına en sert yanıtı semtinde verdi. Polis telsizlerinden geçen ve gazetecilerin tank olduğu "Herkesi dağıttık, ÇArşı'yı dağıtmıyoruz" anonsu bunun en güzel örneğidir. Gaza boğulan Beşiktaş ve onun çocukları, politik dostları ile birlikte alanı aldı ve kutlamasını Beşiktaş Meydanı'nda yaptı.

11 Mayıs'taki Gençlerbirliği maçı ise İnönü Stadı'nın yıkılmasından önce oynanacak son maç olması nedeniyle taraftar için çok önemliydi. Yaklaşık 150 bin kişinin toplandığı Beşiktaş'ta taraftarlar, a sırada ofisinde çalışan 'muktedir'in emriyle yine gaza, suya, şiddete maruz bırakıldı. Hatta polisler a kalabalığı içinde havaya ateş açarak durumu tamamen kontrolden çıkardılar. Çatışmalar maç öncesi, sırası ve sonrasında da devam etti.

Gezi Direnişi ise geline son noktayı, tabii şimdilik. Pluton'la yarenlik eden, onun gezegenlikten çıkarılmasına karşı çıkan ÇArşı'nın, burnunun dibindeki bir parkın yok edilmesine seyirci kalması düşünülemezdi. ÇArşı tüm gücüyle 'ağaçların yanında' yer aldı. Barikatlarda, Gezi'de, İhlamur'da, Akaretler'de gösterdiği dirençle, mizahla, slogan ve bestelerle direnişin itici gücü oldu, morali aldı. İktidarı keyfini kaçırın ve 'bardağı taşarın' da bu oldu. Önce manipülatif haberlerle ÇArşı'nın Gezi'den çekildiğini yaydılar, hatta Bülent Anıç bir basın toplantısında almayan çekilmeye teşvik ettiğini duyurdu. Daha sonra Gezi içine sokulan seyyar sahâ görünümü elemanlarla provokasyon denediler. Bunların hiç biri ÇArşı'ya geri adım attırmadı.

Bu şekilde de ÇArşı'nın önünü kesemeyen iktidar, bir yandan yandaş tribününü oluştururken diğer yandan Gezi'de öne çıkan, simgeleşmiş ÇArşı elemanlarını gözaltına almakta gecikmedi.

Yüzde 50'sini evinde zor tutan başbakan, Kazıkçeşme mitingine, 'çarşı'yı da getirmeyi ihmal etmedi ama çıkmasını tabii. Mizah dergileri ve tüm kamuoyuna madara alan bu hareket ÇArşı'dan rol çalamayacağını anlayınca, 1453 Kartalları adıyla yeniden piyasaya çıktı. 'ÇArşı'nın kuruculanndım' diyen şeflerini ne yazık ki 30 yıllık ÇArşı kurucuları tanıymıyorlardı. İplerini ellerinde tutan iktidarı dilini hemen benimsediler; 'tribünde siyaset istemiyorlardı'. Beşiktaş ve Fenerbahçe tribünlerinde başlayan 'her yer Taksim, her yer direniş' sloganından en az iktidar kadar rahatsızdılar ve ÇArşı'nın A'sına fena halde gıcıkıldılar. Oysa kuruluş adlarından, 'siyaset istemiyoruz' sözüne kadar yaptıkları her şey kontra siyasetti ve siyasetin 'dibi'yd.

ÇArşı yıllardır açtığı pankartlarla, bestelerle, sloganlarla, yaptığı eylemlerle, kon bahışlarıyla, Van'a gönderdiği atkılarla, yaşlılara ve çocuklara gösterdiği özel ilgiyle 'siyaset' yaparken, alkışlayanlar; ÇArşı'nın Gezi'deki tavı iktidarı çok rahatsız edince ve iktidardan 'ahlı kurt' sinyali alınca, 1453 Kartalları adıyla yerlerini 'kuzey kale arkası' olarak belirleyerek bu tapa girdiler.

Osmanlı'da oyunun bitmediğini çok iyi bilen NeoOsmanlı iktidar, bir diğer oyununu da ÇArşı yapısı içinde yan yan duran bir kısım insanı masasına davet ederek ve onlardan, "ÇArşı Gezi'de olmamalıydı, orada marjinal gruplar vardı, bu bize zarar verdi," açıklamasını olarak oynadı. Ancak buna rağmen tribünler susmayınca, kendi yandaşlarını da içine alacak ve her tribünü kapsayacak bir operasyonu çekmekte gecikmedi. Tribünleri birbirine düşürmenin en ince yollarından biri buydu. Tribünde belli bir 'ağırlığı' alan ve alınıp bırakılan bu insanlar, susmayanlara, Geziçiler'e; "Bu işler hep sizin yüzünüzden oluyor!" dedirtilerek saldırtılacaktı. Bunun sağlamlasını ise önümüzdeki maçlarda göreğimize kimsenin kuşkuşu alması.

Ancak unutulmaması gereken tek gerçek ise ÇArşı'nın 30 yıllık geçmişiyile çok badireler, fırtınalar olarak bugünlere geldiğidir. ÇArşı bu 'politik oyunun' farkındadır ve galerilerini bundan sonra da hep faşizmin kalesine atacaktı.

İşte bu nedenle evdeki hesap hiçbir zaman ÇArşı'ya uymayacaktır.

Tribüne yukarıdan bakılmaz

FATİH ATLAY

Iktidarın muktedir olabilmesi için başta devlet aygıtları olmak üzere toplumsal alanlara da egemen olmasının gerektiği bilinir. 10 yıllık iktidarı süresince devlet aygıtlarının kontrolünü eline geçiren AKP bu dönemde özellikle toplumsal alanda beklemediği reaksiyonlar gördü. Üniversiteler her ne kadar -YÖK aracılığıyla- piyasa koşullarına uygun olarak şekillendirilse de üniversite öğrencileri bir türlü iktidarı istediği 'dindar gençlik' kalıbına sığmadı. Üniversiteler kadar AKP'nin başını ağrıtan bir başka toplumsal alan ise tribünler oldu. Üzerine onlarca kitap ve makale yazılsa da hâlâ takım-tarafar ilişkisi üzerine kesin yargılarda bulunamadığımız bir gerçek. Bireyin hangi duygu ve düşüncelerle taraftarı olduğu takımın peşinden yüzlerce kilometre yol gittiğini ya da sesi kısılana kadar bağırdığını tepeden inme sosyolojik tespitlerle algılamak güç.

Futbol hem sahip olduğu toplumsal kitleleri etkileme özelliğiyle hem de büyük parasal gücüyle her iktidarın egemen olmak istediği bir alan. 12 Eylül ve sonrasında devlet politikaların meşrulaştırıldığı bu toplumsal alan bir taraftan son yıllarda giderek devletin 'saygınlığını yitirdiği' alanlara dönüşüyor diğer taraftan ise yarattığı artı-değer ile iştah kabartıyor. AKP'nin 2011'deki TT Arena Stadyumu açılış törenindeki pişkin tavrının binlerce taraftar tarafından darmadağın edilmesiyle başlayan dönemde tenisten basketbola kadar farklı birçok spor branşında iktidar karşıtı sesler yükselirken Gezi direnişiyle birlikte bu sesler zirveye ulaştı. Farklı takım taraftarlarının yan yana, omuz omuza günlerce sokaklarda devlet zorbalığına karşı mücadele etmesi ve iktidara unutamayacağı dersler vermesi yıllarca yoz bir kültürün dışavurum hali olarak değerlendirilen tribün ve taraftarlık olgusunun milyonlarca kişinin gözlerini diktiği sempatik bir kurum haline gelmesine neden oldu. Elbette iktidar kendisine yönelik her reflekste olduğu gibi sabah farklı takımları tutan baskı silahına sarıldı ancak son olarak Mersin'de düzenlenen Akdeniz Oyunları'nın açılış töreninde bütün biletlerin AKP teşkilatları tarafından alınmasıyla birlikte tribün ve taraftarlıkla mücadelede ne kadar başarısız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

İktidarı hayli sınırlendiren bu alan için de geçtiğimiz yıllarda sıkça örneklerini gördüğümüz medya üzerinden itibarsızlaştırma, polis operasyonu ve özel yetkili mahkeme araçlarının kullanılması bir 'zaruret' haline geldi. Şike operasyonu adı altında öncelikle futbolun yönetici sınıfının yola getirilmesi amaçlanırken Aziz Yıldırım'ın bu dönemdeki 'sivriligi' başta Fenerbahçe taraftarı olmak üzere farklı takım taraftarlarının politikleşmesine neden oldu. Şike iddiaları futbola has kavramlardan çok siyaset diliyle konuşuldu ve taraftar-polis ilişkisi her karşılaşmada biraz daha gerginleşti. Fenerbahçe tribünlerinde hemen hemen her maç iktidar ve ortağı cemaat aleyhinde tezahüratlar duymayı garipsemezken Gezi direnişiyle birlikte 34. Dakika protestoları bu karşı duruşun dozunun biraz daha artmasına neden oldu.

Memleket sokaklarının Haziran ve Temmuz aylarına göre daha dingin olduğu bu dönemde Beşiktaş-Galatasaray maçında yaşananlar -komplo olduğuna dair yaygın bir inanış var- taraftar operasyonu için bir iktidarın eline "meşru" bir gerekçe verdi. Daha önceki devlet operasyonlarında olduğu gibi bir sabah farklı takımları tutan 100'e yakın taraftar polis tarafından evlerinden alınarak karakolda toplandı. Sadece tribünle değil son aylarda Gezi direnişiyle biraz da olsa bağı olan herkes taraftara yönelik bir devlet operasyonunu beklemekteydi ancak operasyonda gözaltına alınan kişilerin Gezi direnişiyle çok da alakası olmayan kişiler olması ilk aşamada bir şaşkınlık yarattı. Genel olarak iktidara yakınlığıyla tanınan ve geçmişlerinde çeşitli karanlık işler çevirdiği bilinen tribün liderlerinin gözaltına alınması operasyonun ilk aşamada Gezicilere yönelik olmadığı izlenimi verdi. Görünen o ki devlet bir dönem sıkça göreve çağırdığı bu kişilerin performanslarından memnun değil ve kadroda değişikliklere gitmek istiyor.

Tek bir kalıptan çıktığı belli olan 1453 Kartalları ya da 1453 Kasımpaşa Grubu gibi kendi eliyle kurdurduğu taraftar oluşumları varken muhitin temiz olmayan şahıslarının ileriki dönemde AKP'ye ayak bağı olması muhtemeldi ve ilk olarak sahadan onlar alındı ancak yakın tarihi az çok hatırlayanlar benzer durumun Ergenekon tipi operasyonlarda da yaşandığını anımsayacaktır. Taraftara yönelik operasyon şimdilik muhalif taraftarlar için bir tehlike oluşturmaya da kısa sürede bir torba açılıp içine tribünde iktidarın hoşuna gitmeyen işler yapan herkes dâhil edilebilir. İntikam duygusunun hayli güçlü olduğu bilinen iktidarın kendisine karşı başkaldıran bir güruhla mutlakla hesaplaşmak isteyeceğini tahmin etmek zor değil ancak iktidarın hala anlayamadığı bir olgu var. Tribün çeşitli sınıfları, değişik kültürleri ve aynı cümlelerle tanıtmayacağımız birçok farklı kişiyi içinde barındıran bir alan. Yukarıdan bakarak gücü ve ne yapacağı kolay anlaşılmaz...

REDgenç

Gezi ayaklanmasının büyük bir kitlesini öğrencilerin oluşturması boşuna değildir...

AKP'yi çöpe yollayacak güç

AKP'nin eğitime dair 4+4+4 projesi ve YÖK Reform Paketi eğitimi 'eğitim' olmaktan çoktan çıkardı. Cumhuriyet'in topyekûn bu toplumun dengesini bozduğunu iddia eden AKP ideologları, yaptıkları projelerle toplumun sadece dengesini değil sınırlarını da bozdu. Gezi ayaklanmasının da büyük bir öğrenci kitlesinin -içine liseliler de dahil olmak üzere- sokağa çıkması bir tesadüf değildir. Eğitime dair neler yapmıştı AKP, hatırlayalım bir...

Üniversite öncesi eğitimi ilgilendiren 4+4+4 projesini saman altından su yürüterek hayata geçirdiler. Veliler ve öğrenciler bir sabah kalktıklarında okullarının girişinde bir imam-hatip tabelası ile karşılaştılar, çocuklarının kayıtlarını o okuldan aldılar. Hatta bir çok yerde kasıtlı olarak o semtin tek okulu imam hatip yapıldı. En sonunda çaresiz kaldılar ve imam hatiplerin içine düz sınıflar açmak zorunda kaldılar. Toplumu yine kendi istedikleri deli gömleğine sokamadılar. Yine de 4+4+4 uygulamasının saçmahtıkları yürürlükte... Geçtiğimiz günlerde imam-hatiplerden kaçan öğrencilerle dolu bir okulda bir çocuğumuz okul çıkışında ezilerek öldü. Okulun normal kapasitesi 1200 kişi iken okula 3 bin 500 öğrenci kayıt olmuş. Toplum

AKP'den kaçıyor, AKP ise her şeyi eline yüzüne buluşturuyor, çocuklarımızı öldürüyor...

Sonrasında hazırladığı reform paketi ile üniversitelere el attı AKP. Önce parasız eğitim dediler, ardından eğitime katkı payı adı altında harçları geri getirdiler. Paketi sunarken son YÖK başkanı Gökhan Çetinsaya, "Üniversite kendi kaynaklarını bulmalı," demişti. Tercüme ediyoruz: "Özelleşelim beyler!" Nasıl kaynak bulduklarını, kaynaklarını nasıl kullandıklarını RedHack sağ olsun öğrenmiş oldu. Okulun kaynakları ile kendine lüks makam arabası alan rektörler AKP eğitiminin maskotu oldular. Şimdi o arabaların parasını veren işadamlarını ödüllendirmeden olmazdı, hepi uzun süredir devir özelleşme devri değil mi? AKP'nin hazırladığı reform paketine göre kurulacak 'Üniversite Konseyleri'nde şehrin en çok vergi ödeyen işadamı yer alabilecek!..

Aklımıza üniversite ve işadamı deyince hemen Ali Ağaoğlu geldi. Kendisi çok fonksiyonlu tıraş makinası gibi biri olduğundan olacak herhalde. İnşaat, oyunculuk, yönetmenlik, arabaları ve felsefesi... AKP'nin rektör yaptığı badem bıyıklıları aratmaz Ali Ağaoğlu.

Daha bitmedi! Geri kalan konsey üyeleri bakanlar kurulu, TBMM ve cumhurbaşkanı tarafından atanacak. Üniversite konseyi değil Cosa Nostra! (Cosa Nostra: Mafya baronlarının birliği) Bilim insanlarını Türkiye'de bilimden en az nasiplenmiş

yerden seçilecek.

Daha bitmedi! Akademiyi de akademi olmaktan çıkardılar. Karşınızda gericilik ve sermayenin işbirliği: 'Bilgi Lisanslama Ofisleri'ni kuracaklar. Reform paketine göre bilgi lisanslama ofisleri üniversite içinde üretilecek olan bilginin patentlenmesinden, satılmasından, ticarileştirilmesinden sorumlu olacaktı. Yani bir akademisyen sermaye için ne kadar proje üretirse o kadar 'akademisyen' ve 'bilim insanı' olacak. "Kaç paralık adamsın?" diye bir laf vardır ya, işte o hesap. Buna karşı çıkan akademisyenleri tırpanlamaya, bilimden nasip almadığı kendi badem bıyıklı kadrolarını üniversiteye monte etmeye başladılar. Akademiyi yüzünü bilime değil şirketlere çevirmiş, girişimci bir kurum gibi çalışan, akademisyenlere kendi tabirleri ile "insan sermayesi" olarak bakan bir kurum haline

getirdiler. Daha 2 ay önce Murat Elbay denen bir akademisyen intihar etti ve arkasında şu notu bıraktı: "Hayattan zevk almıyorum. İşyerinde de mutlu değilim. Başarılı olduğumu düşünmüyorum."

AKP için üniversite para ve kendi ideolojisini pazarlamak demek. Ve AKP'nin ideolojisi sömürü, gericilik, emperyalizme

uşaklık demektir. Uluslararası tekelleri üniversiteye sokmak istemeleri bundandır. Buraya lütfen dikkat! Şimdi de Lise son sınıfı dışarıda okuyan T.C. vatandaşı öğrencilere Türkiye'de istedikleri üniversitede okuma fırsatı veriyorlar! Ne demek bu? Bir çok ülkede okulları bulunan Fethullah Gülen tarikatının okullarında okuyan tarikatçılar burada istedikleri üniversiteye ellerini kollarını sallaya sallaya girebilecekler, hem de halk çocuklarının hakkını yiyerek! Bu emperyalist odaklardan planlanmış bir projedir. Rusya'da Fethullah Gülen'in okulları CIA ajanlarını barındırdığı gerekçesiyle kapatılmıştı. Şimdi o okulları buranın üniversiteleri haline getirmek istiyorlar. Bütün YÖK Reform Projesi bunun alt yapısının hazırlanması içinmiş meğer, herhalde çok karışık değil!

Yazının başında dediğimiz gibi Gezi ayaklanmasının büyük bir kitlesini öğrencilerin oluşturması boşuna değildir. Üniversiteler aynı ivme ile forumları harekete geçirdiler. Kimi okullarda daha düşük, kimilerinde daha fazla katılım olsa da forumlar işlemeye başladı. AKP'nin üniversite kavramının anlamını karşılayan, her bireyin kendini özgürce ifade edebildiği forumlar ilerleyen zamanda üniversitelilerin en büyük meşruiyet ve hareket aracı haline gelecektir...

Bahreyn: Körfez'in kalbinde saatli bomba

CAN GÜROLA

Ortadoğu'da taban inisiyatifleriyle, yani halkın harekete

geçerek yönetimi değiştirdiği modern dönemde hiç görememiştik 'Arap Baharı'ndan önce. Baasçılık dahil olmak üzere Ortadoğu'daki iktidar değişiklikleri egemen sınıfın ve devletin içinden çıkan gruplar tarafından yapılmıştı. Bugün yaşamakta olduğumuz gerçeklik ise, Tunus ve Mısır'da olmak üzere, fakirliğe ve açlığa karşı halk isyanıdır.

Bu isyanın Körfez krallıklarına yansımaları daha korkunç. Dönem dizel motorların ve iPhone'ların dönemi ama burada yaşayan işçi sınıfı daha vatandaş olarak bile temel burjuva demokratik haklara sahip değil anayasada. Feodal kültürün, dini gericiliğin ve kapitalist sömürünün işbirliğine karşı giderek kültür ve bilinç açısından birbirine yakınlaşan bir dünya gerçekliğinde korkunç bir bunalımda ve gelişkinin pençesinde Körfez.

Körfez aristokrasisi burjuvalaşmış, bu burjuvalaşma İngiliz tipinde değil, petrol parasıyla sağlanmış. Petro-dolar dengesini korumak adına ABD'nin korumasında gelişmiş. Dubai'deki göçmen Yemenli, İranlı, Afrikalı işçiler günde 5 dolara inşaatlarda çalışırken, bizim gecekondulara tabir ettiğimiz yerleşimlerdeki yerel ekonomileri vasıtasıyla, yani sağlıksız yiyecekler, temel eğitim ve sağlık hizmetlerinden yoksunluğun gerçekliğinde kıvrılırken gökdelenler dikiliyor.

Suudi Arabistan asalaklığın zirvesinde. Ülke işçi sınıfının büyük bir bölümü yabancı. Prensleri yurtdışında Avrupa sosyeteyle beraber alemler yaparken, şeriat mahkemeleri hâlâ halka açık biçimde kafa kesiyor bu ülkede. Taç takmış aşagılık domuzlar buna rağmen kendi elleriyle besledikleri dini otoriteler tarafından dualarla anılıyor.

Bahreyn işte tam bu gerçekliğin en kırılma noktası. Ülke önemli bir Şii nüfusa sahip, tıpkı Suudi Arabistan gibi. Buna rağmen ülkeyi Sünni inancına sahip, burjuvalaşmış bir aristokrasi yönetiyor, tıpkı Suudi Arabistan gibi. Bahreyn'de ülkenin vatandaş olmayan yüzde 60'lık bir kesim işçi sınıfını oluşturuyor, Suudi Arabistan'da ise bu oran yüzde 30'larda. Bahreyn eski bir İngiliz sömürgesi, burada iktidar İngilizler tarafından atanarak ve toplum, biri yönetici

Geçtiğimiz ay protestolar yeni bir evresine girdi Bahreyn'de. 1,5 milyon kişi yürüdü, bu muhtemelen Ortadoğu tarihindeki gelmiş geçmiş en kitlesel protestoydu...

diğeri yönetilen olmak üzere iki temel dini veya ulusal kasta bölünmüş vaziyette, tıpkı Kıbrıs, Afrika ve diğer İngiliz sömürgeleri gibi. Örneğin Kıbrıs'ta Türkler içinden bir kesim Rumlara karşı İngilizler tarafından yönetici kast olarak kullanıldı, Rauf Denktaş örneğin bir İngiliz sömürge savcısıydı. İrlanda'da Protestanlar İngiliz sömürgeciliğinin aracısı olmuştu ve hâlâ Kuzey İrlanda'da öyleler. Emperyalistlerin birbirlerinden kopyalayıp uyguladığı bu tip ayrılıklar Ruanda gibi ülkelerde soykırımlara yol açmıştı onlarca sene sonra.

Bahreyn'deki protestolar 2011'de başladı, bu sefer Arap Baharı emperyalizmin hiç istemediği bir yere uğramıştı, Körfez'e... Ayaklanmadaki talepler genel olarak anayasal bile olsa monarşinin lağvedilmesi, Şii'lere eşitlik ve ekonomik reformları. Toplumu bizzat Şii ve Sünni diye ayıran, bu ayrımı kendi eliyle devam ettiren emperyalizmin işbirlikçisi körfez ülkeleri bu sefer protestocuları 'İran ajanlığı ve Sünnileri öldürmek istemekle' suçluyorlardı. İran'ın Bahreyn'le ilgili açıklamalarını kendilerine doğrudan tehdit olarak gördüklerini söylüyorlardı.

Oysa esas saldırgan kendileriydi, Wikileaks belgelerinde ortaya çıktığı üzere Suudi Arabistan ABD'yi ve İsrail'i İran'a

saldırı konusunda teşvik ediyordu, 20. Yüzyıl'ın gizli diplomasisi devam ediyordu. Aynı dönemde Suudi Arabistan'ın ABD'den 100 milyar dolara yakın silah alarak, ABD ve dünya tarihinin dışa yönelik en büyük silah alımını yapması dikkat çekiyordu. Suudi ordusu hem iç tehdit olarak gördüğü Yemenlilere ve Şii nüfusa karşı hem de İran'a karşı hazırlanıyordu.

Körfez krallıkları aynı zamanda kendi siyasi ve askeri ittifaklarını, kendi NATO'larını kurmuşlardı İran'a ve Saddam dönemi Irak'ına karşı. Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) adı verilen bu yapı ABD'nin silahını verdiği, NATO ittifakının siyasi desteğini esirgemediği şekilde hızlıca bu ülkelere birbirine bağladı.

Bahreyn protestolarında giderek çaresizleşen Kral ve burjuvazi hemen üyeleri olduğu KİK'i göreve çağırdı, Suudi ordusu öncü kuvvet olarak geldi, onlarca göstericiyi sokak ortasında kurşunladılar ve yüzlerce göstericiyi gözaltına aldılar. Aynı dönemde Suudi Arabistan ve Ürdün'de şiddetle bastırılmış benzer ayaklanmalar.

Bu arada 'tüm demokratik taleplerin küresel destekçisi' pozundaki ABD'nin ayaklanma bastırma eğitimi verdiği Ürdün ordusu da Bahreyn'e gidip yardımcı oldu katliama.

Bahreyn'in önemi işte burada ortaya çıktı, emperyalizmin demokrasi ve insan hakları maskesi bir kere daha düştü, ABD ve müttefiklerinin petrol olan yerlerdeki demokratik hassasiyetlerinin, müttefikleri söz konusu olunca pek işlemediği görüldü. Beyaz Saray'da Nobel Barış Ödülü'nü hiçbir şey yapmadan kazanan Obama'nın sözcüsü, konu Bahreyn'e gelince sadece temennilerde bulunan, o iğrenç, karaktersiz ve ikiyüzlü diplomatik dili kullandı.

Bahreyn'in bu kadar önemli olmasının sebebi şuydu: Eğer Bahreyn'de rejim değişikliği yaşanır ve Şii nüfus iktidara gelirse, bunun körfez ülkelerindeki kraliyet rejimlerini sarsacağından endişe duyuluyordu. Bu hem İran'ın etki alanını genişletebilir hem de halkın demokratik muhalefetine bir körfez krallığında iktidara gelebileceğini gösterebilir. Bu körfez kralları için kabul edilemez bir tehliktir. İran etkisinin genişlemesi demek Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin sekteye uğraması, yani İsrail'in güvenliğinin riske atılması, ABD'nin bölgeyi yönetemez hale gelmesi demektir. Bahreyn devrim dalgasının yarattığı zincirleme reaksiyonda çok önemli bir duraktır ve reaksiyonu yeni bir zincirleme etkiye sokabilecek temel ülkedir bu anlamda, kırılma noktasıdır.

Geçtiğimiz ay protestolar yeni bir evresine girdi Bahreyn'de. 1,5 milyon kişi yürüdü, bu muhtemelen Ortadoğu tarihindeki gelmiş geçmiş en kitlesel protestoydu.

Ortadoğu'da temel demokratik haklar için verilen mücadele ve işçi sınıfının göçmen olsun olmasın insani koşullar altında yaşama isteği gün geçtikçe başka bir gerçeklik kazanıyor. Mücadele devam ediyor ve onu yönlendirecek, doğru rotaya sokabilecek devrimcilerin elini taşın altına sokması gerekiyor.

Meselenin emperyalizmle ve bölgeyle doğrudan bağlantısı iyi tahlil edilmeli. Dahası, bölgede hâlâ etkin olan feodal kültürün siyasi kimlik oluşturma sürecinde kendini mezhepsel olarak ifade ettiğini görmek lazım. Oysa tüm bu ayrılıkların temel yaratıcısı, çürümekte olan kapitalizmin ta kendisi. Öyleyse, cümle Ortadoğu'ya bölgeyi ancak işçi sınıfının kurtarabileceğini, katliamları ancak işçi sınıfının doğal ideolojisi olan sosyalizmin durdurabileceğini anlatabilmek gerekiyor.

Bu da demektir ki, Ortadoğu enternasyonalistleri bekliyor!

KİTAP

ROMAN - ÖYKÜ
TARİH - TİYATRO
SANAT - SİYASET
FELSEFE - ŞİİR
DERGİ - PLAK - CD

Sümer Mh. 69049 Sk.

(Baraj Yolu Gökkuşluğu Arkası İksir Copy Yanı)

Seyhan, ADANA

<http://kargasahaf.blogspot.com>

ESKİMEYEN KİTAPLAR

MERT KILINÇASLAN

Rus çarlığı bakışlarını Kafkasya'nın geneline odakladığı gibi, Dağıstan ve Çeçenistan'ın önemini özellikle vurgulamıştı kendisi için. Yani Kafkasya halklarının, özellikle Çeçenistan ve Dağıstan'ın Rusya ile münasebeti yüzyıllar öncesine dayanıyor.

19. yüzyılın ilk çeyreğinde Rus çarlık rejimi Dağıstan ve Çeçenistan'ın sistematik fethin ilk yılları, 1812'de Napolyon'un yenilgisinden sonra Rusların, Kutsal Birliğin yobaz siyasetinde lider devlet konumuna gelmeye başladığı zamana denk geliyor.

Rus çarlığı, toprak ağaları ve yeni oluşmaya başlayan burjuva sınıfının da desteği ile, 'büyük devletçilik amaçları'nın siyasetini düzenli yürütme açısından sömürgeleri ve imparatorluk bünyesinde kalan halkları sömürmede kendine dayanak arıyordu. Bu büyük devletçilik politikasının kökleri, Moskova Knezliği'nin Volga ve Hazar havzalarında 16. Yüzyıl'ın ikinci yarısında toprak arayışında bulunduğu zamanlara kadar gidiyor. Aslında en net olarak Ruslar'ın üniter devletten çok uluslu devlete dönüşmeye başladığı ilk zamanlarla beraber Kafkasya en önemli bölgelerden biri haline aldı. İdil'in (Volga) tüm akım yolunun Moskova için çok önemli stratejik yol olmasıyla Kafkasya'nın Kuzey-Doğu bölgesinin işgal edilmesi, yerel Kabartay ve Çerkes beylerinin Moskova devletinin hizmetine girmesiyle Rus çarlığının Kafkasya'nın tamamında hayata geçirmeye başladığı işgal politikasının ilk adımları atıldı.

Engels'in 'gerçekten büyük adam' dediği Büyük Petro'nun tahta çıkmasından sonra, henüz doğmamış tüccarlar sınıfının desteklenmesi ve toprak ağalarının çıkarları göz önünde tutularak Hazar Denizi'nin sağ kıyısından geçecek ve İran üzerinden Hindistan'a uzanacak ticaret yolu projesiyle beraber özellikle Çeçenistan ve Dağıstan'ın Ruslar ile husumeti başlamış oldu.

Soğukta Çeçenlerin asırlardır tek bir düşmanı vardı: Ruslar. Bu husumet ve getirdiği savaş özellikle 1999'da başlayan 2. Çeçen-Rus savaşıyla beraber başka bir boyuta taşındı. Bu tarihe kadar Çeçen direnişini besleyen, dik ve ayakta tutan en manevi damar İmam Mansur Uşurma tarafından başlatılan ve üç büyük Nakşibendi imamı Gazi Muhammed, Hamzat Bek ve Şamil'in liderlikleriyle sürdürülen, Şamil'in esir düşmesinden sonra Kadiri tarikatının da işin içine girmesiyle günümüze kadar devam eden Kafkasya'ya özgü Süfiliği. Fakat 90'ların ikinci yarısıyla beraber küresel cihat ağı Kafkasya'daki geleneksel direniş kültürünü farklı bir noktaya taşıdı.

Afganistan'a, günümüzde de Suriye'ye "cihada giden" Çeçenlerin hikayesi, kendi coğrafyalarındaki direnişin son 20 yıldaki

değişimiyle doğrudan alakalı. Çeçen mücadelesi ilk olarak Kafkasya'da Adige, Oset, Nogay, Lezgi, Avar hatta Arap coğrafyasındaki etnik gruplardan devşirilen militanlarla çok milleti bir yapıya büründü. Daha sonra 2006 yılında Çeçen Dokka Umarov tarafından ilan edilen 'Kafkasya Emirliği' savaşı diğer Kafkas cumhuriyetlerine taşıdı. Ve sonunda Kafkasya sınırlarını da aşan bu yapı Suriye cephesinde de 'küresel cihad' bileşeni olarak karşımıza çıkıyor.

Hattab Tugayları Suriye'de Kafkasyalılarla beraber namı yayılan en önemli tugaylardan biri. Tugayın ismi Çeçenistan'daki direnişin vahhabileştirilmesinde büyük katkısı olan ve öldürülen Ürdünlü komutan Ebu Hattab'dan geliyor. Muhacirun Tugayı da Hattab Tugayı ile beraber, Irak ve Şam İslam Devleti oluşumundaki Kafkasyalıların en çok göze çarptığı ekiplerden. Bu tugayların ilginç bir yanı da Suriye'den önce İstanbul'da MİT kontrolünde yaşayan Kafkasyalı sığınmacılardan Ebu Ömer Şişani, Seyfullah Şişani ve Ebu Yakup Lezgi'nin liderliklerinde olması. Bu grup İstanbul'da Fatih muhitinde kendisini 'emirlikçiler' olarak adlandıran çevrede bilinen isimler.

Kafkasyalıların Suriye'deki bu konumunda, ebedi düşmanları Rusya'nın Esad'a desteğinden dolayı Kafkasya'daki savaşı Suriye'de de devam ettirme düşünceleri etkili olabilir. Ancak esas etkenlerden biri de İstanbul'da son 8-10 yıldır yaşayan ve Kafkasya'ya dönmeleri mümkün olmayan sığınmacılardır. İstanbul'da çok zor durumda olan bu insanlar için Suriye kaçırılmayacak fırsat oldu. Suriye'de ele geçirilen bölgelerde kendilerinden pasaport ya da kira istemeyecekti ve böylece sadece İstanbul değil Avrupa'daki sığınmacıların da birçoğu aileleriyle birlikte Suriye'ye kaymış oldu.

Bu grubun zaman zaman El-Nusra ve ÖSO ile ortak operasyonlara katılmasına rağmen kendilerini özellikle El-Kaide'ye biat etmeden konumlandırması, El-Kaide'nin liderlerinden

Zevahiri'ye yakın internet sitelerinin Kafkasyalı gruplara ve ÖSO'ya açık tehditler içeren mesajlar yayınlanmaları ve ardından gelen çatışmalarla gönülsüz birliktelik geçtiğimiz günlerde sona erdi. Böyle bir şey az çok tahmin ediliyordu ki Zevahiri tayfası Suriye'ye olası müdahalenin Esad'da değil kendilerini temizlemeye yönelik olacağından gayet eminlerdi.

Şimdi MİT ve CIA'nın Suriye'deki alternatif Kafkasyalıları mıdır yakında daha da netleşecek. Zaten ulusal mücadeleden koparak başka bir konuma taşınmış olan Kafkasyalıların serüveni Suriye'de bitemez, savaş neredeyse onlar da orada olacaktır. Ancak en net olan şey, Suriye'ye Kafkasyalı militan akışının Kafkasya Emirliği'ni zayıflatmış ve zayıflatmaya da devam ettiğidir.

Rusya'yı da yaklaşan Soçi Olimpiyatları ile beraber Suriye'deki grupların Kafkasya'ya, anavatanlarına dönmeleri konusu tedirgin ediyor.

1,5 trilyon rubleye (50 milyar dolar) mal olan olimpiyat için 'Kafkasya Emirliği' lideri Dokka Umarov, "Biliyoruz ki atalarımızın kemikleri üzerinde, Karadeniz sahili boyunca öldürülmüş ve gömülmüş binlerce Müslüman'ın kemikleri üzerinde bugün Olimpiyat oyunları sahnelemeyi planlıyorlar. Bizler mücahidler olarak, mümkün olan her türlü vesileyle bunun olmasına izin vermemeliyiz," açıklamasını yaparak militanları evlerine çağırıyor.

Aslında en başta zaten doğuştan gelen bilindik kinizmiyle Putin abimiz tedirginliğin kendisi oluyor. Başka insanların kanını Rusya içinde kendi tanıtım çalışmaları için duraksamadan kullanmaktan vazgeçemeyiş bu yeni çar, haliyle tedirginliğin başını çekiyor...

Kafkasya'ya dair her şey kaynamaya devam ediyor. Sosyalist bir alternatif dışında. Onun da ateşini oligarkların pençesinden kurtulacak olan Rusya ve Kafkasya halklarının kardeşliği yakacak.

(mertkilincaslan@gmail.com)

ekim sayısında

AKP davaları ve Türkiye'de HUKUK

Turgut Kazan

Hukuk devleti nedir? Türkiye neresindedir?

Ümit Kocasakal

Türkiye'de hukuk, artık en büyük tehdit!

İlhan Cihaner

AKP davaları ve düşman ceza hukuku

Prof. Dr. Ayta Sevim Erol

Anadolu'da zürafa, gergedan, fil fosilleri

*Çorak yerler
Fosil Yatağı*

İzlem Gözükeleş

*Ağ biliminin
tarihçesi ve
Sosyal Ağlar*

Bilim ve Gelecek abonelik kampanyası

Bilim ve Gelecek'e abone olan herkese,

*İş Bankası
Kültür Yayınları
tarafından
hazırlanmış,
48 TL değerinde,
tıpkı basım
belgelerle*

EINSTEIN

Son dönemin belki de en 'enteresan' figürü Barbaros Şansal, kendisiyle ilgili tartışmalara dair söz hakkını **RED**'de kullandı...

"Devlet fildir, onunla yatağa girilmez!"

Söyleşi: BARAN KAYA

Bu söyleşi yapıldığı gün, Antalya'dan yürümeye başlayan Adalet

Yürüyüşçüleri İstanbul'a vardı ve çok sert müdahale edildi. Müdahale edilen yer, tam Gümüşsuyu'nda bulunan röportajı yaptığımız ofisin önüydü. Söyleşi yarıda kesildi. Fotoğraf bile çekemedik. İçlerinde Ertuğrul Kürkçü'nün de olduğu yaralıları, revir olarak söyleşi yaptığımız ofiste ilk müdahaleler yapıldı. Üzerinden bir saat kadar geçtikten sonra müdahalenin, ortalık sakinleşmişti, Gümüşsuyu trafiğe açıldı. Biz de yaklaşık beş altı kişi Taksim'e yürüyüp orada vedalaşıp ayrılacaktık. Yolda yürürken durup dururken, 30-40 kadar çevik kuvvet polisi, "Aha Barbaros Şansal!" deyip önümüzü kesti. Yol açık olmasına rağmen geçişimize izin vermediler. Birkaç arkadaşın konuşmasından sonra aralarını açıp, bir kişinin geçeceği kadar yer bıraktılar. Geçerken Barbaros Şansal'a eşcinsel olduğu için küfrediyorlardı... Röportajın son bölümü 28.09.2013 tarihinde telefonla yapıldı.

2023 ile başlayalım. Sizin projenizmiş aslında, ben de yeni öğrendim.

Evet, 12 yıldır yaptığımız, hemen şurada telifi de duruyor, 2002'de başladığımız "yorumsuz" isimli bir projeydi. Sosyal, çevresel, siyasal bir konsept gösteriyor. Bir tanesi Filistin bayrağı açtığım defile, biri 10 Kasım'da ağzım bantlı çıktığım "sessizsiniz" isimli defile, bir tanesi Ergenekon davalarını protesto ettiğim kelepçeli çıktığım defile, yine Ankara'da çıktığım, 'Bakan Çıplak' dediğim defile, hayvan hakları için vs

Yani sizin 2023 biraz, felaket senaryosu gibi?

Hayır, aslında bir takım gerçeklere dikkat çekmek, pavyon fotuculuğundan magazin müdürlüğüne gelmişlerin meme ve mini etek fotoğraflarının altında, ufak da olsa böyle şeylere yer verebilmek... Tabii nasıl hükümete geçti bu 2023, burası çok ilginç. Aslında bu Barış Manço'nun bir albümünün adı. Fakat o yıllarda telif yok. Biz telifi alıp başladık. Ankara'da bir sunum yaptık. Ankara Havaalanı'ndan bu sunuma giderken yolda bir şey dikkatimi çekti. Reklam panolarında 2 tane bizim afiş, işte "Yıldırım Mayruk ve Barbaros Şansal 2023'e", bir tane Melih Gökçek afişi, iki tane bizim afiş bir tane Recep Tayyip Erdoğan, iki tane bizim işte bir tane K. Kılıçdaroğlu... Böyle girdik Ankara'ya. Serginin bitmesine 1 hafta kala, başbakan birden 'hedef 2023' diye ortaya çıktı. Avukatım aradı 'uyarı yollayalım' diye, ben de dedim hiç gerek yok. Hatta memnun oldum. Çünkü doğruluğumu onayladılar. Ama tabii memnun olmamışlar 2071'e firladılar. Kasım ayında da yenisini yapacağız. 22. sunum olacak. Adını söylemeyeyim ama atmosfer insanları

çok şaşırtacak. Betonların arasında ne kadar güzellikler var onları göstereceğim. Biraz da hatta bolca Gezi Ruhu var. Yine Gazdan Adam'da olduğu gibi çiçekli gaz maskeleri falan var ve tabii ki -Yıldırım Bey söz verdi bir bölümü siyah beyaz geçecek, Çarşı'ya. **Çok güzel olacaktır, eminim. 2023'te hayalinizde nasıl bir ülke var?**

Hayalimde böyle bir ülke olmadığı çok açık. Hayalimi birazcık geçerse, nasıl bir ülke olması gerektiğini konuşmak lazım, çünkü adı üstünde hayal. Kesinlikle farklılık ve çeşitliliğin bereket olduğu bir ülke var. Zazasıyla, Gregoryeniyle, Musevisiyle, Ermenisiyle, Yezidiysiyle, Alevisiyle, Sünnisiyle, ateistiyle, eşcinseliyle, heteroseksüeliyle, endemikleriyle, epidemikleriyle içine doğduğumuz ve yaşadığımız bir ülke var hayalimde. Benim bugün farklı olmamın nedeni benim çok aykırı oluşum değil, beni Amerikalılar eğitmedi, beni bu ülkenin eğitim sistemi eğitti. Ne olduysa 1980'den sonra oldu. Yani, Kenan Evren, Hande Ataizi'nin çıplak resmini yapmadan önce çok daha farklı bir ülke vardı. Ama idealimdeki ülke hak ve eşitlik üzerine kurulu, etnik ya da dinsel ya da cinsel ayrım gözetmeden vatandaşlarına eğitim, sağlık ve barınma haklarını ücretsiz olarak sağlayan ülke.

Bir röportajda Komünist olduğunuzu söylüyorsunuz...

Tam anlamıyla olmasa da, fikri olarak öyle yaşamaya çalışıyorum.

Peki, modacı olmakla çelişkili değil mi?

Hayır, öyle bir şey değil moda. Mood, moda, le mood, içinde bulunulan an demektir. Ama insanlar modayı silikonlu memeler, kadınlar falan sanıyor. Böyle bir şey değil. Ama piyasa bunu başka şekilde kullanıyor maalesef. Haber gibi, haberin de içeriği ve yapısı başka bir şey ama medya bunu istediği gibi kullanıyor.

Nasıl bir ülke ile başladık, tabii ki Haziran Direnişi'ne de geleceğiz. Sizce nasıldı?

Üç beş ağaç meselesi değildi. Mehmet Ali de söyledi ama aslında onun söylediği bir şeyle ilgisi yoktu. Hükümet onu anlamadı, bir çok şey gibi. Altında dış bir güç yoktu, planlanmadı, sadece insanların yıllardır yaşadığı baskılarının dışavurumuydu. Onun içinde Çarşı vardı, diğer gruplar vardı, lgbt vardı, komünistler vardı, anti-kapitalist Müslümanlar vardı. Bu ülkenin bütün unsurları vardı. Ve bu daha başlangıç(gülüyor). Bir de tutturmuşlar sonbaharda karışacak diye, kıskırtıyorlar insanları. Daha şimdi gelirken bütün yollarda silahlı polisler vardı. Ama bir şey yok. Dün akşam Rauf Tamer'le yemektydim. Semra Özal vardı, Ahu Aysal vardı (Gs Başkanı'nın karısı), Emine Erdoğan'ın estetikçisi vardı, CBS boyalarının gelini vardı, aynı masadaydık. Semra Hanım, "Barbaros yanıma otursun," dedi. Ben de Kozakçıoğlu'nu sordum. Aslında intihar etmediğini, intihar eden bir insanın üstüne nasıl beyaz çarşaf çekeceğini sordum. Yazdığı kitabın akıbetini sordum cevap veremedi.

Evet, yazdığı yirmi küsur sayfalık savunma da bir anda yok oldu.

Devlet fildir, yatağa girilmez. İşini görür, yorgun düşer, arkasını döndü uyar. Uykusunda döner, ezer geçer. Bir de sıçtığını düşün, bokunun altından şnorkelle çıkamazsın.

Bütünlük demişken, bir sürü farklı insan vardı. Herkes kendini beraber hissediyordu. Mesela lgbt bireyler Başbakan'a teşekkür yazıları yazdılar "Kendimizi ilk defa bu kadar dışlanmamış hissettik" diye.

Oray Eğin'le konuştuktan sonra o Amerika'da bir makale yayınladı. Dünyada Spartaküs bütün eşcinseller için bir rehberdir. Orada geçen, Türkiye'deki birinci adres de Gezi Parkı'dır. Bunun da payı vardı yani. Dingo'nun ahırını dedi ya, Belediye Başkanı, öyle bir yer vardı, Taksim'in arkasında, hayvanların sulandığı bir yer.

Onlar öyle girdiler, Dingo'nun Ahırını gibi, parka, kepçelerle. Biz de dedik ki, "Durun, kaşıkla verip, sapıyla çıkartmayın. Sizin elinizde mala var. Siz inşaat ya resullallah diyorsunuz. Eğer Gezi parkı tarihiyle buluşturulacaksa o mezarlığı yapın önce." AKP, sadece iç dinamiklerden beslenen bir rejim. Bana açtıkları dava da bununla ilgili. Ben şey demiştim "CHP bir siyasi holdingdir, AKP ise bir ticari holdingdir." Çok kızmışlardı buna. 'Holding' ne demektir, elinde tutan. E, iktidarlar da bunu yapmaz mı? Dolayısıyla, topçu kışlası falan, bunlar hikaye. Eğer yapılsaydı, Intercontinental, Hyatt Regency ve Divan Otelı yıkılacaktı. Bu projenin aslına bakarsak, yani Prost'un 2 numaralı Gezi Parkı'nın arazisine bakarsak, Harbiye Ordu Evi'nden tutun Hilton'a, Swiss Hotel'den tutun Park Otel'e kadar hepsinin yıkılması gerekiyor. The Marmara Otel'i'nin de yıkılması gerekiyor. Aslında çok büyük bir alan Gezi Parkı ama her gelen iktidar bir parça bir parça, bugünkü halini aldı. Bunlar da şimdi tamamını kapatmak istiyorlar. Buz pateni yapacaklar. Çok kaygandır buz pateni sahası, tabii kime kaydı, ne kaydı bilemiyorum.

Gezi'deki konuşmanızda "Sanata ucube diyenler, dönüp karılarına baksın" diye başlayıp, "s*ke s*ke" diye bitiriyorsunuz. Hatta eşcinsel örgütleri de bir özür bekleyen yazı yazmışlar.

Evet, cinsiyetçi olmakla suçlamışlar. Zaten beni, Pembe Hayat Derneği, 'transfobik' olmakla suçlayıp dermekten atmıştı. Komik tabii. Ülkenin akıl sağlığını kaybetmesinin bir kanıtıdır, bence. Ben orada bir teşbih yaptım. Biz eşcinseller bir araya geldik mi birbirimizi çekemeyiz. Böyledir. Doğası mı bilmiyorum. Bunlar hep olur. Bence onla ilgili. Hiçbir baltaya sap olamamış, mikro ve makro kredilerle desteklenen demoklerde kendilerine bir masa bulmuşların ifadeleri bunlar, çok da ciddiye almıyorum. Benim eşcinsellerle ilgili, cinsiyetçiliğe karşı ne çalışmalar yaptığımı herkes biliyor, bunu açıklamam ben. Evet, cinsiyetçi açıklama yapıyor dediler. Ben de o zaman da dedim, s*ke s*ke burası park kalacak. Al bu da cinsiyetçi. Sanki ben bunu söylerken s*kmekten bahsediyordum gibi. Bu bir deyim tabii ki. Ama bunlara göre her şey cinsiyetçi. Evde bulaşık yıkarken, bardak düşüp kırılıyor, hasiktir diyorsun. Ulan bardağın cinsiyeti mi olur, ama sorsan cinsiyetçi. Mesela Türkiye'de eşcinsel hareket ile ilgili en yetkin kişi Kürşat Kahramanoğlu'dur. Hareketin Dünya Başkan Yardımcılığı'nı yaptı. Ama eşcinseller onu da sevmek. Niyet? Çok yaşı.

Diğer siyasi partilere bakış açınız nasıl?

Benim bu lafıma kızan arkadaşlarım da var ama Türkiye'de gerçekten sistematik siyaset yapabilen, BDP'dir. En doğru siyaset

yapabilen partidir bana göre.

Peki yerel seçimler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yani ben seçimin olabileceğini düşünmüyorum. Erdoğan'ın da öngörmediğini düşünüyorum. Yani Eylül'de, Ekim'de adaylarımızı açıklarız diyorlar ama "game over". Harç bitti, yapı paydos. Ben sermayeyle de yakın ilişkiydim, hiç biri ama hiç biri artık iktidarı desteklemiyor. Hükümetin tavrı, sürekli ortamı gerip, bir çatışma çıkartıp bir şekilde bir savaş haliyle seferberlik gibi bir durum yaratmak ve yerel seçimleri genel seçimlerle birleştirmek, son hamlede de çok daha radikal bir tavra gitmek üzerine görünüyor. Her hareket köşeye sıkıştıkça radikalleşir.

Bir röportajınızda Ohan Matbaacılıktan söz ediyorsunuz.

Evet öldürüldü, Ermeni'ydi. Ohan Matbaacılık, AKP'nin ilk geldiği seçimde seçim pusulalarını basan matbaaydı. Sonra öldürüldü, ölü bulundu. Cinayeti de araştırılmadı. Defalarca söyledim bunu. Peki ben nasıl öğrendim, Fransa'da bir galeri var, Fransa'nın en önemli antika dealerlarından biri. Bunlar tarihi şatoları alıp parçalayıp bütün dünyaya satan bir Musevi vatandaşı. Onun oğlu "Amaan" diye bir dergi çıkarıyordu. O dergide benim ve tabii ki Yıldırım Mayruk'un resimleri de vardı. Bu dergiyi o matbaada basılırken ben o matbaaya gittim ve o matbaada çalışan bir arkadaştan bunları öğrendim. Patron o zaman hayattaydı. Sonra o dergi teslim edilmedi Fransa'ya ve sahibi ölü bulundu.

Seçimlerle alakalı olduğunu düşünüyor musunuz bu ölümün?

Tabii ki. Tesadüfen ölmedi, sanıyorum. Öyle olsaydı neden duymadık? Türkiye'nin en önemli matbaalarından biri.

Şafak Sezer'in ve arkadaşınız Okan Bayülgen'in Gezi açıklamalarına ne diyorsunuz?

Şafak Sezer beni şaşırtmadı. Üzerine çok konuşulacak bir durum da değil. Okan da beni şaşırtmadı. Şöyle şaşırtmadı; o gece ben de oradaydım, kitap okumak için... (biraz duraksama) Dikkatli konuşmak istiyorum, severim de kendisini. Onun koordinatörü, Reyhan, Star'da çalışmaya başladı. MNG holdingde olmadı hayalleri. Olmayacağını söylemiştim ben ona. Kendine bir mecra aramak zorunda tabii, onlar ekranla var oldukları için, ekransız yaşayamazlar. Bir sürü asparagas yaratmaya çalışırlar. Mesela ben çocuğumu mahallede büyüteceğim dedi Doğan Apartmanı'nda. Eee, Swiss Otel'e gitti rezidansa, ayda 20 bin Euro veriyor. Parası var kullansın ama bu işleri, halkın mücadelesini reklam olarak kullanmasınlar. Ya delikanlı olsunlar sonuna kadar, ya da böyle yapmasınlar. Bunlar başka şeyler. Çıkarları doğrultusunda hareket eden insanlar bunlar. Bunlar, reklamını seyreterek, programını izleyerek, gazinosuna giderek, birlikte içki içerek, kadeh tokuşturduğumuz, eğlendiğimiz insanlar. Bunlardan saraylarda çok var.

Şu kaçırılma olayında tam olarak ne oldu?

11 saat ahkonuldu. Savcılıkta süre. Yayın yasağı da konuldu. Ama beni en son asayişten Tarabya otelinden görüntü kayıtlarını almak için götüren arkadaşlarla, beni alıkoyanların terminolojisi aynıydı. Hatta, "Siz o arkadaşları tanıyor musunuz?" diye de sordum.

Peki tam olarak ne oldu?

Yani işte, darp etmediler, küfretmediler. Hatta en komiği Sarıyer'de karakolda bütün polislerin arasında bir polis beni çağırdı yanına doğru, "Bir şey yaptılar mı sana?" diye sordu. Yok dedim. "Yani cinsel bir şey oldu mu?" dedi. Ben de onlara vereceğime dinamit koyup patlatırım, daha iyi, dedim.

Önceden Yurt Gazetesi'ne verdiğiniz röportajla bir ilgisi var mı peki kaçırılmanızın?

Onları da söylediler. Hatta o röportajdan sonra saldırıya uğradım. "Bak sen 28 Aralık'ta saldırıya uğradın. Bak

sen iyi çocuksun. Sen defilelerini yapsan, bak mankenler de etrafında. Niye bu işlerle uğraşıyorsun?" diye telkinler verdiler. Çok güçlü istihbaratları vardı, bunu söyleyebilirim. Her şeyi söylediler. Bu kadar güçlü bir kurum da dedektiflik bürosu değildir sanıyorum.

O röportajınızda "İktidarın tepesindekilerle yattım" demişsiniz. Bunun bir etkisi oldu mu?

O konu şöyleydi: "Onlar da gençti, ben de gençtim. İktidarın tepesinde olanlar benim de koynumdan geçti," dedim. İlla ki sadece hükümet demek değil tabii, o. Ama özel hayat bu. Ben de 56 yaşındayım, bir sürü şey yaşadım, hayatım mastürbasyonla geçmedi nihayetinde. Ama onu okuyan kim olduğunu biliyor tabii. Ben neden söyleyeyim bunu. Bir de hayatlarında tek yattıkları erkek ben değilim ki. En nihayetinde, Cemaat'ın elindeki kasetlere bakmak lazım. Yani, yayınlamamak lazım böyle şeyler. Baykal operasyonu gibi, Devlet Bahçeli'ye yapılmak istenen operasyon gibi... Biz herkesin yatak odasını yayınlayacaksak, bu ülke nasıl 75 milyon oldu? Bizi leylekler getirmedi sonuçta. Leylek, Emlak Bankası'nın sembolüydü, o da Engin Civan'la uçtu gitti zaten biliyorsun.

Silivri'ye de destek veriyorsunuz?

Evet. Ama bu Silivri'deki herkese destek veriyorum demek değil. Orada çok değerli ve haksızlığa uğrayan insanlar var. Ben ayrıca, Diyarbakır E tipine de destek veriyorum, Kandıra'ya da destek veriyorum, Pozantı'da tecavüze uğrayan çocuklara da destek veriyorum. Bütün mazlumlara destek veriyorum. ÇHD'lilerin mücadelesinde de varım, Kürt vatandaşların haklarını da savunuyorum...

Gazdan Adam Festivali'nin organizatörüydünüz.

Ona eleştiriler geldi. Ulusalci dendi. Buna ne diyorsunuz?

Öyle bir şey yok. Herkes buradaydı. Birgün vardı, Sol vardı, Aydınlık vardı... Biz herkese çağrı yaptık. Hatta Taksim'de çatışmadan dönüp geldik festivale. Biz Gazdan Adam Festivali'ni yapacağımızı açıkladık, Vali, Gezi Parkı'nı açıyoruz dedi. İlgiyi kırmak için. Tam son gün artık, her şey tamam. Yapılacak yani. Taksim Dayanışması'yla toplantıdan geldi Birgün. Dediler ki: "Bizim kırmızı çizgilerimiz var. O alanda Türk Bayrağı ve Atatürk resmi istemiyoruz." Cumartesi gecesi 10.00'da. Biz de dedik ki; orası Kadıköy. İnsanların görüşleri belli. Nasıl engel olabiliriz. Sloganlarımız ortak, Direniş Şehitleri'nin resmini biz asıyoruz. Başka bir şey yok. Dediler ki, yan yana asılmayacak. Zaten yan yana asılmayacak. Sadece bir binaya asılacak. O da kötü bir şey değil ki.

Ama yıllarca, bu ülkenin komünistlerine, Kürtlerine eziyet edilirken tepelerinde bayrak sallanıyordu. Bu eziden bakınca en azından anlaşılabilir değil mi?

Ben de eskiden, kırmızı sarı yeşil gördüğüm zaman ifrit oluyordum. Ama benim için değişti bunlar. Oradaki bayrak da o baskı aygıtı olarak kullanılan bayrak değildi. Barikatın üzerindeydi. Özgürlük isteyenler taşıyordu. Sonra saygı duruşu yapılacaktı, şehitler için, İstiklal Marşı okunmasın, dediler. Herkes onayladı. Slogan atılacak, şu atılmasın falan dediler, biz de siz de sunucı verin dedik, yok dediler. Siyasi bayrak getirilmesinin önüne geçildi, CHP bayrağı falan istemedi kimse, herkes onayladı. Bunun dışında insanlar düşündüğü dilde sevişip, düşmanının dilinde savaşma hakkına sahiptir. Bugün yurtsever gençlere gözaltı yapıldı 17 kişi alındı. Bırakın insanlar istediklerini ifade etsinler. Bu insanların hakkıdır, örgütlenmek hakkıdır, sendika hakkıdır, partiye üye olmak hakkıdır... Vandalizm kötüdür. Asıl vandalizm de insanların gözünü çıkartmaktır, suratlarını patlatmaktır, kafalarına kurşun sıkmaktır, insanları gaza boğmaktır, insanların üzerine araçlardan ateş etmektir. Ben 77'de sokakta pabuç topladım. Asıl vandal devlettir. Bunların vandal anlayışı ise kaldırım taşlarından ibarettir. O yüzden kaldırım ihaleleriyle uğraşıyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CHP ve 'palalılar' tartışması...

Son olarak gündemdeki Palalı CHP açıklaması nedir?

Bakın çok ilginç bir şekilde, şu anda CHP'liler ve AKP'liler beraber bir karalama kampanyası yürütüyorlar hakkımda. Özellikle Kılıçdaroğlu ağza alınmayacak laflar ediyor. Bana "Aklını peynir ekmekle yemiş, siyaseti bıraksın gidip modayla ilgilensin ama eğer AKP'ye geçerse onu muhatap alırım," demiş. Bu ne demek? CHP Genel Başkanı bunu diyebilir mi? AKP'li olmayı muhatap almıyor mu kendisi. Modaya da döneceksem, ceket içine dik yakakazak giyilmez. Ben o konuşmada CHP'liler yaptı demiyorum. Tam olarak izlerseniz. CHP'li bir vekilin danışmanı söyledi diyorum. Sizce söylenmemesi gerek bir şey mi bu? CHP'liler öyle anladı, ya da yayımlayanlar öyle anlaşılmasını istedi.

Açıklamayı Beyaz TV yayımlamış.

Evet. AKP'liler ile CHP'liler diyorum ya. Bence bu iki partide ortak çalışan vekiller var. Bu da siyasetin gizli tarafı tabii. Bakarsanız, o konuşma ayın 9'unda olmuş, Maltepe

Forumu'nda. 15-20 gün sonra patlıyor ama. Konuşmanın tamamı Ulusal Kanal'da var. Ben Beyaz TV'dekilerin 2.5 saat Ulusal Kanal izleyeceklerini sanmıyorum. Birileri onlara 60 saniyelik kısmı kesip servis etmiş. Bunlar da hemen atlamışlar.

Kim yollamış olabilir?

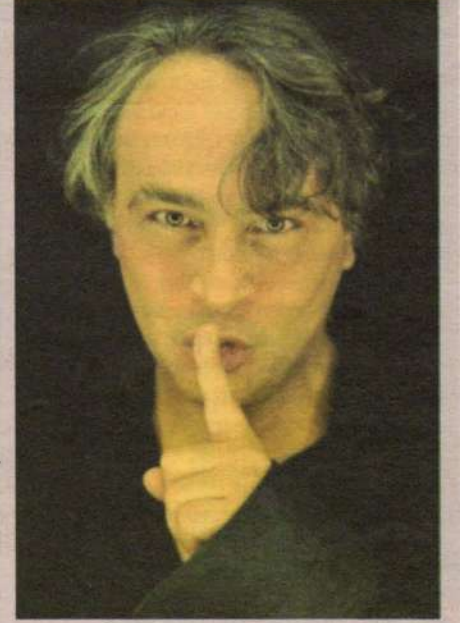
Bilmiyorum. O gün orada sadece CHP'liler vardı. Gürsel Tekin'in evi de tam karşıda. Bir de yayımlanma tarihi ilginç. Yayımlandığı akşam ben o sırada, Sarıgül'ün eski eşi Aylin Kotil'le yemekliydim, Yeşilköy'de bir restoranda. Deniz Atam da vardı. Önce Rauf Tamer'in eşi aradı, ilkay Tamer, Beyaz TV'de altyazı geçiyor, dedi. Sonra, birden içeriye Habertürk kameramanı girdi. İlginç değil mi? Bir mesaj mı vermeye çalışıyorlar, o da kamuoyunun ve gazetecilerin işi.

'Neden?' diye sorsam, aklınıza gelen bir şey var mıdır?

Aklıma geleni söyleyeyim mi sana? Halktan Ruhani'yi saklıyorlar. Ruhani dün BM'deydi. Ortadoğu'nun yeni parlayan yıldızı. Erdoğan'ın bütün yıldızı söndü ve ne yapacağını bilmiyor. "Hitler Yahudilere soykırım yapmıştır," dedi Ruhani. Bakın, İran Devleti'nin Cumhurbaşkanı, "İsrail, Ortadoğu'nun bir parçasıdır," dedi. Bu iş bitti artık. Görüyorlar bunu. Bence CHP'yi yeniden dizayn ediyorlar. Ben CHP düşmanı değilim. Ben AKP düşmanıyım. Ama sorarsanız, BDP'yi CHP'den daha çok destekleyebilirim. BDP'nin fikirlerine yakın olduğum için değil, doğru düzgün siyaset yaptıklarını düşündüğüm için. Ben, Gürsel Tekin de oradaydı dedim, hiç açıklama yaptı mı? "Bence asparagas, yorum yapmıyorum," gibi bir şey dedi sadece. Bu ne demek? Bir tane CHP'li de aramadı beni, canlı yayına çıkmamı isteselerdi çıkardım, şahsi arkadaşım olan CHP'li vekiller arasaydı anlatırdım onlara da ama hepsi, 60 saniyelik görüntüye ya da birilerinin söylediklerine ve twitter'da konuşulanlara itibar ettiler. Bu ne demek peki? Bakın, Lübnan'da Türkler sokağa çıkamıyor. Bizimki kendini 'eşbaşkan' zannederek bir çukura düştü. Şimdi çok üzülüyorum ben Tayyip Erdoğan için. Şu an içim acıyor, onun nasıl tek bırakılmış olduğunu, sermayenin onu ateşe attığını, ailesinin ona nasıl ihanet ettiğini gördükçe.

Ailesi?

Zamanla göreceksiniz nasıl olduğunu. Biliyorsun, Ahmet Özal'ın da dikili ağacı yoktu.

Değişmek zordur yeğenim ama bazen aynı adam olmak daha zordur...

ONURLU BİR DOSTA VEDA

ŞÖHRET BALTAŞ

Bu veda yazısına, onun, sinema tarihimizin akışını değiştiren filmlerde canlandırdığı unutulmaz karakterlerle başlanabilir. *Umut*'ta, yoksul at arabacısı Cabbar'la define aramaya çıkan Hamal Hasan; *Sürü*'de çökmekte olan geleneksel yaşamı korumaya çalışan Hamo Ağa; *Duvar*'da mahkûm çocukların 'Ali Emmi' dediği gardiyan. Şu anda onun adını andığımızda neler geçiyorsa içimizden, bunları bizlerle paylaştığı anlardır o filmler. Sinema tarihimizi 'Yeşilçam' salonlarından sokağa çıkarır, sanatın bu dünyayla bir meselesi olduğunu anlatırlar bize. Hikâyenin ilk satırı, burada başlayabilir o yüzden.

Ama ben, hikâyeye 'Ramiz Dayı'nın dilden dile gezen sözlerinden biriyle başlamak isterim. Çünkü, hani şu flashback'lerle bir adamın hayatını anlatan filmler gibi, parçalı ipuçları vererek gençlere, ulaşılmaz görünen bir 'efsane'ni gayet yalın ve gerçek bir portresini anlatmak derindiyim.

Değişmek, aynı insan olmak
Der ki Ramiz Dayı; **"Değişmek zordur yeğenim ama bazen aynı adam olmak daha zordur. Hayat öyle yüklenir ki üstüne, durduğun yerde çatır çatır çatırdarsın."**

Efsane laftır, ortamlarda söylenince, hele cigaranın ucunu yakıp gözünü devirince aynı bir hava verir... Yeri geldiğinde, hep aynı güdük insan olmayı, bir adım bile atmadan at gözlüğüne sınıksı yapılmayı bile süsleyebilirsin bu cümleyle, di mi?

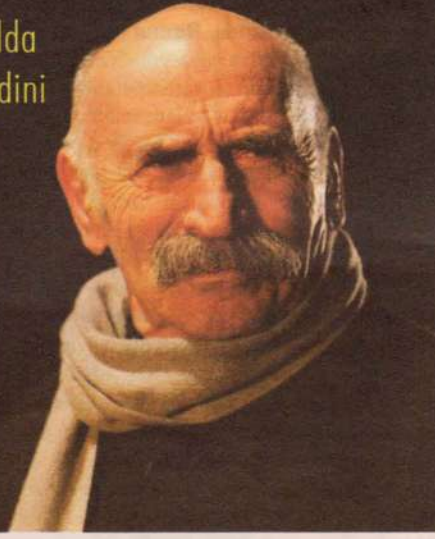
Ama öyle değil işte. Öyle olmadığını, Ramiz Dayı'yı herkesin 'dayısı' kılan Tuncel Kurtiz, yaşayarak, evet sadece yaşayarak gösterir bize. Durduğu yerle, seçtikleri ve vazgeçtikleri ile, yapıp ettikleriyle, kimlerin yanında durup kimlerin karşısına dikildiğiyle gösterir. Yaşamak diyorum, hani şu her sabah yeniden başladığımız, kendimizi yeniden yeniden var ettığımız, bir ipin üstüne dizilmiş boncuklar gibi peş peşe dizilen günlerimizden oluşan ömrümüz yani. Hani bize dokunmayan yılanın yaşamasına göz yumduğumuz, haksızlığa sustuğumuz, ayıya dayı demekte menfaat bulduğumuz ve bütün bunlar için kendimize gerekçeler uydurduğumuz anların, günlerin, ayların ve yılların hızla geçip bizi kalın çizgilerle çizilmiş bir 'porte' haline getirdiği ömrümüz.

Sonunda, yani en sonunda, bir kitap gibi okunması gereken ömürleri olur bazılarının, diğerlerininse...

Dediği gibi Dayı'nın, hayat herkese yüklenir, öyle ağır olur ki kimi zaman, insanın inançları, değerleri, bağlı oldukları sınırlar; bakalım ne kadar sağlamsın, ne kadar güveniyorsun o ağzından çıkan sözlerle, neleri feda etmeye hazırsın... İşte o anlarda, değişmek değil, aynı insan olarak kalabilmek çok zordur. Herkes dört nala koşarken 'yeni dünya' denen rezilliğe masumiyeti yitirmemek, umudu ve inadı taze tutmak, 'dinozor'luğu onurlu bir bayrak gibi

"Devrimcilik kuyruğu her koşulda dik tutmak, karşı durmak, kendini ve ideallerini satmamaktır..."

taşımak zordur. El etek öpüp paraysa para, ünse ün, itibarsa itibar kazanacakken, kafana ve kalbine sindirdiğin yolda yürümekte ısrar etmek zordur.

'Aynı kalmak' değişmemek anlamına gelmez öte yandan. Seni ayakta tutan, bir hazine gibi koruduğun her şeyin, her gün acıp tozunu alman gerekir; yenilenmen ve onların değil kendi doğruların adına değişmen gerekir. Hayatın derinden akan ırmağının sesine kulak vermen, onu anlamak ve kucaklaşman ve gerisine düşmemen gerekir.

Tuncel Kurtiz, Ramiz Dayı'ydı. Çünkü Hamal Hasan, Hamo Ağa, Gardiyan Ali ve Gül Hasan'dı.

Sürmene bıçağı kadar yalın

1957'de Yılmaz Güney'le tanıştığında hukuk okuyordu. "İkimiz de komünisttik ama komünizmin ne olduğunu da bilmiyorduk yani. Elimizde *Marksizm Nedir?* diye Remzi Kitabevi'nden bir kitap var; bir tane de yine Remzi'den *Mülkiyetin Tarihi*. Ama okuyoruz; bir şey var, bir haksızlık var, anlıyoruz."

Köylü çocuğu Yılmaz'la dedesi paşa, babası kaymakam Tuncel'i bir araya getiren şey, bu dünyayı değiştirmek istemeleriydi. Birlikte Nâzım'dan, Ahmedî Arif'ten dizeler okuduğu 'ağabeyleri' Özdemir Asaf, Cahit Irgat ve Can Yücel için, **"Onlar benim üniversitelerimdi,"** diyecekti yıllar sonra.

1964'te sinemaya başladı; Yılmaz Güney'in ısrarıyla üç yıl içinde 30 filmde rol aldı. İyi hikâye yazıyordu Yılmaz ve Tuncel Kurtiz onu 'deha çizgisinde bir adam' olarak tarif ediyor, **"Onun yanında ikinci adam olmaktan hiç rahatsızlık duymadım, sidik yarıştırmaya da kalkmadım onunla,"** diyordu.

Herkesin bir adım öne çıkma yarışında olduğu bu imaj dünyasında, 'ikinci adam' olma meselesi pek çoklarına anlaşılmaz, hatta saçma gelebilir. Çünkü bu kendini olduğu kadar başkasını da sevebilme ya da birisi için kendini geri plana atabilme diye tarif edilen bu durum, ancak kolektif yaşama inancının içinde gelişebilen bir insanlık yeteneğidir.

"Bir Sürmene bıçağı kadar yalın, sert, sağlam" dediği Yılmaz Güney'le 1970 yılında *Umut* filminde oynadı. Hayatta tutunacak hiçbir şeyi kalmamış yoksul Cabbar'ın bir hayalin peşine düşmesini anlatan film, sansür kurulu tarafından 'sakıncalı' bulundu, çünkü Cabbar'ın kılık kıyafeti ile onun atına çarpan otomobil sahibi arasındaki karşıtlık 'zengin sınıf düşmanlığı'nı körükleyebilirdi!

Film, sadece Türkiye'de bir dönüm noktası olmakla kalmadı; dünya sinema tarihinin en iyi filmleri arasında da yer aldı. Bavulun içinde kaçırılıp katıldığı Cannes Film Festivali'nde büyük beğeni topladı ama 12 Mart cuntası, filmi kaçırmaktan dava açınca uzun zaman ülkesine dönemedi.

Sürgünde olduğu için cenazesine gelemediği annesi için şöyle diyordu: **"Kamyonetin arkasındaki bir somya, bir bavul evden uzaklaşırken, yaşlı gözlerle camdan bakan anam hâlâ gözlerimin önünde."**

"Bu ödül onlarındır"

12 Eylül faşizmini, bir çocuk cezaevi üzerinden anlatan *Duvar* filmi, Avrupa'da yankı yaratırken Türkiye'deki yeni iklime teslim olanlar, filmi 'estetik' bulmadılar ve mecburen kullandıkları Yılmaz Güney sinemasının sonunu ilan ettiler! *Duvar*'ın Gardiyan Ali'si ise yine Yılmaz'ın, sürgüne itilmiş dostunun ve beraberce başladıkları komünist inancın yanındaydı. Filmde mahkûm çocukların 'Ali Emmi'si' şöyle diyordu: **"Yaşlı gitmişik fakat şen gelmişik. Nah şen gelmişik! Bak şu bebelerin haline bak! Bize askerdeyken öğretmişlerdi. Çıktık açık alınla on yılda her savaştan. Şimdi de bebeler söyletiyorlar. Askerliğim biteli otuz sene oldu, hâlâ götümüzde donumuz yok be, donumuz. Açık alınla çıkmışız her savaştan. Nah çıkmışız açık alınla her savaştan."**

Oysa o günlerde başka birileri, **"Çıktık açık alınla!"** diye höykürerek asker postası yalıyor, Kürtçe türkü söyleyen Ahmet Kaya'yı elbirliğiyle linç etme tiyatrosunda hevesle rol alıyordu. 'Değişim' denen sihirli sözcük, böyle anlarda

onursuzluğun adı oluyordu.

Faşizmin karanlığı uzun sürdü. Cuntanın sürgün ettiği insanlardan biri olarak yıllar sonra ülkesine geri döndüğünde de iktidara ve 'yandaş' iklime biat etmeyi reddetti Tuncel Kurtiz. Faşizm koşullarında iptal edilen 1980 yılı Altın Portakal Ödülü'nü, 2011 yılında *Sürü* filmindeki rolüyle alırken, **"Daha dün Erdal Eren'in belgeselini izledim. Asılan, işkence gören binlerce insanın acısı hâlâ yüreğimizdedir. Bu ödül benim değildir, onlarındır"** deyip indi sahneden. 30 yıl sonra, yasaklanan filmin ödülünü alırken yapılan şen kahkahalı, şarkılı töreni 'azap verici' bulduğunu belirtiyor, **"İdealleri uğruna hayatını vermiş gençlerimizi anarak, ağıtlar yakan bir tören yapılmasını beklerdim. İyi niyetle düzenlenen geceyi sabote etmek istemediğimden, sabırla bekleyerek ödülümü aldım. Ama idam edilen, işkencelerde ölen, hapishanelerde çürütülen gençlerimizi hatırlatmak istedim. Benim için 12 Eylül Erdal Eren'in çocuk yüzüdür ve bu ödül onlarındır"** diyerek 'aynı adam' olduğunu cümle âleme gösteriyordu.

Kimseden saklamadı komünist olduğunu, tersine her fırsatta ilan etti. Son söyleşilerinden birinde, **"Ben komünizmle dünyanın bir bahçe haline gelebileceğine inanıyorum. İnsana yakışır bir şey olduğundan hâlâ komünistim diyorum. Marşımızda dediğimiz gibi, 'Biz bu karanlık yolun sonunda doğacak güneşi görüyoruz' çünkü"** diyordu.

Grup Yorum'un 25. yılı için düzenlenen gecede gür sesiyle okuduğu *Geçit Yok* şiiri, onu sadece 'Ramiz Dayı' olarak tanıyan gençlere, o bilgeliğin ardında yatan tavrı gösteriyordu. Gelişmek için değil, uyum göstermek için değişenler arasında eski arkadaşları da vardı ve o, **"Ben o arkadaşlarımızla konuşamıyorum, arayamıyorum, çünkü yandaş olduklarını görüyorum,"** diyebilecek kadar sadıktı yaşadığı tarihe. O arkadaşları adına konuşurken utanıyordu ama kendi adına söylediği her söz, tarihinin onurlu bir savunusuydu. 2012 yılında dergimize verdiği röportajda diyordu ki; **"Devrimcilik kuyruğu her koşulda dik tutmak, karşı durmak, kendini ve ideallerini satmamaktır."**

77 yaşında, Gezi'deki gençlere selam yolladı pırıl pırıl gözlerle. **"Hayata beraber başladığımız / dostlarla da yollar ayrıldı bir bir / gittikçe artıyor yalnızlığımız"** dizeleriyle hüznünlendi ama barikatların ardında savaştan gençlerden söz ederken bir o kadar heyecanlıydı.

Bir söyleşide ölen dostları hatırlatılınca şöyle demiş: **"Artık beni kimse yalnız bırakamaz çünkü onlarla beraberim. Ne kadar onu anlatırsak o kadar kalır. Oktay Rifat'ın dediği gibi, hatıralar da dal istiyor, kuşlar gibi konacak."**

Hadi o zaman, birbirimize tutunalım, onun hatırasının konacağı dallarımıza iyi bakalım. Yalnız Ramiz Dayı değil, her birinde ömrünün bir parçasını bıraktığı bütün halk adamları konsun dallarımıza, konsun ki, onlar hiç yalnız kalmasın. Biz de öyle.

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>